CAROLINE FISHER

Amintirea unei veri frumoase

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Cuprinsă de un entuziasm vesel, Claire îşi lăsă privirea să rătăcească pe hubloul avionului peste masa mişcătoare a Canalului Mânecii, presărată ici şi colo de pacheboturi care străluceau în soare. Ce bucurie să evadeze pentru un timp oarecare din rutina spitalului londonez! îşi iubea munca în serviciul de cardiologie, dar i se ivise ocazia să petreacă un an la Paris şi acceptase cu entuziasm.

- în realitate, aptitudinile dumneavoastră sunt net superioare noilor funcţii care vi se vor propune, observase doctorul Smithon, dar sunteţi singura persoană pe care i-o pot trimite strălucitului cardiolog care este André Dubois. Mi-a cerut o infirmieră care să aibă o experienţă temeinică în cardiologie şi în pediatrie şi în special, să se exprime corect în limba franceză. îndepliniţi toate condiţiile. Acest medic eminent are nevoie de cineva care să aibă grijă de nepotul său de cinci ani care suferă de o anomalie congenitală a inimii şi de mica lui nepoţică, în vârstă de patru ani.

Claire aflase că va trăi în sânul familiei si că salariul va fi dublu celui pe care-l încasa acum. In plus, vedea în asta ocazia de a se apropia de Robert Smith care preda limba engleză în capitala Franţei. Era aşadar din toate punctele de vedere o decizie înţeleaptă.

- începem coborârea spre Paris, făcu vocea stewardesei în interfon. Vă rugăm să vă legaţi centurile si să stingeţi ţigările.

De acolo de sus, periferia de nord a Parisului părea o cuvertură din pajişti si păduri traversate de şarpele întortocheat al autostrăzii.

Avionul se aşeză încet şi rulă pe pistă înainte de a se opri.

- Air France speră că aţi făcut o călătorie plăcută şi doreşte să aibă plăcerea să vă mai întâlnească pe liniile sale, reluă vocea caldă a stewardesei.

Claire trecu prin faţa personalului zâmbitor, coborî de-a lungul scării şi se îndreptă spre aeroportul Charles de Gaulle. Acolo, aşteptă ca bagajele să fie distribuite de covorul rulant, îşi luă valiza şi plecă în direcţia vămii. Când se pregătea să iasă cu valul de călători, o mână fermă o prinse de braţ şi o obligă să se oprească. Surprinsă, îl măsură pe bărbatul care-i stătea alături. înalt, brunet, cu faţa bronzată, o observa grav.

- Vă rog să scuzaţi această intervenţie puţin brutală, declară acesta într-o engleză elegantă, deşi mascată de un uşor accent franţuzesc. Am preferat să vin să vă iau eu însumi, astfel vă voi putea da câteva directive înainte de a vă prezenta familiei mele. Sunt André Dubois. Presupun că

sunteţi Claire Baxter? Excelentul meu prieten Mark Smithon mi-a făcut o descriere exactă a dumneavoastră şi sunteţi singura persoană din acest zbor care are părul lung blond şi ochii albaştri.

Expresia îi rămase impasibilă şi Claire tresări uşor văzând strălucirea din privirea sa rece, aproape ostilă. O prinse de cot şi o conduse de-a lungul şoselei spre o elegantă maşină sport.

- Urcaţi, îi ordonă cu autoritate.

Claire se supuse fără să spună o vorbă. Curând, automobilul suplu îşi croia drum prin circulaţia intensă care domnea în împrejurimile aeroportului şi o luă pe şoseaua spre Paris. André Dubois era un şofer competent. Conducea cu uşurinţă, nu fără o anumită autoritate, şi ajunseră curând pe bulevardul periferic prin Porte de la Chapelle.

- Sunteţi foarte tăcută, observă acesta strecurându-se cu abilitate pe şirul din stânga. De fapt, de ce aţi acceptat acest post?

Aceste comentarii directe nu erau făcute pentru a risipi stânjeneala tinerei fete.

- Am luat-o puţin ca pe o provocare, replică totuşi Claire cu voce îndrăzneaţă, pentru a-şi ascunde tulburarea.

Bărbatul izbucni într-un râs sonor.

- N-aţi exersat ceva mai bun? Presupun că salariul este suficient pentru a vă justifica acordul?

Claire se pregătea să protesteze, dar nu-i lăsă timp.

- De altfel, motivele dumneavoastră nu au nici o

importanţă. Mi-aţi fost călduros recomandată pentru competenţa profesională şi asta îmi ajunge. Veţi avea grijă de nepotul meu.

- îmi puteţi da câteva lămuriri asupra acestui subiect?

- Dumnezeule, micuţo! Nu puteţi aştepta să ne aflăm într-un loc mai liniştit?

Ofensată să fie astfel repezită, tânăra fată se închise într-o tăcere dezaprobatoare.

La Porte de la Muette, ieşiră pe un drum periferic şi pătrunseră în Bois de Boulogne. André Dubois se opri pe malul lacului.

- Să ne plimbăm puţin, propuse el ieşind din vehicul şi trântind portiera.

Claire ieşi cu stângăcie din caroseria îngustă, în timp ce însoţitorul său nu făcu nici un gest pentru a o ajuta, mulţumindu-se s-o privească zâmbind ironic.

- Să mergem pe insulă, acolo vom avea tot ce ne trebuie pentru a discuta.

Coborî cu paşi mari spre lac, cu Claire pe urmele sale.

- Grăbiţi-vă, îi strigă peste umăr, bacul este gata de plecare.

Zărindu-i, cel care conducea bacul îi aşteptă. André Dubois sări
pe ambarcaţiune şi se aşeză imediat. Claire îi mulţumi bătrânului care, politicos, o ajută să se îmbarce şi, cu

respiraţia tăiată, se aşeză lângă însoţitorul său cu maniere atât de necizelate.

- Nu păreţi să aveţi o bună condiţie fizică, observă acesta pe un ton sarcastic.

Credeam că englezoaicele sunt sportive... Nu sunteţi oare adepta joggingului?

- Din nefericire, nu am timp, replică rece tânăra fată.

- Totuşi, asta ar trebui să facă parte din igiena vieţii dumneavoastră, nu ne-ar plăcea să vă îmbolnăviţi în timpul sejurului printre noi!

Claire nu catadicsi să-i răspundă. îşi miji ochii albaştri şi-i aţinti asupra apei care aluneca sub bac, străduindu-se să fie calmă. N-o interesa comportamentul puţin politicos al patronului său, se va ocupa cu grijă de tânărul său pacient.

Acostară curând pe malul râpos al insulei, coborâră şi se îndreptară spre restaurant. André Dubois o precedă pe tânăra fată până la o masă de pe terasa care da spre lac.

- Ce luaţi? o întrebă, instalându-se.

- O cafea, vă rog.

- în acest caz, două cafele, comandă doctorul chelnerului.

Apoi se întoarse spre Claire.

- Mai întâi, să ştiţi că ceea ce vă voi spune este strict confidenţial, începu el.

- Bineînţeles, aprobă Claire dând din cap.

- Nepotul meu Philippe s-a născut cu un defect al valvei

mitrale. Bebeluş, a fost operat, dar a rămas cu o constituţie delicată. După părerea mea, va fi necesară o nouă intervenţie. Doresc totuşi s-o amân cât mai mult posibil. Cu cât va creşte, cu atât şansele de supravieţuire sporesc. Doresc să-l supravegheaţi cu cea mai mare grijă şi să-mi raportaţi orice simptome de proastă funcţionare a inimii sale, pe care le puteţi decela, oricât de infime ar fi. Mă puteţi găsi zi şi noapte, fie la spital, fie acasă la mine. Iată numerele de telefon.

Claire le notă în agendă. Numeroase întrebări îi veniră în minte, dar se hotărî să aştepte pentru a i le pune interlocutorului său.

- Sora mea este o femeie de afaceri, continuă acesta şi nu se interesează foarte mult de copii.

Claire avu o tresărire de surpriză.

- Asta vă şochează? o întrebă Andre Dubois.

- Poate consideraţi situaţia mai gravă decât este? se aventură tânăra fată cu prudenţă.

- Aş vrea eu, dar mi-e teamă că nu, îi replică medicul, calm.

- Sunt de acord să admit că sora dumneavoastră este foarte ocupată, dar de aici, până la a nu se nelinişti pentru copilul său, iată ceva... cum să spun... foarte ciudat pentru o mamă.

- Vă datorez o explicaţie. Când sora mea Helene s-a căsătorit, era deja o celebră creatoare de modă. Doi ani mai târziu, soţul său a decedat în urma unei crize cardiace, lăsând-

o cu doi copii şi o avere confortabilă. S-a întors aşadar la cariera sa şi a angajat pe cineva să se ocupe de copii. Simone se bucură de o sănătate excelentă, dar Philippe trebuie supravegheat permanent. Sora mea refuză să accepte că este bolnav. Delicat, da, bolnav, nu...

- Ce fel de îngrijire a avut? întrebă Claire.

- Până acum, inadecvată, răspunse André Dubois. Am intervenit anul trecut pentru a fi urmărit de o infirmieră specializată în afecţiuni cardiace, dar nu a fost concludent.

- Era franţuzoaică?

- Nu, englezoaică, replică medicul cu bruscheţe. Sora mea preferă să recurgă la serviciile unei infirmiere englezoaice, deoarece doreşte ca ambii copii să vorbească două limbi. Mama noastră era americană. Personal, aş fi dorit să detaşez pe cineva din personalul meu.

Claire îşi lăsă privirea să rătăcească pe suprafaţa apei pe care soarele de după-amiază iriza mii de puncte luminoase. Mai departe, pe malul lacului se întâlneau persoane care se plimbau şi sportivi care făceau jogging. Mame de familie îşi supravegheau copiii voioşi şi câinii se zbenguiau veseli. în lumina celor pe care tocmai i le explicase André Dubois, presimţea că postul pe care de-abia îl acceptase o să devină o sfidare a bunului-simţ. Dar în ciuda ostilităţii celebrului chirurg, va şti să-i facă faţă.

André Dubois plăti nota şi se ridică. Spre marea sa

surpriză, o prinse de braţ şi o conduse de-a lungul lacului.

- Mi-ar plăcea să-ţi dai seama cât de frumoasă este ţara mea, declară medicul. Este important să iubeşti Franţa.

- Oh, dar întotdeauna am fost atrasă de Franţa! exclamă Claire spontan. Dacă ar fi fost altfel, nu aş fi venit niciodată aici.

- Aşadar, motivele dumneavoastră nu sunt doar de ordin profesional? De fapt, aveţi oare prieteni la Paris? se informă André Dubois, cu o expresie brusc prietenoasă.

- Am un prieten care predă limba engleză la Paris.

Chipul însoţitorului său se întunecă.

- Sper că nu veţi lăsa viaţa dumneavoastră personală să interfereze activităţile profesionale, declară pe un ton sec.

- Liniştiţi-vă. Această relaţie nu este primordială pentru mine, deşi îl cunosc de mult timp.

- Presupun că aveţi mulţi prieteni?

- Asta mă priveşte, se eschivă Claire, schiţând un gest dezinvolt cu mâna.

- Bineînţeles, admise medicul, ţâfnos.

Se întoarse brusc şi porni în pas rapid pe drumul care ducea la lac. Traversă din nou şi curând rulau de-a lungul unui bulevard lat, mărginit de copaci. André Dubois intră cu maşina într-un parcaj subteran vast al unui imobil luxos şi o gară cu îndemânare. Ieşi din maşină şi, de data aceasta, îi dădu ajutor tinerei fete. Interiorul strâmt al ascensorului îi apropie unul de

celălalt şi mirosul tinerei fete fu plăcut gâdilat de parfumul delicat al loţiunii după ras al însoţitorului său. Cât de atrăgător ar fi fost acest bărbat, dacă ar fi reuşit să renunţe la aroganţă! se gândi aceasta.

Fură introduşi într-un apartament superb, amenajat pe acoperişul imobilului. Una dintre faţade dădea spre Bois de Boulogne şi de la cealaltă se putea vedea Arcul de Triumf. Mergând pe mocheta groasă, Claire aruncă o privire apreciatoare asupra decorului în acelaşi timp luxos şi rafinat care o înconjura. André Dubois o conduse până la grădina suspendată, unde familia era reunită pentru a o întâmpina. Helene Flament, înaltă, distinsă şi de o extremă eleganţă, veni la ea, cu mâna întinsă.

- Bine aţi venit printre noi, domnişoară Baxter, spuse aceasta zâmbind.

Apoi se întoarse spre fratele său şi îl sărută afectuoas.

- Mulţumesc, André. Este drăguţ din partea ta că te-ai deranjat, mă temeam să nu ai prea mult de lucru.

- Oh, am întotdeauna timp să merg să iau o fată frumoasă de la aeroport! glumi medicul.

Apoi, zâmbind, îşi luă nepoţica în braţe.

- Iat-o pe Simone, îi spuse lui Claire.

Era o fetiţă adorabilă, plină de viaţă, complet deosebită de fratele său care rămăsese într-un colţ cu o mină îngrijorată. Claire o sărută pe Simone pe amândoi obrajii.

- Vino s-o saluţi pe domnişoara Baxter, îi ordonă cu blândeţe unchiul.

Dar Philippe refuză să se mişte. Deşi cu un an mai mare decât sora sa, părea mai pirpiriu. Un val de milă o cuprinse pe tânăra fată în faţa acestui copil cu tenul aproape transparent de palid ce era.

- Beţi o ceaşcă de ceai cu noi? propuse cu amabilitate Helene.

- Cu plăcere, acceptă Claire luând loc într-unul din fotoliile armonios aşezate în mijlocul plantelor exotice luxuriante. Vă bucuraţi de o vedere splendidă! continuă cu entuziasm. Acest apartament este o oază de linişte în mijlocul tumultului oraşului.

- Oh, dar nu trăim aici tot timpul, replică Helene. Avem o casă pe malul mării, unde ne petrecem cât mai mult timp posibil. Este excelent pentru copii, în special pentru Philippe, bieţul micuţ!

André refuză să mai întârzie, pretextând o întâlnire importantă la spital.

- Dar cinezi cu noi diseară, nu-i aşa? întrebă Helene.

-Asta depinde de ora la care voi putea fi liber, nu mă aşteptaţi.

Cu aceste cuvinte dispăru, fără să-i arunce măcar o privire tinerei infirmiere.

- După obiceiul vostru, al englezilor, noi bem întotdeauna ceaiul după-amiază. Este un obicei care vine de la mama, care

era americană. De altfel, acesta este motivul pentru care doresc ca amândoi copiii să vorbească două limbi. Aţi mai practicat în particular, mai înainte? se informă Helene.

- Nu, de când mi-am obţinut diploma, am lucrat mereu în spital, într-un serviciu de cardiologie.

- Ah da, din acest motiv v-a ales fratele meu, presupun. Este obsedat de starea inimii lui Philippe, observă gazda sa, fără emoţie.

Dintr-o scurtă privire, Claire îşi dădu seama că, evident, eleganta pariziană nu se simţea interesată de sănătatea fiului. îşi aprinse liniştită o ţigară, în timp ce Philippe, jenat de fum, se îndepărtă de mama sa.

- Desigur, este un băiat delicat, reluă aceasta, cu o voce resemnată. Dar când era bebeluş, o operaţie a vindecat deficienţa de care suferea. Presupun că lui André îi face plăcere să-l răsfeţe. Totuşi, îmi face plăcere să am în jur un personal ales, asupra căruia să pot lăsa grija familiei mele.

Copiii începură să se certe şi Claire se ridică pentru a-i calma.

- Sunt obosiţi, declară Helene. Duceţi-i în camera copiilor, veţi avea astfel ocazia s-o vizitaţi. Fireşte, avem servitori angajaţi în serviciul Simonei şi al lui Philippe, dar doresc să vegheaţi să le fie bine când lipsesc.

- Plecaţi oare în călătorie? întrebă Claire.

- Da. André nu v-a spus nimic? Sunt desenatoare de modă

şi meseria mă obligă la călătorii dese. Este un mare noroc că aţi sosit astăzi. Veţi avea grijă de copii, iar servitorii sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Helene agită un clopoţel mic şi, ca prin farmec, apărură două slujnice. Una se ocupă să ia tava de ceai, cealaltă se apropie de copii.

- Ea este Marie, care se ocupă de Simone şi de Philippe, declară Helene. Marie, dumneaei este domnişoara Baxter... te va însoţi până în camera copiilor.

Marie îi adresă lui Claire un zâmbet timid, adunând jucăriile.

- Lasă-mă să te ajut, propuse Claire ridicându-l pe micul Philippe şi părăsind grădina suspendată.

După cum se aştepta Claire, nimic nu fusese cruţat pentru a da acestei părţi a apartamentului destinată copiilor, luxul şi confortul pe care şi-l puteau dori. Jucăriile cele mai moderne se învecinau cu o literatură pentru copii aleasă în cele două limbi. Dispuneau de o sală de joacă, de o cameră, de o baie şi o sufragerie. O bucătărie şi o altă cameră fuseseră amenajate pentru servitoarea angajată în serviciul lor.

- Ce frumos este! exclamă spontan tânăra infirmieră, trecând dintr-o încăpere în alta.

- Anunţaţi-vă dacă vă lipseşte ceva, declară Helene zâmbind. Acum, s-o lăsăm pe Marie să aibă grijă de copii. Urmaţi-mă în camera dumneavoastră. Probabil sunteţi obosită

de călătorie.

O conduse pe Claire de-a lungul unui culoar lung şi împinse o uşă care se deschise spre o cameră scăldată în lumină, prevăzută cu un balcon. Claire se arătă încântată de decorul rafinat.

- Vă place? întrebă Helene.

- Dar este minunat! exclamă tânăra fată, radioasă.

- Sunt mulţumită că vă convine această cameră, reluă Helene. Doresc să vă placă la noi. Pentru mine, este important să fiu eliberată de orice grijă când sunt departe de casă. Bineînţeles, meseria mea este pasionantă, dar îmi cere toată atenţia şi am nevoie de o minte liberă când lucrez.

îi zâmbi lui Claire.

- Când veţi termina să vă instalaţi, veniţi în salon unde vom lua un aperitiv înainte de a trece la masă. Voi chema pe cineva să vă ajute.

- Oh, vă rog, nu trebuie, protestă tânăra fată. Mă voi descurca foarte bine singură.

- Cum vreţi. Să nu vă grăbiţi.

Helene ieşi şi închise încet uşa după ea.

Claire scoase un oftat de mulţumire. Hotărât lucru, cu excepţia suspiciosului André Dubois, totul aici părea menit a-i oferi o viaţă frumoasă! Scoţându-şi pantofii, merse cu voluptate pe mocheta groasă şi intră în baie. Primul gest fu să deschidă robinetele pentru a umple cada somptuoasă, amestecând acolo sărurile de baie parfumate pe care le

descoperise pe policioară. în sfârşit se cufundă acolo cu încântare, foarte fericită să se relaxeze în mijlocul acelei spume parfumate. Apoi îşi aranjă lucrurile şi îşi alese toaleta pe care o va purta în acea seară. Optă pentru o rochie crem clasică, din bumbac, ce-i punea în evidenţă proporţiile perfecte ale trupului subţire. Se îmbrăcă atent şi ieşi pe culoar, în căutarea salonului. Trecu prin faţa unui număr mare de uşi, fără să reuşească să se decidă. întorcându-se din drum, începu să dispere, când observă o uşă de ascensor. Aceasta se deschise brusc şi o siluetă înaltă ieşi de acolo, aproape lovind-o. Un braţ ferm o prinse de talie pentru a o ajuta să-şi menţină echilibrul.

- Ce faceţi aici? exclamă Andre Dubois, arborând o expresie iritată.

- Caut drumul spre salon, răspunse Claire cu răceală, pentru a-şi ascunde tulburarea pe care i-o provocase simpla lui atingere.

- în acest caz, lăsaţi-mă să vă conduc, răspunse chirurgul retrăgându-şi mâna.

Schiţă un zâmbet scurt, dar expresia îi rămăsese de gheaţă.

O însoţi pe Claire de-a lungul culoarului şi deschise o uşă care dădea în salon. Ferestrele erau larg deschise spre un balcon unde se afla Helene, bucurându-se de acea seară caldă de vară.

- Veniţi să beţi un pahar, îi invită aceasta cu voioşie.

Amândoi i se alăturară şi André Dubois o întrebă pe Claire ce
dorea să bea. Aruncând o privire neliniştită spre tava pe care erau aşezate sticlele, aceasta căuta cu disperare o marcă pe care s-o cunoască.

- Oricare v-ar fi opţiunea, sunt sigură că vă vom putea mulţumi, declară Helene venindu-i în ajutor. Doar dacă nu preferaţi un kir? Este băutura mea preferată.

- Ce este? întrebă tânăra fată.

- Lichior de coacăze negre cu vin alb.

- Cu plăcere, mi-ar plăcea să gust.

Se felicită pentru alegere şi căldura acelei seri de vară adăugată la efectul euforic al alcoolului o ajută să se relaxeze treptat, în ciuda apropierii tulburătoare a frumosului André Dubois.

- Parisul are mult farmec în această perioadă a anului, observă acesta din urmă. Nu este prea cald şi valurile de turişti n-au invadat încă oraşul. Când Parisul devine insuportabil, fugim spre casa noastră de la Arcachon.

- Dar mă gândesc la asta, interveni Helene. De ce nu am trimite-o pe domnişoara Baxter acolo cu copiii, în timpul călătoriei mele la New York? Va fi excelent pentru ei...

- Nu cred că este o idee bună, decretă fratele său, cu un aer contrariat. Prefer să-i am pe copii sub ochi în timpul absenţei tale.

- Oh, nu fi stupid, exclamă Helene. Domnişoara Baxter este întru totul capabilă să-i supravegheze şi doamna Thiret va fi acolo pentru a o ajuta.

- Cine este doamna Thiret? întrebă Claire.

- Este bătrâna guvernantă care m-a crescut, răspunse André.

In definitiv, presupun că ar fi într-adevăr o soluţie bună, cedă doctorul evaluând-o pe tânăra fată cu un ochi critic.

Jignită că i se puteau pune la îndoială aptitudinile, Claire îl măsură cu privirea pe chirurg.

- Sincer, prefer să rămân la Paris, declară, dar dacă doamna Flament doreşte ca Philippe si Simone să meargă la malul mării, îi voi duce acolo.

Privirea Helenei mergea de la unul la celălalt şi se încruntă crezând că sesizează o urmă de animozitate între fratele său şi tânăra infirmieră. Aşa că se gândi că ar fi înţelept să-i despartă.

- Sunt sigură că Arcachon vă va plăcea, încheie. Ii voi telefona doamnei Thiret chiar în această seară pentru a o anunţa despre sosirea dumneavoastră.

Agită un clopoţel din argint şi apăru o servitoare.

- Suntem gata pentru a merge la masă, îi spuse Helene.

Capitolul 2

Claire nu-şi amintea să fi mâncat vreodată în Anglia nişte preparate atât de rafinate. De la pepenele galben glasat la îngheţata de lămâie, trecând prin păstrăvul uimitor şi pulpa de miel la grătar cu arome, totul însoţit de cele mai bune vinuri, savură fiecare fel de mâncare cu o mină încântată şi o excelentă poftă de mâncare! Conversaţia în franceză dintre frate şi soră se desfăşura cu bună dispoziţie, dar avură delicateţea de a o include pe cât posibil şi pe tânăra fată.

La sfârşitul mesei, Claire anunţă că se va duce să arunce o privire asupra lui Philippe.

- Nu este necesar, o reţinu Helene, Marie este întru totul capabilă să-i culce pe copii.

- Mi-ar plăcea să verific dacă totul este în ordine pentru fiul dumneavoastră, doamnă. La urma urmei, nu pentru asta sunt aici?

- Domnişoara Baxter are dreptate, întări André adresându-i un zâmbet aprobator lui Claire.

Aceasta se ridică de la masă şi se îndreptă spre uşă.

- Să vă întoarceţi să beţi cafeaua cu noi, îi propuse Helene.

- Cu plăcere, mulţumesc.

După ce uşa batantă se închise după ea, se auzi comentariul Helenei.

- Oare n-am găsit infirmiera perfectă, André? Să dea Dumnezeu ca de data aceasta, să nu avem necazuri cu ea!

Claire deveni curioasă. Oare ce se întâmplase cu infirmiera englezoaică ce o precedase?

Gânditoare, se îndreptă spre camera copiilor. Marie era aşezată în afara camerei lui Philippe. Zâmbi la apropierea lui Claire.

- Doarme liniştit, spuse.

- Arunc doar o privire asupra lui, şopti Claire.

Se aplecă asupra patului copilului şi-i ascultă respiraţia calmă. în schimb, o alarmă neregularitatea pulsului băieţelului.

- Anunţă-mă dacă observi cea mai mică schimbare în starea sa, îi ceru Mariei, când ieşi.

Revenind în salon, îşi dădu seama că prezenţa sa lângă micul bolnav era indispensabilă. Avea de jucat un rol profesional şi oricare ar fi manierele arogante ale eminentului chirurg, îşi va îndeplini sarcina cu competenţă.

Alăturându-se gazdelor care beau cafeaua, i se adresă cu calm lui André:

- Vreţi să treceţi să-l examinaţi pe Philippe înainte de a pleca? Mă nelinişteşte puţin neregularitatea pulsului.

- O voi face cu siguranţă, o linişti acesta din urmă.

Servitoarea turnă băutura aromată plăcut într-o ceaşcă din
porţelan şi i-o întinse lui Claire, care-i mulţumi cu un zâmbet. Se lăsă pe spătarul fotoliului, relaxată şi mulţumită de această

primă seară pariziană. Intrarea bruscă a femeii de serviciu îi întrerupse cursul gândurilor.

- Iertaţi-mă, domnişoară, sunteţi cerută la telefon.

- Eu? întrebă Claire, surprinsă.

- Este cu siguranţă prietenul dumneavoastră, se hazardă André, n-a pierdut timpul, spuse el cu o urmă de enervare.

- Haide, André, interveni Helene, nu ne priveşte viaţa personală a domnişoarei Baxter... Este un aparat în încăperea de alături, domnişoară.

Claire ieşi şi luă receptorul.

- Robert! Nu mă aşteptam să te aud atât de repede. Unde eşti?

- Jos, în holul de la intrare. M-am grăbit să te văd, răspunse vocea familiară, oare poţi să ieşi?

- Nu, serios. Tocmai am sosit la Paris şi trebuie să-mi pregătesc viitoarea plecare spre Arcachon. în plus, starea tânărului meu pacient mă nelinişteşte şi prefer să rămân lângă el în seara aceasta.

- Oh, Claire, nu-mi refuza această plăcere, oare nu s-au putut lipsi de tine până acum? Ai dreptul să te distrezi puţin, să ştii.

- Bine, Robert. Voi veni, dar nu pentru mult timp. Mă duc să-mi anunţ patronii. Aşteaptă-mă.

- Mulţumesc, Claire, să nu dureze prea mult.

Când Claire se întoarse în salon, simţi că atmosfera era încărcată de electricitate. Fără nici o îndoială, André şi sora sa

schimbaseră câteva cuvinte. Helene o întâmpină totuşi cu un zâmbet.

- Vedeţi oare vreun inconvenient să ies puţin? întrebă Claire.

- Consider că sunteţi imprudentă să ieşiţi la ora aceasta de noapte, bombăni André.

- Haide, André, interveni Helene, cu siguranţă domnişoara Baxter îl cunoaşte pe acest tânăr de mult timp... nu-i aşa, domnişoară?

- Bineînţeles, doamnă. îl cunosc pe Robert de mai mulţi ani. în plus, să ştiţi, domnule Dubois, că sunt destul de mare pentru a-mi hotărî conduita.

- în acest caz, făceţi-o, domnişoară, scrâşni doctorul. Hotărât lucru, aceste tinere englezoaice sunt toate la fel!

Cu aceste cuvinte foarte misterioase pentru Claire, se ridică prompt şi dispăru pe balcon.

Inspirând profund, tânăra fată i se alătură.

Doctorul o observă cu o ostilitate neascunsă.

- Sunt într-adevăr îngrijorată în legătură cu Philippe, declară Claire, impunându-şi calm.

- {tiu, ştiu, făcu André pe un ton posomorât, în timp ce privirea îşi pierdea treptat animozitatea. Nu vă faceţi griji pentru el, voi rămâne până vă întoarceţi. Dar să nu întârziaţi, mâine trebuie să mă duc la spital foarte devreme.

- Promit, replică tânăra fată.

Jos, în hol, Robert începea să dea semne de nerăbdare. îi

veni în întâmpinare şi o îmbrăţişă cu însufleţire.

- Ce bine este să te revăd, Claire! exclamă, cu faţa luminată de un zâmbet bucuros sub claia de bucle ciufulite. Ce bucurie când am primit scrisoarea ta! Nu pot să cred că eşti la Paris!

Ieşiră în noaptea caldă, urcară până la Arcul de Triumf şi coborâră încet pe Champs-Elysées. în ciuda orei înaintate, circulaţia era intensă şi o mulţime veselă se plimba de-a lungul trotuarelor iluminate. Robert o conduse pe Claire spre o masă de pe terasa unei cafenele. Se aşezară faţă în faţă în timp ce tânărul bărbat comandă coniac şi cafea. Luă una din mâinile tinerei fete în ale sale.

- N-aş fi îndrăznit să-mi imaginez niciodată că vei veni să mă vezi la Paris, spuse cu un aer încântat.

- Nu este întru totul exact, Robert, replică tânăra infirmieră zâmbind cu amabilitate. în realitate, sunt aici pentru a lucra...

- Da, dar tu ai decis să vii aici, repetă el cu încăpăţânare.

- Desigur, dar asta nu este... Oh, n-are importanţă, să nu stricăm această seară. Sunt atât de fericită să cunosc în sfârşit Parisul!

- Vei vedea, vom petrece clipe minunate împreună, reluă Robert. Când pleci la Arcachon?

- Mâine, cred.

- Mâine! exclamă tânărul bărbat cu un aer decepţionat.

- Da, dar doar pentru două săptămâni.

- De acord, te voi vedea la întoarcere, făcu Robert cu resemnare. Orice ar fi, seara este a noastră. Să profităm de ea, Claire. Vino, vreau să-ţi arăt apartamentul meu.

Această grabă si licărirea tandră pe care o observă în privirea sa, o alarmă pe tânăra fată.

- Este târziu, Robert. Am avut o zi încărcată si trebuie să mă întorc lângă copilul de care mă ocup, făcu cu gravitate.

- In mod rezonabil, patronii tăi nu te pot obliga să lucrezi noaptea, Claire, se încăpăţână tânărul bărbat. Nu este cineva care să te înlocuiască?

- Nu este asa simplu... începu Claire.

- Intr-adevăr, bombăni el. Bine, să ne plimbăm cel puţin câteva minute, nu-mi poţi refuza asta?

Ii luă braţul cu autoritate si o conduse pe Champs-Elysées. Străbătură grădinile Marelui Palat si coborâră spre Sena pe care alunecau vapoare iluminate. Mai departe, se înălţa turnul Eiffel, impozant si avântat spre cerul acoperit cu stele.

- Ce frumos este! murmură Claire.

Robert o luă de mână si o conduse de-a lungul râului. Dar brusc, Claire îsi aminti de promisiune.

- Acum, trebuie să mă întorc.

Făcu gestul de a se întoarce din drum, dar Robert o împiedică ferm:

- Nu încă, pledă acesta.

Şi înainte ca tânăra fată să poată facă o mişcare, o prinse în braţe. Buzele lui puseră cu impetuozitate stăpânire pe ale

sale, într-un sărut avid si stângaci. Uluită, Claire îl respinse cu fermitate.

- Nu, Robert, trebuie să plec, insistă.

Acesta râse trist.

- Ai făcut tot acest drum doar de rămas-bun, bombăni printre dinţi.

- Robert, replică tânăra fată cu nesfârşită răbdare, nu te înşela, n-am făcut tot acest drum pentru a te vedea. Te rog, să nu stricăm această prietenie care îmi este preţioasă; acum, condu-mă înapoi.

Tânărul bărbat ridică din umeri cu un aer resemnat şi o duse până în staţia de metrou cea mai apropiată. Se aflară curând în faţa Arcului de Triumf şi se întoarseră în tăcere până la intrarea imobilului ocupat de familia Flament. Dintr-o pornire spontană şi ca pentru a şterge tensiunea care domnea între ei, Claire se ridică pe vârful picioarelor şi-şi sărută însoţitorul pe buze. Imediat, acesta încercă s-o îmbrăţişeze, dar Claire se eschivase deja. Alergă până la ascensor.

- Te voi suna la întoarcere! exclamă înainte ca uşa să se închidă.

In timp ce urca de-a lungul etajelor, un fel de teamă o făcu să simtă un nod în gât. Nu putea pune acest lucru pe seama întrevederii cu Robert, nu, era foarte uşurată că-i scăpase. Era vorba mai degrabă de un fel de nervozitate în faţa neprevăzutului pe care-l va trăi.

Când pătrunse în apartament, acesta i se păru pustiu. In

afara unei lumini filtrate venind de pe terasă, totul era adâncit în întuneric. Aruncând o privire spre ceas, Claire constată cu groază că era aproape miezul nopţii. Frunzele plantelor verzi foşniră uşor şi silueta lui André Dubois se înălţă în faţa ei. Expresia îi era severă şi când îi vorbi, vocea îi era încărcată de reproş.

- V-aţi imaginat că vă voi aştepta toată noaptea? începusem să disper! în sfârşit, constat că aţi petrecut clipe plăcute, o ironiză.

îşi scoase batista din buzunar şi şterse ostentativ o urmă de ruj de buze care păta obrazul tinerei fete.

- L-aţi însoţit acasă la el? continuă, schiţând un rictus batjocoritor.

- Asta nu vă priveşte, ripostă Claire sfidându-l cu privirea. Daţi-mi mai degrabă veşti despre micul meu bolnav.

- Era şi timpul să vă preocupaţi de asta, o ironiză medicul. Din fericire, starea sa este mulţumitoare. Dacă va surveni vreo problemă, Marie va veni să vă caute. Acum, duceţi-vă la culcare.

Claire se supuse fără să adauge vreo vorbă şi ajunse pe coridorul care ducea la camera sa, cu André pe urme. Acesta îi deschise el însuşi uşa şi se dădu într-o parte pentru a o lăsa să intre. Când trecu prin faţa sa, îi luă mâna, o duse la buze şi o sărută uşor.

- Bună seara, murmură, cu o licărire ciudată în adâncul

ochilor. Somn uşor...

Uluită de această schimbare de atitudine, Claire rămase nemişcată. Dar André îi eliberase deja degetele şi dispăru în întuneric cu mersul său de felină. închizând uşa după ea, Claire se rezemă cu spatele de batantă. I se muiaseră picioarele. Şi în ciuda oboselii, în acea noapte îi trebui mult timp să adoarmă.

***

A doua zi dimineaţă, se trezi totuşi proaspătă şi bine dispusă. Ducându-se la copii, îi găsi mâncându-şi micul dejun în compania mamei lor.

- Bună ziua, spuse Helene, aţi dormit bine?

- Perfect, răspunse Claire aşezându-se în faţa mesei.

Helene îi oferi un corn.

- Cum s-a desfăşurat întâlnirea cu prietenul dumneavoastră? o întrebă.

- Foarte bine. Ne-am plimbat de-a lungul Senei şi am putut admira luminile Parisului.

- Este într-adevăr o plăcere pentru ochi, dar veţi vedea că vă va plăcea Arcachon. Apropo, vă va conduce şoferul nostru cu maşina. Va rămâne cu dumneavoastră şi vă va aduce înapoi peste două săptămâni. I-am cerut să fie la dispoziţia dumneavoastră la ora zece. Veţi avea oare timp să vă pregătiţi?

- Da, desigur. Dar înainte, mi-ar plăcea să-l examinez pe Philippe pentru a-mi da seama dacă este în stare să suporte

călătoria.

- Nu vă daţi osteneala. André a trecut de dimineaţă înainte de a se duce la spital. A plecat pe deplin liniştit.

Helene se ridică.

- Dacă nu vreau să pierd avionul, este timpul să plec.

Copiii îşi sărutară mama cu tandreţe, dar fără să arate nici cea mai mică emoţie, obişnuiţi cum erau cu frecventele absenţe ale Helenei. Marie veni s-o anunţe pe Claire că bagajele Simonei şi ale lui Philippe erau gata şi tânăra infirmieră se retrase în cameră pentru a se ocupa de ale sale.

La ora stabilită, Claire se afla instalată pe bancheta din spate a unei limuzine confortabile, cu câte un copil în fiecare parte. Henri, şoferul, îşi stăpânea perfect vehiculul şi ajunseră curând pe autostrada sudului. Ziua se anunţa caldă şi tânăra fată aprecie aerul condiţionat din maşină. Îi amuză pe copii până în clipa în care, legănaţi de torsul motorului, adormiră, cuibăriţi lângă ea.

La ora prânzului, Henri opri în faţa unui han plăcut de ţară, lângă Poitiers unde, spunea el, familia avea obiceiul să oprească atunci când descindea la Arcachon. Patronul îi întâmpină şi îi instală la o masă pe terasă. Tânăra infirmieră fu plăcut surprinsă de modul în care rezistau micuţii şi încercă să-i înveţe câteva noţiuni elementare de engleză, spre marea bucurie a Simonei, care repetă cu conştiinciozitate frazele simple învăţate de la mama sa. După ce mâncară, îşi reluară drumul până la Bordeaux, apoi la Arcachon.

Proprietatea familiei, aflată puţin mai departe de oraş, avea farmecul unei locuinţe vechi, unde crescuseră mai multe generaţii de copii. Grădina, vastă, cobora până la o plajă particulară. Philippe şi Simone, bucuroşi să-şi regăsească libertatea, ţopăiau de-a lungul aleii plantate cu copaci, în timp ce şoferul transporta bagajele până în casă. Claire porni pe urmele lui, bucurându-se de liniştea locului şi convinsă că se va simţi bine aici. Brusc, de pe palierul scării de la intrare răsună o chemare şi Claire descoperi acolo o siluetă înaltă şi impozantă, îmbrăcată în culori închise. Tânăra fată se alătură copiilor, îi luă de mână şi înaintă spre bătrâna doamnă care-i aştepta în capul treptelor.

- Bună ziua, domnişoară făcu aceasta în loc de bun-venit. Sunt doamna Thiret. Vorbiţi franţuzeşte?

- Da, doamnă, răspunse Claire zâmbind.

- In acest caz, de ce vă exprimaţi în engleză, acum de-abia două minute?

- Pentru că este dorinţa doamnei Flament, replică tânăra fată, uimită de tonul puţin amabil al guvernantei.

- Adevărat? Şi domnul Dubois, ce crede despre asta?

- Consideră ideea înţeleaptă.

Bătrâna doamnă nu replică. Se întoarse şi pătrunse în casă.

- Urmaţi-mă, tânără fată, spuse peste umăr.

Claire se supuse şi urcară împreună scara mare. Guvernanta se opri în faţa unei uşi.

- Iată camera dumneavoastră, spuse.

Apoi începu să coboare treptele.

- Unde dorm copiii? întrebă Claire.

- Intr-o cameră învecinată cu a mea, ca unchiul lor când era mic, fu răspunsul fără replică al autoritarei doamne Thiret.

Claire se hotărî să lase pe mai târziu discuţia asupra unei decizii pe care nu o aproba. Intr-adevăr, cum oare îl putea supraveghea
pe Philippe, dacă acesta se afla la celălalt capăt al casei? îi va telefona lui André Dubois pentru a-i cere să intervină.

Atmosfera de la cină se dovedi extrem de apăsătoare. Guvernanta prezida. îi servi pe copiii cu nişte farfurii enorme şi pretinse să mănânce tot. Simone vru să se exprime în engleză, dar fu întreruptă de intransigenta stăpână a locurilor.

- în această casă, vom vorbi franţuzeşte, pretinse bătrâna doamnă.

După ce terminară masa, doamna Thiret anunţă că se duce să-i culce pe Philippe şi pe Simone.

- Vă însoţesc, declară Claire.

- N-are rost, decretă tăios bătrâna doamnă. Mă ocup de această familie de când mă ştiu. Dumneavoastră îi veţi conduce la plajă mâine dimineaţă.

Răbdarea lui Claire ajunsese la capăt. Inspiră adânc.

- Mi-ar plăcea să telefonez, doamnă, ceru.

- Aparatul este în biroul domnului André, o informă, conducând copiii afară din încăpere.

Lăsată singură, tânăra fată se plimbă dintr-o încăpere în alta, până când dădu peste telefon. Pereţii biroului lui André Dubois era plin cu fotografii de familie, făcute în timpul sejururilor la Arcachon. Din cea mai mare parte, zâmbeau fete frumoase. Fără îndoială, eminentul chirurg era în egală măsură un cuceritor, gândi Claire. Spectacolul acelui tânăr frumos, pe jumătate gol, musculos şi bronzat o tulbură mai mult decât şi-ar fi dorit... Se aşeză şi formă numărul de la apartamentul lui André.

O voce politicoasă îi răspunse:

- Aţi sunat la doctorul Dubois.

- Pot oare să-i vorbesc, vă rog?

- Doctorul este la spital, unde a fost chemat pentru o urgenţă.

- Mulţumesc, voi suna la spital.

Ceea ce făcu imediat. Acolo, o infirmieră îi răspunse că medicul nu putea fi deranjat, deoarece opera.

- îi puteţi cere să mă sune? Este important, continuă Claire, lăsându-şi numele.

Apoi ieşi în grădină, având grijă să lase uşile-fereastră deschise pentru a auzi soneria. Se aşeză sub un copac şi contemplă marea. Soarele începea să dispară în spatele orizontului, lăsând o dâră aurie să incendieze suprafaţa agitată a apei. Aerul era înmiresmat, păsărelele tăcuseră şi nu se mai auzea decât cântecul obsedant al greierilor. Pentru prima dată de când părăsise Anglia, un fel de nostalgie puse

stăpânire pe Claire. Se simţea brusc inutilă şi nedorită şi îi lipsea activitatea febrilă a spitalului. Din fericire, soneria telefonului o aduse la realitate. Se grăbi spre casă şi răspunse. Cum se aştepta, era André Dubois.

- Ce s-a întâmplat? se informă scurt.

- Este vorba despre Philippe. Doamna Thiret insistă să culce copiii în camera învecinată cu a sa. Oare cum vreţi să-l pot supraveghea în aceste condiţii?

André scoase un oftat de uşurare.

- Doar asta era? Mă temeam să nu fi avut vreo criză.

- Dar este important! insistă Claire.

- Calmaţi-vă, replică medicul. Doamna Thiret ştie totul despre starea lui Philippe şi ştie de ce vă aflaţi acolo. Eu i-am explicat. Şi dacă se întâmplă ceva în timpul nopţii, va face imediat apel la dumneavoastră. Desigur, este o femeie ursuză, dar înzestrată cu o inimă de aur.

- Mi-ar plăcea să cred asta, dar de când am sosit, mă tratează ca pe o copilă, se lamentă tânăra fată.

André izbucni în râs.

- Vă veţi obişnui până la urmă. Voi încerca să vin în weekend pentru a aranja lucrurile. Asta vă linişteşte oare?

- Oh da! răspunse Claire spontan. Copiii vor fi atât de fericiţi să-şi vadă unchiul.

- Bine. Spuneţi-i doamnei Thiret că voi sosi vineri la cină. Dacă aveţi nevoie de mine, sunaţi-mă. La revedere.

- La revedere.

Claire lăsă receptorul şi se rezemă de spătarul fotoliului. Pe perete în faţa ei, ochii frumosului chirurg păreau să citească în ea ca într-o carte deschisă. Enervată, tânăra fată se ridică şi porni în căutarea doamnei Thiret. Dădu peste ea în uşa camerei lui Philippe şi a Simonei.

- Mi-ar plăcea să vă vorbesc, doamnă, spuse Claire.

- Bine, urmaţi-mă în camera mea.

O conduse pe tânăra infirmieră într-o încăpere plină ochi cu fotografii, bibelouri vechi şi mobile masive din lemn de culoare închisă. O rugă pe Claire să se aşeze.

- Acum, spuneţi-mi ce vă preocupă, îi ordonă pe un ton puţin amabil.

- Tocmai am vorbit cu domnul Dubois, începu Claire.

- Era chiar atât de important?

- Da. Aveam nevoie de o părere profesională. Vine să-şi petreacă weekendul şi speră să fie aici vineri, la cină.

Chipul guvernantei se lumină.

- Ce bucurie! Vine cu avionul?

- Nu ştiu, nu mi-a spus nimic despre asta.

- Aşa face de obicei. Ştiţi că are un avion particular? o informă cu mândrie bătrâna doamnă.

- Ce comod, declară Claire cu entuziasm. Vine deseori la Arcachon?

- Nu atât de des cum aş vrea. Vara trecută am avut

bineînţeles dreptul la vizite frecvente...

Vocea îi deveni şovăitoare şi se întrerupse brusc.

- De ce? întrebă Claire, devenind curioasă.

Se lăsă o lungă tăcere în timpul căreia nu se auzea decât tic-tacul regulat al bătrânului orologiu.

- Nu ştiu... petrecea foarte mult timp cu copiii şi cu infirmiera lor englezoaică.

Când o aminti pe tânăra fată care o precedase pe Claire, doamna Thiret nu se putea împiedica să exprime un fel de dezaprobare. Apoi se ridică repede.

- Cred că aţi face bine să mergeţi să vă culcaţi acum, micuţa mea. Călătoria lungă v-a obosit probabil.

Apoi îi întoarse spatele lui Claire, indicând prin acest gest că întrevederea se terminase.

Claire îşi luă rămas-bun de la guvernantă şi trecu în camera copiilor. Dormeau liniştiţi şi pulsul lui Philippe bătea cu regularitate. Liniştită, se retrase în camera sa. Acolo, dădu drumul la apă în baie unde se relaxa lungi minute, gândindu-se la observaţiile doamnei Thiret. Evident, se întâmplase ceva între chirurg şi tânăra infirmiera pe care o înlocuia. Orice ar fi fost, n-o privea, se dojeni ştergându-se energic. Avea o sarcină de îndeplinit şi se va achita de ea cu eficacitate, fără să se lase conturbată de ipoteze confuze... Totuşi, va fi oare un lucru uşor? Frumosul medic degaja o seducţie care n-o lăsa indiferentă...

Capitolul 3

în dimineaţa următoare, Claire fu trezită de copiii care năvăliră în camera sa.

- Ridicaţi-vă repede, o invită Simone, doamna Thiret spune că este timpul să luăm micul dejun.

Sări în patul lui Claire şi o sărută cu afecţiune, în timp ce Philippe rămase timid la uşă. Claire îi remarcă paloarea şi buzele palide. îmbrăcă rapid un capot şi îl aşeză pe băieţel pe un genunchi pentru a-i lua pulsul. Bătea neregulat. Oare va trebui să-l avertizeze pe André Dubois? Cu siguranţă, dacă starea lui Philippe persista.

- Anuţaţi-o pe doamna Thiret că voi coborî imediat ce voi fi îmbrăcată, declară Claire. Duceţi-vă, vin imediat.

Copiii ascultară şi tânăra fată făcu un duş rapid înainte de a îmbrăca un şort şi un tricou. Apoi se duse în sufragerie. Doamna Thiret o examină pe tânăra englezoaică în mod critic, privirea întârziind fără bunăvoinţă asupra picioarelor şi braţelor goale ale lui Claire.

- Acesta este oare modul în care vă îmbrăcaţi pentru masă în ţara dumneavoastră? o întrebă cu un aer dezaprobator.

- In vacanţă, da, răspunse Claire, surprinsă.

- Vă pot oare sugera să îmbrăcaţi o fustă data viitoare?

Ofensată, Claire se aşeză fără o vorbă. Dacă n-ar fi fost micul

Philippe care avea nevoie de îngrijirile sale, şi-ar fi făcut bagajele şi s-ar fi întors în Anglia. Tuna şi fulgera în sinea sa,

când bătrâna doamnă îi puse în faţă un bol mare cu cafea cu lapte fierbinte.

- Mulţumesc, doamnă, spuse totuşi Claire.

- Cred că ar trebui să-i duceţi pe copii la Mickey Club, în această dimineaţă, îi sugeră bătrâna doamnă cu o voce amabilă, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Este excelent pentru ei să întâlnească alţi copii de vârsta lor.

- Evident, aprobă Claire, încântată să se îndepărteze puţin de casă. Ce ar trebui să îmbrac? adăugă cu o urmă de perfidie.

- Ţinuta dumneavoastră se potriveşte perfect pentru plajă, replică doamna Thiret, fără să clipească. Henry vă va conduce şi vă va aştepta.

- Oh, oare este necesar?

- Bineînţeles că este necesar. Familia Flament nu se plimbă singură pe străzi, exclamă guvernantă cu aroganţă. Cred că vă va trebui ceva timp să vă adaptaţi obiceiurilor noastre.

Claire îşi reţinu o observaţie care-i veni pe buze şi se ridică.

- Mă duc să-mi iau lucrurile, spuse.

- Simone şi Philippe vor fi gata în cinci minute, vom fi în hol.

- Nu, replică ferm Claire. Mă voi duce să-i iau din camera lor.

- Foarte bine, aprobă doamna Thiret, uşor surprinsă.

Ajunsă în cameră, Claire pregăti o geantă în care incluse un
echipament de prim-ajutor. Nu se punea problema să fie luată pe nepregătite, se gândi. Când li se alătură micuţilor, aceştia o aşteptau. Il ridică în braţe pe Philippe şi toţi trei coborâră până la maşină.

Henry opri direct în faţa scării. Era încă devreme, iar plaja era aproape pustie.

- Vă aştept aici, spuse Henry deschizând portiera maşinii.
- Mulţumesc, Henry.

Trioul coborî din maşină şi, mergând pe nisipul auriu, pătrunse în incinta rezervată pentru Mickey Club, unde se jucau deja alţi copii.

- N-are rost să rămâneţi, domnişoară, spuse un tânăr responsabil cu clubul, aici sunt în siguranţă.
- Prefer să-i supraveghez, răspunse Claire. Micul Philippe este delicat şi s-ar putea să obosească.
- Cum doriţi, făcu amabil tânărul bărbat zâmbind şi aruncându-i lui Claire o privire apreciatoare.

Se exprima în franceză, apoi, brusc, continuă în engleză.

- Sunteţi englezoaică?
- Da... şi dumneata?
- Francez prin mamă şi englez prin tată. Mă prezint... Patrick Carter, continuă întinzând mâna.
- Claire Baxter.
- Mi-am petrecut toate verile aici, la Mickey Club. Mai întâi

ca membru, când eram copil, apoi în calitate de supraveghetor, când eram student.

- Mai sunteţi încă?

- Dumnezeule, nu! Mi-am luat diploma de trei ani. Am lucrat într-un birou la Londra, dar nu mi-a convenit, aşa că am călătorit. Părinţii mei având o proprietate la Arcachon, vin aici vara şi practic această activitate care mi se potriveşte perfect. Dar intraţi, vă voi arăta instalaţiile noastre.

Pătrunzând în perimetrul de joacă, Patrick îi prezentă lui Claire ceilalţi supraveghetori. Dimineaţa trecu foarte plăcut, punctată cu curse, concursuri şi alte competiţii sportive care creară o agitaţie veselă în grupul de copii. Patrick improviză melodii antrenante la chitară şi copiii formară cerc în jurul său. Apoi se făcu ora de a se întoarce pentru prânz.

- Veţi veni şi după-amiază? întrebă Patrick.

- Nu, nu cred, copiii trebuie să-şi facă siesta.

- Păcat... Mi-ar fi plăcut să vă duc să vizitaţi Arcachon. Sunteţi liberă diseară?

- Nu, nu chiar...

- Dar când Simone şi Philippe dorm, nu este nimeni care să vă înlocuiască? insistă tânărul bărbat.

- Da... presupun că-i pot cere doamnei Thiret să-i supravegheze, răspunse Claire după o clipă de ezitare.

- Perfect! exclamă Patrick cu încântare. Puţină distracţie vă va face cât se poate de bine.

Schiţă un zâmbet larg care-i dezveli dinţii strălucitori pe chipul bronzat. Buna sa dispoziţie era contagioasă şi Claire îi zâmbi la rândul său, gândindu-se că această ieşire ar fi ca o apreciabilă gură de oxigen, alături de severitatea guvernantei.

- De acord, reluă Patrick. Voi veni să vă iau pe la ora nouă. Ştiu unde locuiţi.

- Adevărat? se miră Claire.

- Cine oare nu-l cunoaşte pe doctorul André Dubois!

Claire se surprinse aşteptând cu nerăbdare această escapadă nocturnă. Bineînţeles, doamna Thiret avusese nişte obiecţii, dar Claire rămase inflexibilă. Insistă să-i culce ea însăşi pe Simone şi pe Philippe şi când adormiră, bătu la uşa guvernantei. Aceasta era ocupată să brodeze când intră Claire. De-abia îşi ridică ochii de la lucru.

- Vi-i încredinţez pe copii, doamnă, spuse Claire.

Bătrâna doamnă aprobă dând din cap.

- Să nu te întorci prea târziu, micuţo, bombăni.

- Nu, bineînţeles... Noapte bună.

Patrick sosi puţin după aceea şi, venindu-i în întâmpinare, Claire o auzi pe doamna Thiret pătrunzând în camera copiilor. Putea cel puţin să plece cu sufletul împăcat, băieţelul va fi bine supravegheat...

O elegantă maşină sport staţiona de-a lungul trotuarului şi, urcând alături de Patrick. Claire se întrebă prin ce minune tânărul bărbat îşi putea oferi un asemenea lux. Maşina luă

viteză şi curând, Patrick încetini şi apoi opri în faţa unui bar luminat strălucitor. Un grup de tineri erau aşezaţi la masă pe terasă. Il întâmpinară pe Patrick cu exclamaţii vesele şi tânăra fată îşi dădu seama cât de popular era. O prezentă pe Claire şi chemă chelnerul.

- Ce vrei să bei, Claire?

- Un kir, te rog.

Făcu comanda şi conversaţia se reluă animată. Vorbiră despre politică, sport, spectacole şi făcură glume şi jocuri de cuvinte pe care tânăra englezoaică le înţelegea cu greu. Totuşi, se simţea bine în această atmosferă de caldă prietenie. Ce bine era să râdă în mijlocul tinerilor de vârsta ei!

- Văd că iar ai o maşină nouă, Patrick, observă un adolescent brunet.

- Pariez că ştiu cine i-a oferit-o! reluă un altul.

- Chiar... mă întrebam, interveni neştiutoare Claire.

- Ce întrebare! izbucni în râs o mică blondă. Toată lumea ştie că Patrick n-are decât un obiectiv în viaţă, să rămână în relaţii bune cu foarte bogatul său tată!

Pentru prima dată în timpul serii, Patrick păru stânjenit.

- N-ai fi cea mai indicată să te plângi, Martine, ripostă tânărul bărbat cu o urmă de răutate, asta mi-a permis deseori să te ajut...

- Oh, dar nu mă plâng. Nu este o dezonoare să fii bogat! se apără tânăra fată sărutându-l sonor pe Patrick pe obraz.

Acesta păru liniştit, dar aruncă o privire piezişă spre

Claire.

- Tata mi-a alocat o rentă generoasă, explică adresându-se acesteia din urmă.

- Eşti foarte norocos, observă ea.

- Presupun că da... Incă un pahar, Claire?

- Nu, mulţumesc, acum trebuie să mă întorc.

- Deja?

- I-am promis doamnei Thiret... Este un fel de tiran, să ştii...

- Mi-o imaginez cu uşurinţă. Imi amintesc de ea, iar când eram mic mă îngrozea! Bine, dacă trebuie, să mergem, se resemnă Patrick.

Se ridicară şi îşi luară rămas-bun de la micul grup. In câteva minute se întoarseră în faţa proprietăţii familiei Flament.

- Oare mâine te voi revedea? o întrebă Patrick pe Claire.

- Da, cu siguranţă. Mulţumesc pentru seara asta frumoasă, îi spuse tânăra fată peste umăr, sărind din maşină.

Urcă încet scara şi se îndreptă spre camera copiilor.

- Dumneata eşti, domnişoară Baxter? făcu vocea doamnei Thiret, când Claire trecu prin faţa uşii.

- Da, doamnă.

- N-are rost să te duci să-l vezi pe Philippe, tocmai am ieşit.

- Mulţumesc, doamnă, dar ţin să-mi dau eu însămi seama

de starea lui.

Nu mai exista nici o obiecţie din partea guvernantei şi Claire pătrunse în vârful picioarelor în camera copilului. Fără să-l trezească, făcu examenele necesare şi, mulţumită, se întoarse în camera sa.

îşi făcu toaleta şi se culcă rapid, încântată de seara pe care tocmai o petrecuse.

A doua zi, îi însoţi din nou pe copii la Mickey Club. Noii săi prieteni o întâmpinară ca pe una de-a lor. Simone se distră cu toată însufleţirea bunei sale sănătăţi, în timp ce Philippe începu să se amestece printre ceilalţi şi să participe la jocuri. Era mai mult decât îndrăznise să spere tânăra infirmieră!

Când se întoarseră la vilă, o găsiră pe doamna Thiret în bucătărie. Tocmai îi făcea reproşuri slujnicei şi trioul se retrase repede în sufragerie.

în timpul mesei, Philippe şi Simone se ţinură în rezervă, simţind atmosfera încordată.

- La ce oră soseşte unchiul André? îndrăzni cu timiditate Simone, după mai multe minute de tăcere.

- Nu înainte să fiţi voi în pat, ripostă răspicat guvernanta.

- Oare nu putem rămâne până când vine? îşi permise fetiţa.

- Cu siguranţă, nu! fu răspunsul fără apel al bătrâneu doamne. Va fi foarte târziu pentru voi. Ieşi diseară, domnişoară Baxter?

- Nu, doamnă.

- Vom cina la ora nouă, dacă domnul Dubois este aici.

- Foarte bine, doamnă, încuviinţă Claire, ascunzându-şi teama pe care această masă în prezenţa doamnei Thiret şi a eminentului chirurg o trezea în ea.

în timpul restului zilei, rămase ciudat de nervoasă şi de agitată. Simone şi Philippe refuzară să se culce atâta timp cât nu-şi vedeau unchiul şi, pentru a-i convinge, Claire trebui să le promită că André Dubois va ieşi cu ei a doua zi. După ce copiii fură în pat, Claire se retrase în camera sa. Se îmbăie îndelung şi îşi alese o rochie uşoară cu broderie englezească, potrivită cu frumuseţea sa romantică. îi sugera formele mai mult decât i le sublinia şi îi conferea o eleganţă de netăgăduit. Ochii mari albaştri şi inocenţi, străluceau pe faţa bronzată de soare. Se privi cu mulţumire, uimită că în acea seară acordase atâta grijă toaletei sale...

Era atât de absorbită, încât nu auzi scrâşnetul pneurilor pe alee. în timp ce încerca să-şi prindă colierul, se auzi o bătaie scurtă în uşă.

- Intră!

O exclamaţie de surpriză îi scăpă când văzu silueta înaltă a chirurgului reflectându-se în oglindă. Bijuteria îi scăpă. Stânjeneala sa îl făcu pe medic să zâmbească zeflemitor şi să se apropie din câţiva paşi mari şi supli.

- Sper că nu vă deranjez? Lăsaţi-mă să vă ajut...

Şi degetele lungi şi senzuale ridicară colierul pe care-l

prinseră cu abilitate la gâtul delicat al tinerei fete. Privirile li se întâlniră în oglindă.

- Ce bijuterie încântătoare! murmură André, ca un cunoscător, în timp ce mâinile mângâietoare îi atingeau uşor pielea, producându-i un lung fior.

-A aparţinut bunicii, bâigui Claire. Doreaţi să mă vedeţi pentru ceva anume? întrebă în cele din urmă, revenindu-şi.

- Da, doream să am veşti despre Philippe.

- Starea sa este satisfăcătoare, deşi nu-mi place pulsul uneori neregulat şi buzele cianozate, răspunse tânăra infirmieră cu o eficacitate întru totul profesională.

- Nici mie. Cred că îl voi face să se supună unor teste la spital, imediat ce se va întoarce la Paris. Lăsaţi-l să profite de vacanţă aici şi continuaţi să-l supravegheaţi.

Privirea sa făcu înconjurul încăperii.

- Şi dumneavoastră, cum vă simţiţi? continuă.

- Eu? Totul este în ordine, replică tânăra fată, uşor surprinsă.

- Fără probleme cu doamna Thiret?

- Ce fel de probleme? făcu o voce în spatele lor.

Se întoarseră amândoi în acelaşi timp, pentru a o descoperi pe guvernantă, stând rigidă în uşă.

- Ah, erai aici! observă calm André.

Se duse în faţa ei şi o sărută cu afecţiune pe amândoi obrajii.

- Nu mă aşteptam să te găsesc în camera domnişoarei

Baxter, făcu doamna Thiret, cu o urmă de dezaprobare în glas. Şi despre ce fel de probleme vorbeai? insistă ea.

- Oh, o simplă discuţie în legătură cu micul nostru bolnav, răspunse blând André Acum, dacă vreţi, să coborâm să bem un pahar.

O luă pe bătrâna doamnă de braţ şi o conduse pe scară. Claire, căreia acest schimb de cuvinte îi permiseră să ia o anumită atitudine, îi urmă fără ezitare.

După ce băură aperitivul, trecură la masă. Cina i se păru tinerei fete interminabilă, simţindu-se exclusă din conversaţie. într-adevăr, doamna Thiret şi André schimbau amintiri de pe vremea când chirurgul era copil, ceea ce, evident, n-o privea. Se servi cafeaua, apoi guvernanta îi oferi un coniac şi ţigări lui André.

Amintindu-şi brusc de promisiunea făcută copiilor, Claire se hotărî să intervină.

- Oare veţi accepta să ieşiţi mâine cu Simone şi cu Philippe? Erau atât de dezamăgiţi că nu vă vor vedea în seara aceasta.

- Da, la urma urmei, oare nu din acest motiv am venit până aici? Ne veţi însoţi?

- Dacă doriţi, desigur, acceptă Claire, uşor surprinsă.

- Prezenţa dumneavoastră îmi va fi preţioasă, mai ales dacă mergem să practicăm sportul cu vele.

- Să practicaţi sportul cu vele? Oh, André, oare este înţelept? obiectă doamna Thiret. N-ar fi mai bine să-l laşi pe

Philippe?

- Dimpotrivă! replică vesel André. Va fi în perfectă siguranţă cu domnişoara Baxter şi cu mine. Nu sunteţi de părerea mea, domnişoară?

- într-adevăr, aşa cred, murmură tânăra fată evitând privirea de o amabilitate ironică a chirurgului.

- Rămâne stabilit aşadar, decretă acesta din urmă.

Doamna Thiret se ridică greu.

- Pentru mine a venit timpul să-mi iau rămas-bun. Ar fi bine să faceţi la fel domnişoară, continuă adresându-se lui Claire. Domnul André a avut o zi grea, are nevoie să se odihnească.

- Nu, nu, nu plecaţi, protestă André punând o mână pe braţul lui Claire şi privind-o pe guvernantă fără să clipească. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Bătrâna doamnă strânse înciudată din buze.

- Cum vrei, dar te rog, să nu stai treaz prea târziu, băiatul meu, bombăni aceasta pe un ton ursuz.

îndată ce bătrâna doamnă plecă, André se întoarse spre Claire şi îi zâmbi cu amabilitate.

- Doriţi puţin coniac?

- Nu mulţumesc, cred că mă voi duce să mă culc.

- Oare nu este prea devreme? protestă Andre. în plus, conversaţia noastră de mai înainte a fost întreruptă. Acceptaţi coniacul, este ordinul medicului. Vă va ajuta să vă relaxaţi, păreţi foarte încordată în seara aceasta, oare din cauza

doamnei Thiret? Cred că nu vă menajează.

- Oh, m-am obişnuit, răspunse Claire, ducând paharul de cristal la buze.

Prima înghiţitură i se păru destul de aspră, dar îi răspândi în vene un val de căldură înviorătoare.

- Am impresia că nu mă place, continuă ea încurajată de coniac.

- Nu, Claire, n-o judeca după manierele puţin cam severe. în realitate, are o inimă de aur.

Brusc, se apropie de ea şi îi luă o mână în ale sale. Uluită, tânăra fată puse atât de brutal paharul pe masă încât din el săriră câteva picături ca ambra.

- Nu fi atât de nervoasă, micuţo, zâmbi André. Sunt de acord că sarcina dumitale aici nu este uşoară, dar am impresia că faci o treabă excelentă.

- La fel de bună ca cea făcută de tânăra care m-a precedat? întrebă Claire cu o urmă de perfidie.

Chirurgul se încruntă, slăbi strânsoarea şi se ridică brusc.

- înţeleg că doamna Thiret ţi-a vorbit despre acest subiect. Aşa că nu am nimic de adăugat.

Cu aceste cuvinte, se întoarse şi se îndreptă spre uşa-fereastră.

- Voi face o plimbare, spuse. Te voi vedea mâine. Fă în aşa fel încât copiii să fie gata la ora nouă, noapte bună.

Claire urmări cu privirea silueta elegantă care dispărea în noapte. O cuprinse o irezistibilă dorinţă de a i se alătura, dar

se răzgândi şi nu se mişcă. Mai ales să nu se lase să cadă în capcana acestei bruşte amabilităţi! Să nu tresară de plăcere la amintirea atingerii degetelor lui pe gât, adineaori, în camera ei! Şi mai nou, a mâinilor sale peste a sa...

Oare ce se întâmplase anul trecut între infirmiera englezoaică şi frumosul chirurg? Brusc, în timp ce Claire era adâncită în gândurile sale, silueta înaltă a lui André Dubois se profilă din nou în cadrul uşii-fereastră.

- Sunt mulţumit că te găsesc încă aici, făcu vocea caldă a medicului.

Iţi datorez o explicaţie în legătură cu domnişoara Johnson.

- Domnişoara Johnson?

- Da, Pat Johnson, tânăra fată care s-a aflat printre noi înaintea dumitale. Era, cum să spun... o persoană dificilă de suportat şi un caracter complicat.

- Este posibil... dar ce mă interesează pe mine?

- Doresc să nu dai nici o atenţie la ceea ce vei auzi în legătură cu ea, continuă chirurgul într-o manieră ciudat de blândă.

- De acord, bâigui Claire, sărind în picioare, atât era de tulburată de apropierea acestui bărbat cu maniere atât de surprinzătoare.

Se îndreptă spre uşă în mare grabă.

- Bună seara.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, urcă scara şi se refugie în camera sa. Oare de ce-i dăduse un sfat atât de ciudat? Va trebui să şi-l amintească în raporturile lor viitoare?

Capitolul 4

Când Claire se trezi a doua zi dimineaţă, se simţi foarte tulburată la ideea plimbării în ambarcaţiunea cu pânze. Sări din pat şi alergă la fereastra larg deschisă. Işi umplu plămânii cu aer de mare şi-şi lăsă privirea să rătăcească peste valurile mici care veneau să se spargă în mii de picături translucide pe nisip. Soarele, sus pe cer, încălzea deja şi nici un nor nu venea să tulbure orizontul azuriu. Ziua se anunţa splendidă.

"Ce bine este să trăieşti!" se gândi cu nepăsarea tinereţii, în timp ce-şi alegea o ţinută care să n-o ofenseze pe severa doamnă Thiret. O rochie simplă din bumbac alb, închisă în nasturi până la gât, o va înfrânge, îşi spuse. Işi strecură picioarele frumoase în sandale fine din piele albă şi se îndreptă spre camera copiilor. Casa era încă liniştită. Nu se auzea decât zgomot de voci venind din bucătărie şi o delicioasă aromă de cafea proaspătă plutea pe scară.

Claire deschise uşa şi pătrunse încet în încăpere. Simone dormea încă, dar Philippe avea ochii deschişi. îi zâmbi tinerei fete care veni să se aşeze pe marginea patului său.

- Bună ziua, domnişoară, spuse întinzându-i mânuţa ca un copil bine crescut.

Claire i-o strânse cu seriozitate şi degetele îi alunecară imperceptibil spre pulsul băieţelului, pe care-l ascultă cu atenţie. Din fericire, bătea regulat şi buzele tânărului bolnav erau complet roz. Copilul îi aştepta verdictul cu un aer neliniştit, care o tulbură pe tânăra infirmieră. îi zâmbi călduros

şi liniştitor.

- Unchiul André vă duce astăzi să faceţi sport cu vele, îl anunţă veselă.

Chipul omuleţului se lumină de plăcere.

- Şi pe mine? exclamă cu o voce neîncrezătoare.

- Desigur, aprobă Claire, fericită să-l vadă atât de entuziasmat.

- De obicei nu mă ia, pentru că-l plictisesc. Sunteţi sigură că de data aceasta pot veni?

O cuprinse un val de tandreţe pentru fiinţa aceasta mică atât de tânără şi deja conştientă de inferioritatea sa fizică.

- îţi garantez, îl linişti sărutându-l pe obrazul copilăresc.

- Domnişoara Johnson spunea că eram o povară şi mă lăsa întotdeauna cu doamna Thiret, observă calm copilul.

- Oh... în acea perioadă erai prea tânăr. Acum, poţi face lucruri mai captivante. Bine, vrei să-ţi trezeşti sora, în locul meu?

- Oh da!

Sări din patul său şi se repezi în cel al surorii sale, pe care o scutură cu grijă.

- Simone, ţi-ar plăcea să faci sport cu vele, astăzi cu noi?

Fetiţa deschise mari ochii de nu-mă-uita.

- Sport cu vele? exclamă Simone, în acelaşi timp uimită şi încântată.

- Da, domnişoara spune că vom face o plimbare cu

unchiul André.

Simone sări din pat şi se repezi spre Claire, pe care o îmbrăţişă cu însufleţire.

- Oh, mulţumesc domnişoară... este atât de amuzant!

- în acest caz, să ne grăbim. într-un minut, vă vreau pe amândoi în baie.

Imediat ce le termină toaleta, Claire coborî cu ei în sufragerie. André şi doamna Thiret erau deja la masă. Copiii se năpustiră spre unchiul lor cu strigăte de bucurie, certându-se pentru a i se urca pe genunchi.

- Ajunge! interveni cu severitate doamna Thiret. N-ar trebui să le permiţi o asemenea exaltare, făcu aceasta, adresându-se lui Claire. Te-am auzit pregătindu-i adineaori, făceau prea mult tărăboi.

- Asta pentru că sunt fericiţi să mă vadă, pledă André, instalându-şi nepotul şi nepoata de fiecare parte a lui. Ca şi mine, de altfel. Apropo, v-a spus domnişoara Baxter că astăzi vom face sport cu vele?

- Da, da! răspunseră în cor, cu feţe încântate.

- Dar mai întâi, trebuie să vă luaţi micul dejun, interveni doamna Thiret, punând în faţa lor câte un bol cu ciocolată fierbinte şi pâine lungă şi subţire, proaspătă. Poftă bună, copii!

Masa continuă într-o atmosferă mai calmă. Claire era conştientă de privirea atentă a lui André, aţintită asupra ei, dar era foarte hotărâtă să nu deschidă gura, atâta timp cât nu-i va adresa vreo vorbă.

- Porţi o ţinută foarte profesională în această dimineaţă, domnişoară Baxter, observă chirurgul în sfârşit, după câteva minute de tăcere. Sper totuşi că te vei schimba pentru plimbarea cu ambarcaţiunea cu vele?

- Bineînţeles, replică tânăra fată, evitând privirea doamnei Thiret. Dar recunoaşteţi că hainele sport nu sunt indicate pentru
o masă de familie.

Schimbară o privire complice care-i scăpă guvernantei.

- Ai de mii de ori dreptate, domnişoară, aprobă André, râzând pe înfundate.

Doamna Thiret dădu din cap în semn de aprobare, fără să bănuiască nici măcar o clipă că era obiectul amuzamentului lor discret.

După micul dejun, Claire se duse să-şi schimbe rochia cu un şort şi un tricou. Pregăti câteva jucării destinate copiilor şi o geantă mică ce conţinea material de primă urgenţă. Apoi coborî în hol. Doamna Thiret pregătise un coş de picnic şi André tocmai îl aranja în maşină.

Curând, rulau pe marginea mării până la clubul velierelor. Ambarcaţiuni de toate dimensiunile erau ancorate la ponton, de la iahturi de croazieră de mic tonaj, la iahturile cele mai puternice, cele mai elegante, trecând prin simple ambarcaţiuni şi bărci minuscule pneumatice.

De cealaltă parte a portului se zărea flotila de pescuit. Andre gară în parcajul imens şi, ajutat de Henry, transportă

lucrurile până la velier, cu Claire şi copiii în urma lor.

Ambarcaţiunea lui André avea vreo doisprezece metri şi era toată din lemn. Deşi perfect întreţinută, nu avea echipamentul sofisticat la care se aşteptase tânăra fată. Cabina principală era mică, dar funcţională cu masa sa înconjurată de două banchete. în continuare se aflau bucătăria şi alte două cabine, fiecare înzestrată cu două paturi.

- Cum ţi se pare vasul meu? o întrebă André, cu o urmă de mândrie în glas.

- Elegant şi bine conceput, răspunse Claire.

- l-a aparţinut tatălui meu şi am ţinut să-l păstrez aşa cum era. Bine... vrei să le pui copiilor vestele de salvare, te rog? Plecăm.

Puse motorul în funcţiune, se desprinse cu îndemânare de chei şi se îndreptă spre golf. La oarecare distanţă de port, opri motorul. Briza umflă pânzele şi ambarcaţiunea plecă spre centrul bazinului, în direcţia oceanului. Trecură cu vederea plaja din Pilat.

- Copii, priviţi marea dună! strigă André arătând cu degetul o impozantă colină din nisip galben. Este cea mai înaltă din lume.

Philippe şi Simone, foarte incitaţi de această plimbare, nu stăteau locului şi Claire se felicită că-i îmbrăcase cu vestele de salvare.

- Puţin mai departe, vom da peste o plajă minunată, explică André. De obicei este aproape pustie, pentru că este

inaccesibilă de pe şosea. Acolo vom face picnicul. Sunteţi de acord, micuţilor?

- Oh da, oh da! Ne vom putea juca pe nisip?

- Bineînţeles, consimţi cu bucurie André.

Navigară de-a lungul coastei până când André găsi locul unde dorea să coboare. Aruncă ancora la mai mulţi metri de mal, puse coşul cu provizii în barca pneumatică şi o ajută pe Claire să-i suie pe copii acolo.

Ambarcaţiunea uşoară se opri lângă mal şi Simone şi Philippe săriră pe nisipul cald, scoţând strigăte de bucurie.

Claire îi ajută să-şi scoată vestele, în timp ce André trăgea barca pneumatică pe uscat. Tânăra fată le împărţi lopeţile şi găletuşele şi copiii începură imediat să construiască un castel de nisip.

- Ce ai spune de o baie înainte de prânz? propuse tânărul bărbat lui Claire.

- Este o excelentă idee! Dar copiii...?

- Oh, sunt în siguranţă. Nu vom merge prea departe, ca să-i avem sub ochi.

Claire îşi scoase şortul şi tricoul şi apăru într-un costum de baie din două piese.

în timp ce alergau unul lângă altul spre mare, Claire acceptă privirea apreciatoare a lui André ca pe un compliment şi ca pe un omagiu feminităţii sale.

Pe pielea saturată de soare, apa păru rece, dar după câteva mişcări de bras, fu un deliciu. înotară un timp în

deplină înţelegere.

- Să nu ne îndepărtăm prea mult de mal, observă tânăra fată, ţin să-i aud pe copii.

Aceştia păreau complet absorbiţi de jocul lor. Claire se întoarse pe spate şi-şi lăsă privirea să rătăcească pe aerul complet albastru.

- îţi place locul acesta? o întrebă André.

- Oh da! Este atât de liniştit...

într-adevăr, liniştea nu era tulburată decât de foşnetul resacului şi de exclamaţiile bucuroase ale copiilor. André adoptă aceeaşi poziţie ca şi Claire şi mâinile li se atinseră uşor. Un lung fior o străbătu pe tânăra fată.

- Ti-e frig? întrebă André.

- Puţin, minţi Claire îndepărtându-se de această vecinătate tulburătoare. Să ne întoarcem la Simone şi Philippe.

André atinse malul înaintea lui Claire. O aşteptă şi, alergară împreună spre copii. Simone se agăţă de braţul lui Claire.

- Priviţi castelul! spuse cu entuziasm, arătându-i construcţia efemeră pe care o făcuse ea şi fratele său.

- Este splendid! se extazie Claire, îngenunchind lângă edificiu. Să-i adăugăm un turn.

îmbinând vorba cu fapta, sculptă în nisip indispensabilul accesoriu. Philippe bătu din palme pentru a-şi manifesta bucuria. André zâmbea în faţa fermecătorului tablou pe care-l forma trioul.

- Mă voi duce să văd bunătăţile pe care ni le-a pregătit doamna Thiret, spuse acesta.

- Vrei să te ajut? se oferi Claire, ridicându-se.

- Nu, nu. Continuă să-i amuzi pe copii, o faci de minune!

O licărire de tandreţe îi lumină privirea întunecată şi Claire întoarse repede ochii.

Zgomotul unui dop de şampanie care sări, o alertă pe tânăra fată. La câţiva metri de acolo, André o observă râzând.

- Vino să ciocneşti cu mine înainte de a mânca de prânz, îi propuse umplând două cupe.

Fără să se lase rugată, tânăra fată îşi şterse nisipul de pe mâini,
i se alătură lui André şi acceptă paharul pe care i-l întindea acesta.

- în sănătatea dumitale, făcu medicul ridicând cupa.

- Mm... dar este delicios de rece! se miră Claire după ce-şi muie buzele în băutura efervescentă.

- Bineînţeles, replică Andre arătând o cutie izotermă. Am întotdeauna gheaţă cu mine. Chiar şi pe o insulă pustie, ar fi o crimă să bei şampania caldă!

- De altfel, te-ai crede pe una, îi întări spusele Claire, îmbrăţişând cu privirea împrejurimea pe care nici o fiinţă umană nu venea să le-o tulbure.

Se aşeză pe o rogojină pe care André o întinse şi, unul lângă altul, degustară băutura ca ambra şi neaşteptată într-un asemenea loc. înţepa şi răcoarea delicat cerului gurii în timp

ce razele soarelui ardeau neîndurătoare. Era o clipă specială pe care Claire o aprecia ca o pisică mulţumită.

- încă puţină? îi oferi André.

- Atenţie să nu abuzez, replică tânăra fată râzând. Deja am capul uşor ca un balon!

Fără să ţină seama de refuzul său, André se grăbi să o servească.

- Mi-e sete, spuse Simone care li se alătură.

Claire umplu un pahar cu suc de fructe.

- Vino să bei, Philippe, strigă tânăra fată.

Băieţelul şovăi alene şi se prăbuşi lângă ea. Claire îi înconjură cu afecţiune umerii plăpânzi şi-i dădu un pahar pe care îl bău încet.

- Eşti obosit? îl întrebă tânăra infirmieră cu îngrijorare.

- Mm... mormăi băieţelul, cuibărindu-se lângă Claire şi închizând ochii.

- Vei putea să dormi după prânz, interveni André. Priveşte toate bunătăţile pe care le-a pregătit doamna Thiret pentru noi.

Dacă Simone mâncă puiul fraged şi cartofii prăjiţi crocanţi cu mare poftă, în schimb, Philippe de-abia se atinse de farfuria de unică folosinţă pe care i-o dădu Claire. Exaltarea de dimineaţă scăzuse şi părea obosit.

- Doamna Thiret s-a depăşit pe sine, observă André descoperind salata verde apărată de un şervet.

Nimic nu lipsea, nici măcar vinegreta pe care o conţinea

un mic flacon.

- încearcă acest camembert, o sfătui André pe Claire. Face bine la stomac. Păcat că nu avem o sticlă de vin de Bordeaux să-l însoţească.

- Din nefericire, nu ştiu nimic despre vinuri, mărturisi spontan tânăra fată.

- Te voi învăţa, dacă vei rămâne suficient de mult timp printre noi. Este o ucenicie delicată, care cere răbdare.

O clipă, privirile li se întâlniră, apoi Claire întoarse repede ochii. Sesizase în tonul însoţitorului său un fel de gravitate care o descumpănea şi o stânjenea. Se întinse pe spate şi contemplă cerul fără nori. Această zi atinsese o perfecţiune pe care nu o va uita niciodată. Brusc, simţi o mânuţă care se agăţa de a sa.

- Vii să te joci cu mine? întrebă Simone.

- Sst, lasă-l pe Philippe să se odihnească răspunse Claire cu amabilitate.

- Şi Simone ar trebui să-şi facă siesta, declară André. Să ne întoarcem pe ambarcaţiune, vor fi instalaţi mai confortabil într-o cabină.

- De acord, dacă aşa crezi că este de preferat, consimţi tânăra fată, dezolată la ideea de a părăsi atât de repede acest loc idilic.

André începu să strângă resturile de la masă şi Claire se grăbi să-l ajute, puţin ameţită de şampanie.

Când coşul fu aşezat în barca pneumatică, tânăra infirmieră îl luă pe Philippe în braţe şi-l duse de-a lungul plajei, în timp ce Simone mergea cu paşi mărunţi şi repezi alături de André.

Se întoarseră pe velier şi Claire îşi transportă preţioasa comoară până în cabină. Aşeză încet băieţelul pe o banchetă şi îl acoperi cu un prosop pluşat. Simone, care pica de somn, nu se lăsă rugată pentru a se întinde pe celălalt pat şi după ce îi ceru un sărut lui Claire, închise ochii.

Tânăra fată urcă pe punte pentru a-l descoperi pe André ţinând sticla de şampanie şi două pahare.

- Ar fi păcat s-o lăsăm să se piardă, argumentă chirurgul, umplând cupele şi oferindu-i una.

Claire acceptă zâmbind.

- Cum să rezist unui asemenea argument! glumi Claire, eşti un bărbat convingător...

Se instală pe perne, în partea din faţă a ambarcaţiunii.

- Sper că nu ai nevoie de ajutorul meu, continuă, acum, eficacitatea mea lasă de dorit...

- Ambarcaţiunea este ancorată şi nu avem altceva de făcut decât să ne lăsăm legănaţi de valuri, replică André instalându-se în faţa lui Claire. Mm... asta da, viaţă... observă el.

Rămaseră tăcuţi, savurând liniştea înconjurătoare şi briza uşoară care le răcorea pielea încălzită de soare.

- Doamne, ce bine este! murmură Claire cu o voce adormită.

André se ridică într-un cot şi îşi contemplă însoţitoarea.

- Sunt mulţumit că te-am adus aici, Claire, este atât de plăcut să împarţi asemenea clipe cu o tânără persoană care le apreciază!

Flatată, tânăra fată zâmbi.

- Simt că voi adormi, făcu ea, închizând ochii. Trezeşte-mă dacă ai nevoie de mine.

André îi luă paharul care ameninţa să-i alunece dintre degete.

Puţin mai târziu, Claire îşi dădu seama de existenţa unei umbre între ea şi soare. Era tânărul bărbat, aplecat asupra sa.

- Este timpul să ne întoarcem, dacă vrem să ajungem cu mareea, îi şopti.

Tânăra fată se întinse cu voluptate, inconştientă de seducţia pe care o degaja gestul său.

- Semeni cu un pisoi care se trezeşte dintr-un somn adânc, observă André.

îi atinse uşor părul şi înfăşură o buclă în jurul degetului său.

- Este moale ca mătasea, aprecie în şoaptă.

Claire zâmbi şi se aşeză. Legănându-şi picioarele în afara banchetei, cu un gest elegant, se ridică. Dar era oare şampania, sau ruliul ambarcaţiunii? îşi pierdu echilibrul, se

clătină şi căzu spre André. Acesta o prinse şi o menţinu lângă el.

- încetişor, micuţo, o tachină cu amabilitate, revino-ţi în fire.

Braţele sale o reţinură pe tânăra fată. îşi adânci privirea în a sa
şi o răsturnă uşor pe perne. Se aplecă spre ea şi o sărută blând pe obraz. în acea clipă, realitatea se dezechilibra şi tânăra fată îşi cambră trupul suplu spre cel care-i venea în întâmpinare. Cu voinţa total anulată, Claire îi răspunse la îmbrăţişare.

Gura lui André părăsi uşor obrazul şi aproape firesc, coborî până la buzele tinerei fete. Venise vremea ca pentru ei doi timpul să stea în loc, şi ca în vis, Claire primi şi răspunse acelui blând sărut cu o fericire încântătoare.

Doar zgomotul venind din cabina în care copiii se treziseră îi permise lui Claire să-şi vină în fire.

Se eliberă din braţele tânărului bărbat.

- André, s-au trezit copii, bâigui cu o voce nesigură, încercând să se ridice.

- Păcat, făcu acesta îndepărtându-se la rândul său, ar fi trebuit să te trezesc mai devreme. Du-te să te ocupi de ei, domnişoară Baxter, eu voi ridica pânzele.

Claire se repezi în cabină, îi îmbrăcă pe Simone şi pe Philippe cu vestele de salvare şi îi conduse pe punte. Se

aşezară în partea din faţă a ambarcaţiunii care primea vântul într-un pocnet de pânze, iar Claire evită să-şi privească însoţitorul.

Plutiră astfel de-a lungul coastei, ajungând în golful de la Arcachon şi la clubul care le păru fremătând de activitate pe lângă liniştea plajei pe care tocmai o părăsiseră.

André ancoră ambarcaţiunea şi Claire sări pe chei cu copiii.

- Lasă pachetele, îi spuse doctorul, îi voi cere lui Henri să mă ajute să le debarc.

De-abia făcură câţiva metri, că o voce feminină strigă:

- André!

O tânără femeie înaltă şi subţire, cu părul de culoare închisă, se afla pe puntea unui iaht luxos.

- Pat Johnson! exclamă André, surprins. Oare ce naiba faci acolo?

- Sunt în vacanţă cu nişte prieteni.

Lui Claire i se păru că amândoi copiii se încordaseră şi îi strângeau puţin mai tare mâna.

- îţi aminteşti de domnişoara Johnson? întrebă André aplecându-se spre nepotul său.

- Da, răspunse puştiul.

Şi întorcându-se spre Claire:

- Acum, ne putem întoarce acasă? şopti cu voce foarte scăzută.

- Nu mă prezinţi prietenei tale? reluă tânăra necunoscută.

- Desigur... Pat Johnson... Claire Baxter.

André părea încurcat. în schimb, Pat Johnson părea să se bucure de situaţie.

- De ce n-aţi veni amândoi să beţi un pahar la mine la hotel? propuse aceasta din urmă. Luaţi şi copiii dacă vreţi.

- Oh, nu este posibil, declară prompt Claire, care se simţea brusc obosită după această zi în aer liber. Trebuie să-i duc înapoi, sunt obosiţi.

- Eu accept cu plăcere, interveni André. Domnişoară Baxter, poţi să-i conduci pe copii până la maşină şi să-i ceri lui Henri să se ocupe de lucruri.

Această bruscă schimbare de atitudine avu asupra lui Claire efectul unui duş rece.

- Desigur, domnule, reuşi să răspundă cu un calm pe care era departe de a-l simţi. Veniţi copii.

Pat Johnson arboră un zâmbet triumfător, părăsi bastingajul şi, cu mersul său elegant, se îndreptă spre ponton.

- Ne întâlnim pe chei, André, exclamă cu vocea sa melodioasă.

Claire îi luă repede pe copii, fără să arunce o privire în spate.

Lacrimi de dezamăgire îi veniră în ochi, dar şi le stăpâni, dojenindu-se cu asprime. La urma urmei, André Dubois nu era patronul ei? Nu avea dreptul să meargă să bea un pahar în compania cui dorea? De ce ar da importanţă acelui interludiu romantic provocat de o sticlă de şampanie?

Credinciosul Henri îi aştepta lângă maşină. Veni înaintea trioului şi se încruntă cu un aer neliniştit.

- De ce sunteţi singură, domnişoară? Unde este doctorul?

- Oh, tocmai a întâlnit o prietenă, s-au dus să bea o răcoritoare împreună, răspunse Claire prompt. Te poţi ocupa de lucrurile care au rămas pe ambarcaţiune, Henri?

- Bineînţeles domnişoară, dar mai întâi vă voi duce acasă. Păreţi extenuată. Mă voi întoarce mai târziu, deoarece trebuie ceva timp pentru a pune totul la loc.

Deschise portiera şi Claire se lăsă pe perne, cu câte un copil de fiecare parte. Henri porni maşina şi o luară pe drumul spre proprietate.

Doamna Thiret îi întâmpină cu un aer în acelaşi timp surprins şi contrariat.

- Unde este domnul Dubois? întrebă.

- A întâlnit o prietenă, răspunse Claire cu un aer obosit. Pat Johnson...

- înţeleg, observă bătrâna doamnă, cu buzele strânse. Presupun că trebuia să se aştepte la asta... îţi propun să-i pregăteşti pe copii pentru cină, domnişoară. Vom mânca devreme în seara asta, deoarece eşti probabil epuizată după ziua aceasta în aer liber.

- Este o idee excelentă, doamnă, aprobă tânăra fată.

Se duse în cameră, îmbrăcă o jupă, îi spălă pe copii pe mâini şi îi luă în sufragerie.

- Mi-e teamă să nu fie puţin neîngrijiţi, se scuză pe lângă

guvernantă.

- Nu-ţi face griji, micuţo, replică aceasta zâmbind cu amabilitate. Toţi sunteţi obosiţi si cu cât mai repede veţi fi în pat, cu atât va fi mai bine.

Servitoarea aduse o enormă supieră plină cu o delicioasă supă de legume si o aşeză în faţa bătrânei doamne. Aceasta cufundă polonicul în ea şi îşi servi cu generozitate comesenii. După toate acele emoţii, gândi Claire, supa caldă era un deliciu. Brusc, vocea doamnei Thiret o aduse la realitate.

- Vorbeşte-mi despre domnişoara Johnson.

Claire lăsă lingura şi o privi pe guvernantă.

- Ce vreţi să ştiţi exact? întrebă cu calm.

- Bine... cum arăta şi unde s-au dus împreună?

- Era... hm... foarte elegantă şi cred că s-au dus să bea un pahar la ea la hotel...

- Hm... se strâmbă doamna Thiret. Ar fi trebuit să bănuiesc că se va întoarce.

Apoi, brusc, amintindu-şi de prezenţa copiilor:

- Mâncaţi-vă repede supa, micuţii mei, este timpul să mergeţi la culcare.

Cina se dovedi simplă în acea seară şi Claire fu încântată. După o cupă de cremă caramel, tânăra fată declară că dorea să-i culce pe Simone şi pe Philippe.

- Nu doreşti să bei o cafea înainte de a urca? propuse guvernanta.

- Nu, mulţumesc, doamnă, sunt obosită, se eschivă tânăra

fată. Noapte bună.

îi luă pe copii şi-i duse în camera lor. îi culcă rapid şi nu dură mult timp înainte ca ei să închidă ochii, atât de obosiţi erau. Claire îi părăsi în vârful picioarelor şi se duse în camera sa, cu uşurare.

Făcu un duş şi se întinse în pat cu o carte, foarte hotărâtă să nu se lase copleşită de gânduri negre. Din păcate, cuvintele îi defilau prin faţa ochilor, fără să reuşească să le reţină în sensul.

Puţin timp după aceea, auzi pneurile scrâşnind pe aleea cu pietriş. André Dubois se întorsese. De la parter ajunse până la ea zgomotul unei discuţii, iar tonul folosit de guvernantă o încunoştinţă că aceasta nu-şi cruţa reproşurile.

Fără să vrea, Claire ciuli urechile, încercând să surprindă frânturi de conversaţie, dar renunţă foarte repede, dojenindu-se pentru stupida sa curiozitate. Avea oare vreun motiv cât de mic să se simtă implicată în această treabă şi frumosul chirurg nu era liber în fapte şi gesturi? se gândi cu hotărâre.

Doamna Thiret poate avea unele motive să-şi arate mânia, dar asta n-o privea pe ea. Se afla în această casă pentru a îndeplini o sarcină şi îşi făgăduia să-i facă faţă cu eficacitate.

Efluvii marine pătrundeau prin fereastra întredeschisă şi luna răspândea o lumină verde-albăstruie, care aureola toate lucrurile cu o luminozitate difuză.

Sfârşitul unei zile care ar fi putut să fie perfectă, se gândi Claire cu nostalgie şi sfârşitul unui lucru care nu începuse

niciodată cu adevărat.

închise ochii şi încercă să doarmă.

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, soarele strălucea pe un cer complet albastru şi Claire îşi regăsi acea bucurie de a trăi, care o părăsise în ajun.

Se îmbrăcă imediat şi alergă până în camera copiilor. Curând, în mijlocul strigătelor lor de bucurie copilărească, tânăra fată uită acel sentiment inexplicabil de nostalgie care o copleşise şi se simţi într-o excelentă bună dispoziţie.

"Dacă mă voi căsători într-o zi, voi avea şase copii, ei sunt sarea vieţii”.

Şi cu acest gând reconfortant, coborî scara, cu micul Philippe în braţe.

André tocmai ieşise din sufragerie şi Simone se lovi de el în cadrul uşii.

- Ei haide, potoleşte-te! mormăi cu o voce ursuză. Zău, domnişoară, speram că vei avea ceva mai multă autoritate asupra acestor copii!

Claire îi aruncă o privire uluită. Era oare acelaşi bărbat cu care petrecuse în ajun ore încântătoare?

Privirea îi era rece şi dură, lispită de orice emoţie.

- Micuţii îmi par într-o formă perfectă în această dimineaţă, adăugă chirurgul pe un ton profesional. Nici o problemă de sănătate, presupun?

Puţin domoliţi, Philippe şi Simone stăteau acum liniştiţi. Claire, gândindu-se că poziţia sa pretindea un anumit respect faţă de eminentul chirurg, se strădui să răspundă cu politeţe.

- Nu, nici una pe care să nu o pot rezolva singură.

Şi cu aceste cuvinte, cu cel mai mare calm din lume, îi instală pe copii la masă, pentru micul dejun. Când în cele din urmă ridică ochii, silueta arogantului chirurg dispăruse.

Apoi, doamna Thiret, care se întorsese de la slujba religioasă, îşi făcu intrarea în sufragerie. Aceasta îi zâmbi lui Claire.

- Bună ziua, domnişoară.

- Bună ziua, doamnă. Doriţi o cafea? întrebă Claire, punând mâna pe cafetiera de argint.

- Da, cu plăcere.

Bătrâna doamnă se prăbuşi pe un scaun. Părea obosită şi preocupată.

- A plecat să navigheze, spuse cu un suspin. Cu ea... adăugă fără tragere de inimă.

- Ea? întrebă cu inocenţă Claire.

- Pat Johnson, desigur!

- înţeleg... fu singura remarcă pe care şi-o permise tânăra fată.

Dar mâinile îi tremurau când unse cu unt un corn destinat lui Philippe.

- Ce doriţi să faceţi astăzi, copii? reluă ea, dorind să înveselească atmosfera brusc tensionată.

- Să mergem la plajă! exclamară aceştia în cor.

- N-are rost să mergeţi până la Arcachon, interveni doamna Thiret. Duminica, plaja este plină ochi. Vă veţi distra

la fel de bine în micul nostru golf particular.

Claire se bucură de această decizie. în ziua în care simţea atitudinea lui André ca pe o dizgraţie, doar fără să fie singură cu protejaţii săi i se părea suportabil. Coborâră aşadar până la micul golf cu multe lopeţele şi găletuşe şi se amuzară liniştiţi până la ora prânzului.

Era un loc încântător, protejat de vânturile principale de stânci şi pini şi deschizându-se larg spre bazinul pe care velierele şi vaporaşele de plăcere făceau ce le dorea inima. Claire se străduí să uite că unul dintre ele era pilotat de mâna pricepută a lui André Dubois. îşi alungă din amintire ziua de ieri, care nu fusese decât o himeră...

Când trioul se întoarse spre casă, doamna Thiret o întâmpină pe tânăra fată cu amabilitate. Acea răceală rezervată de care dăduse dovadă faţă de ea până acum, părea că dispăruse total.

După prânz, în timp ce copiii dormeau, Claire luă o carte şi se aşeză sub copaci. De la distanţă, auzi soneria telefonului. Un minut mai târziu, servitoarea ajunse lângă ea.

- Este pentru dumneavoastră, domnişoară.

Claire se grăbi spre birou. Luă receptorul şi recunoscu imediat vocea interlocutorului.

- Robert? Cum ai obţinut numărul meu de telefon?
- Am sunat la domnul Dubois, servitoarea lui mi l-a dat.
- Ce noutăţi în Paris?
- Oh, nimic îmbucurător de când nu eşti aici! Când te

întorci?

- Nu suntem aici decât de câteva zile... într-o săptămână, presupun.

- Cu ce-ţi petreci timpul?

- Mă ocup de copii, fac sport cu vele...

- Sport cu vele? Nu ştiam că eşti expertă în materie!

- Nu sunt, răspunse Claire râzând. Doctorul Dubois m-a luat la plimbare şi n-am făcut nici măcar o manevră.

- înţeleg. Asta face parte dintre obligaţiile tale? întrebă Robert pe un ton sarcastic.

- Dacă vrei, răspunse tânăra fată cu dezinvoltură.

Se lăsă tăcerea.

- Ai ceva special să mă întrebi? reluă Claire.

- Nu, voiam doar să-ţi vorbesc. Când te vei întoarce, vom ieşi împreună. Te voi duce să vizitezi Parisul.

- Este o idee excelentă!

- La revedere, Claire, pe curând.

închizând, Claire se surprinse simţind o uşoară nostalgie a Parisului. Puţin ca şi când voia să scape de un fel de indispoziţie pe care îi era greu s-o definească...

André se întoarse din plimbare la sfârşitul după-amiezii.

Claire se amuza cu copiii când văzu silueta înaltă ieşind din maşină. Veni spre ei cu mersul său nonşalant şi îi zâmbi lui Claire.

- Ai petrecut o zi plăcută? o întrebă.

- Excelentă, mulţumesc, replică tânăra fată cu o voce

politicoasă, dar distantă.

- Cum se simt nepotul şi nepoata mea?

- Cât de bine posibil.

- Ei, voi doi! Oare n-am dreptul la un sărut?

Uitând admonestarea pe care o primiseră chiar de dimineaţă, copiii se repeziră în braţele unchiului.

- Vezi, suntem din nou prieteni! declară acesta bucuros, adresându-se lui Claire.

- La vârsta lor, au memoria scurtă! observă tânăra fată cu dezinvoltură. Acum, este timpul să-i duc în casă.

- Lasă-mă să te ajut. Aş dori să-l examinez pe Philippe înainte de plecare.

îl luă în braţe şi urcă până în camera lor.

Claire îl dezbrăcă pe băieţel şi îl întinse pe pat, apoi lăsă locul medicului care, după câteva minute se ridică, aparent mulţumit.

- Se pare că ai cel mai bun efect asupra micului tău pacient, îi declară tinerei infirmiere, aranjându-şi stetoscopul. Totuşi, îl voi supune unor teste îndată ce se întoarce la Paris.

Se îndreptă spre uşă.

- în seara aceasta, cinez în oraş şi voi părăsi Arcachon devreme dimineaţă. Aşa că îţi spun la revedere de acum.

- Drum bun, doctore, spuse Claire conducând copiii spre baie.

- Telefonează-mi dacă ai o cât de mică problemă, adăugă medicul.

- Bineînţeles.

Se simţea perfect stăpână pe situaţie, cu mintea limpede şi capul rece. Oare cum putuse ceda, fie şi timp de câteva ore, unor visuri romantice?

A doua zi, tânăra fată îi duse pe copii la Mickey Club. îl întâlni pe Patrick şi ceata sa veselă cu mare plăcere şi se bucură să asiste la zbenguiala micului Philippe care, evident, îşi regăsise propriul elan printre copiii de vârsta sa.

După prânz, doamna Thiret îi propuse cu amabilitate lui Claire să-şi ia liber după-amiază.

- îi voi supraveghea eu pe copii în timpul siestei şi îi voi distra după aceea până la întoarcerea dumitale.

- Este foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă, vă mulţumesc, acceptă tânăra fată cu recunoştinţă.

Câteva minute mai târziu, în sandale albe şi rochie din pânză fucsia, porni în direcţia Arcachonului. Oare cum îşi va umple aceste ore de libertate? Nu ştia, dar simplul fapt că se simţea brusc liberă în fapte şi gesturi îi dădea aripi. Să-şi practice meseria de infirmieră în particular era evident mai puţin constrângător ca la spital, dar necesita o prezenţă permanentă şi asumarea unor responsabilităţi la fel de obligatorii.

Când ajunse în centrul staţiunii balneare, Claire se plimbă din magazin în magazin, privind cu interes ultima modă estivală. Brusc, rămase tablou în faţa celui mai încântător costum de baie din două piese pe care-l văzuse vreodată. Era

dintr-o ţesătură atât de fină încât părea de mătase. Desigur, preţul i se păru astronomic tinerei fete dar, cu toate că nu avusese intenţia să facă şi cumpărături, nu rezistă acestei mici nebunii.

- îl iau, îi spuse vânzătoarei.

- Este un cadou, doamnă? întrebă aceasta din urmă.

- Da, desigur, răspunse cu veselie Claire, amuzată la ideea să-şi ofere un dar luxos.

- în acest caz, îl voi ambala cu grijă.

înfăşurându-l în hârtie fină, puse modelul unicat într-o cutie mică şi o înconjură cu panglică albastră, pe care o încheie cu un nod frumos.

Claire se simţi foarte bucuroasă ieşind din magazin, cu pachetul legănându-se în vârful degetelor. Zărind terasa unei cafenele, se hotărî să-şi ofere o răcoritoare pentru a sărbători noua sa achiziţie. Se aşeză la masă şi începu să desfacă uşorul costum de baie, doar pentru plăcerea de a-l privi.

Era atât de preocupată de ceea ce făcea, încât nu văzu silueta elegantă care se opri lângă ea.

- Ei bine, nu credeam să am ocazia să vă revăd atât de repede! spuse o voce cunoscută.

Claire tresări şi ridică ochii pentru a o descoperi pe frumoasa Pat Johnson care se afla între ea şi soare.

- Pot să stau lângă dumneavoastră? continuă aceasta.

- Da... da, răspunse Claire, grăbindu-se să pună costumul de baie în cutie.

- Dar ce avem oare aici? Oh... dar este încântător!

Pat Johnson întinse o mână lungă, cu manichiura făcută şi ridică sutienul uşor.

- Face parte dintr-un plan de seducţie? o ironiză cu râsul său melodios.

- Tocmai plecam... declară Claire, făcând gestul de a se ridica, dar Pat Johnson o reţinu de braţ.

- Oh, nu atât de repede, rămâneţi să beţi un pahar cu mine! Pocni din degete cu autoritate pentru a chema chelnerul.

- Ce doriţi să beţi? Un suc de fructe, sau o ceaşcă de ceai?

- Bine, poate... un suc de portocale, ezită Claire.

- Aşadar, două sucuri de portocale, vă rog.

Apoi se întoarse spre tânăra fată.

- Oare nu avem nenumărate subiecte de conversaţie?

- Ah da... care? întrebă tăios Claire.

- Ei bine, amândouă avem aceeaşi meserie... Cum găsiţi copiii?

- Extrem de drăguţi, replică scurt Claire, puţin îngrijorată să continue pe acest subiect.

Sosiră băuturile şi Pat Johnson scoase o tabacheră din argint.

- Fumaţi?

- Nu, mulţumesc.

Pat îşi aprinse o ţigară şi inspiră adânc fumul.

- Şi cum se prezintă micul Philippe?

- Sănătatea sa este delicată.

- Da, anul trecut mi-a produs câteva nelinişti.

- în acest caz, de ce l-ai părăsit? întrebă în mod spontan Claire.

- Hm, date fiind împrejurările, nu aveam de ales.

- Şi totuşi?

- André m-a cerut de soţie.

Vestea căzu ca un trăsnet şi Claire avu o tresărire de surpriză.

- Şi... ce s-a întâmplat?

- Nu eram sigură de mine şi aveam nevoie să mă depărtez pentru a mă gândi.

- înţeleg, murmură Claire cu voce nesigură. Şi la ce concluzie aţi ajuns?

- N-am luat nici o hotărâre, exclamă Pat cu dezinvoltură, strivindu-şi ţigara în scrumieră.

Claire bău o înghiţitură din sucul de portocale, pentru a-şi umezi gâtul uscat, dar fructul avea gust amar.

- De asta v-aţi întors?

- Oh Dumnezeule, nu! Sunt în vacanţă. Recunoaşteţi că lumea este mică...

Scoase din poşetă o pudrieră asortată cu tabachera şi începu să-şi retuşeze machiajul impecabil.

- Dumnezeule! Aerul de mare chiar agresează pielea, nu găsiţi? exclamă Pat Johnson, trecându-şi uşor un deget cu atenţie peste epiderma catifelată.

- Nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta.

îşi puse paharul pe masă.

- Acum, trebuie să plec.

- Atât de repede? Ah da, uitasem... munciţi! Dacă mai dispuneţi de puţin timp liber, telefonaţi-mi la hotel, iată numărul meu, continuă dându-i lui Claire o carte de vizită a locului în care descinsese. Am fost încântată să vorbesc cu dumneavoastră. La revedere!

Şi cu aceste cuvinte, se ridică şi coborî strada.

Claire urmări din ochi silueta elegantă şi subţire până când dispăru la un colţ. Conversaţia o tulburase profund. Presupusese ea ceva, dar de aici până la a-şi imagina o asemenea informaţie!

Plăti nota şi îşi reluă drumul spre proprietate. Mica frază a lui Pat Johnson îi revenea implacabil în minte... "André m-a cerut de soţie". Dar oare n-o avertizase acesta din urmă, de-abia acum câteva zile, sfătuind-o să nu creadă tot ce se auzea vorbea? Oare ce se întâmplase anul trecut?

Săptămâna următoare trecu cu o rapiditate uluitoare. în fiecare dimineaţă, Claire îi duse pe copii la Mickey Club. Acolo îl găsea pe Patrick şi ceata sa; ieşise cu ei în două seri. Doamna Thiret insistase nu o dată ca tânăra fată să dispună de puţin timp liber, ca şi când îşi dorea ca aceasta să păstreze o amintire plăcută sejurului său la Arcachon.

în ajunul întoarcerii la Paris, Claire mâncă de prânz în compania guvernantei, când surprinse pe chipul său o umbră

de melancolie.

- Doresc sincer să rămâi la familia Flament, micuţo, declară extraordinara femeie. Ai o influenţă minunată asupra copiilor. Să-i îngrijeşti bine la Paris, îmi sunt atât de dragi. Iar dacă situaţia devine prea... în sfârşit, vreau să spun... doamna Helene nu este o mamă ideală, este mai degrabă o femeie de afaceri... nu ezita să-i aduci pe micuţi aici, vei fi întotdeauna binevenită.

- Mulţumesc doamnă, răspunse Claire cu căldură.

Ce transformare în atitudinea doamnei Thiret! N-o întâmpinase oare pe Claire ca pe o intrusă, apoi, treptat, nu-i dăduse dovezi de stimă şi chiar de afecţiune?

Puţin mai târziu, în timp ce-şi umplea valiza, tânăra fată îşi aminti cuvintele guvernantei. Cât de plăcut era să se simtă astfel acceptată! Se va întoarce cu siguranţă aici, dar în această clipă nu avea decât o dorinţă, să se întoarcă la Paris...

Se rezemă cu coatele de fereastră, adulmecă mirosurile marine şi-şi lăsă privirea să rătăcească peste masa mişcătoare a oceanului, pe care luna o lumina cu reflexe argintii. Era acelaşi spectacol ca în ziua în care sosise, acum două săptămâni.

Două săptămâni... Se putea oare să nu fi trecut decât două săptămâni, în timp ce Claire avea impresia că trăise aici o parte importantă din viaţa sa?

Se culcă în cele din urmă, cu nostalgia în suflet şi îşi jură să se întoarcă aici, cum te întorci la o amintire.

A doua zi dimineaţa, părăsiră Arcachonul în zori, deoarece Henri îşi dorea să ajungă la Paris înainte de ora aglomeraţiei. Doamna Thiret le pregătise un picnic şi la ora prânzului, şoferul opri maşina la marginea unui câmp.

Ajunseră la Paris în mijlocul după-amiezii şi opriră în parcajul imobilului familiei Flament fără să fi avut de suferit ambuteiaje.

Ascensorul îi lăsă în faţa apartamentului care îi păru lui Claire şi mai luxos decât îşi amintea. Era un contrast frapant între decorul luxos de aici şi simplitatea rustică a proprietăţii de la Arcachon.

Marie îi întâmpină cu căldură şi Claire, prinzând câteva frânturi din discursul volubil al tinerei servitoare, înţelese că aceasta era încântată de întoarcerea lor şi că doamna Flament era aşteptată peste două zile.

- în seara aceasta, mă voi ocupa eu de copii, domnişoară, păreţi foarte obosită de călătorie.

- Mulţumesc Marie. Mă voi odihni puţin, apoi voi veni în camera copiilor.

Claire se retrase în camera sa şi făcu o lungă şi voluptuoasă baie cu spumă. îmbrăcă o rochie curată din bumbac turcoaz şi se duse să-i întâlnească pe Philippe şi pe Simone.

De-abia deschise uşa, şi avu surpriza să descopere o siluetă aplecată peste băieţel. Străbătu încăperea în timp ce André îşi continua examenul. Câteva minute mai târziu, se

îndreptă şi i se adresă lui Claire.

- Am făcut în aşa fel încât Philippe să fie internat mâine în spital. îl vom supune unor teste.

Claire privi îngrijorată omuleţul care se răsucea în pat.

- Totul este în ordine, reluă André, tocmai i-am explicat ce se va întâmpla.

Philippe o luă pe Claire de mână.

- Vei veni cu mine, nu-i aşa? o rugă.

- Da, desigur... doar dacă...

îl privi pe chirurg cu un aer întrebător.

- Cred că este o idee excelentă, aprobă acesta. Apropo, unde este Marie? Marie! strigă el.

Tânăra servitoare se grăbi spre el.

- Da, domnule?

- Serveşte-le cina copiilor, te rog. Dacă vei avea nevoie de noi, suntem în salon.

Claire se încordă când îl simţi c-o ia de braţ şi o conduce spre uşă.

- Să mergem să bem un aperitiv înainte de masă, spuse cu autoritate chirurgul.

"Hotărât lucru, când a decis ceva, nimic nu trebuie să-i reziste!" Dar îl urmă de-a lungul culoarului. Nu-i eliberă încheietura mâinii din strânsoare decât când Claire fu aşezată pe canapea.

- Ce vrei să bei? o întrebă cu aceeaşi voce poruncitoare.

- Un gin tonic.

- Gin tonic? Ce idee ciudată! Nu ştiam că-ţi plac acest gen de băuturi.

- Este oare interzis să doreşti brusc o schimbare? răspunse Claire izbucnind în râsul său sincer şi tineresc.

Acest simplu schimb de cuvinte fusese suficient pentru a sparge gheaţa şi tânăra fată îşi găsi buna dispoziţie.

- Nu, bineînţeles. Un gin tonic pentru doamna. Iată, îi spuse întinzându-i un pahar de cristal.

Claire gustă şi schiţă o grimasă.

- Nu te aşteptai la asta, nu-i aşa? o ironiză André cu amabilitate.

- Nu, nu chiar... este tare!

- Ai profitat din plin de această ultimă săptămână la Arcachon? o întrebă aşezându-se lângă ea.

- Oh da! a trecut în mod minunat!

- Oare ce s-a întâmplat atât de captivant încât să fii atât de entuziasmată?

- Nimic... Oh, ba da! Imaginează-ţi că am întâlnit-o pe Pat Johnson, făcu Claire, observându-l cu coada ochiului. Am băut o răcoritoare împreună.

- Bine, bine... Probabil că bârfele vor circula cu mare viteză, le aud de aici, comentă André sarcastic.

Dacă dorea să ştie mai mult, va rămâne flămând! se gândi Claire cu maliţiozitate. La urma urmei, nu era problema sa.

O servitoare anunţă că cina era servită şi se duseră în sufragerie. André se aşeză într-un capăt al mesei şi o plasă pe

tânăra fată la dreapta sa. Se purtă faţă de ea cu o extremă politeţe, interesat să-i cunoască gusturile în materie culinară şi dorind să fie mulţumită de mâncărurile care i se serveau.

De altfel, Claire n-ar fi putut face mofturi, deoarece masa fu excelentă. Sparanghelul se topea în gură după pofta inimii, ca şi puiul preparat cu tomate, ardei, şuncă şi orez, însoţit de un sos cu aromă subtilă. André servi vinuri diferite şi încercă să-i obişnuiască tinerei fete cerul gurii cu diferitele arome pe care i le propunea în calitate de priceput amator de vin. Dar, amintindu-şi de efectul dezastruos al şampaniei asupra ei în alte împrejurări, Claire rămase rezonabilă.

- Dar ce se întâmplă cu tine, în seara asta Claire? nu bei aproape nimic, se nelinişti André în timp ce tânăra fată refuza să-i umple din nou paharul.

- Vreau să-mi păstrez mintea limpede, replică aceasta cu dezinvoltură.

Chirurgul ridică din umeri.

- Fără îndoială, te temi că încerc să te fac să bei, pentru a trage nişte avantaje din situaţie? o întrebă, adresându-i un zâmbet plin de seducţie.

- Nu-ţi apreciez deloc umorul! exclamă Claire, imediat în defensivă.

- Pisicuţa mea protestează! murmură André mângâindu-i uşor părul lui Claire, care se încordă la această atingere. Iată, gestul meu este inofensiv. Vreau doar să mă bucur de moliciunea părului tău.

în timp ce vorbea, îi înconjură umerii cu braţul, sprijininduşi capul de al ei şi-i atinse obrazul cu un sărut uşor. Mânată de nu se ştie ce forţă, Claire întoarse puţin faţa şi buzele li se întâlniră într-un sărut lung şi voluptuos. Inima tinerei fete începu să bată să-i spargă pieptul, se simţea slabă şi fără rezistenţă şi se cuibări lângă umărul chirurgului. Erau atât de absorbiţi doar de ei, încât nu auziră slujnica intrând în sufragerie.

- Oh... iertaţi-mă!

Claire îşi reveni prima şi se despătţi repede de André, în timp ce servitoarea dispăru discret. Doctorul izbucni într-un puternic hohot de râs.

- Oh, sunt încântată că găseşti situaţia nostimă! exclamă Claire furioasă.

- Ei bine, Claire! Dacă ai fi văzut mutra pe care ai făcut-o când a intrat servitoarea!

- Părea că era obişnuită să te surprindă hârjonindu-te! constată tânăra fată cu amărăciune. S-a întâmplat probabil de mai multe ori anul trecut!

Această remarcă avu darul de a întrerupe imediat ilaritatea lui André Dubois.

- Dacă într-adevăr crezi ceea ce spui, nu am nimic de adăugat, îi răspunse cu răutate.

îşi împinse cu violenţă scaunul.

- Te voi vedea mâine dimineaţă la ora nouă la spital, continuă. Bună seara.

Şi înainte ca tânăra infirmieră să poată replica, părăsise

încăperea. Aşadar, era îndrăgostit de Pat Johnson! se gândi cu tristeţe Claire înainte de a se ridica la rândul său pentru a se duce la căpătâiul copiilor. Dormeau liniştiţi şi Claire se întoarse în camera sa. Se pregăti de noapte în timp ce regreta că-i permisese chirurgului să o sărute din nou. Oare îi va servi ca diversiune aşteptând ca Pat Johnson să catadicsească să ia în sfârşit o hotărâre?

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, neliniştea tânărului Philippe te făcea să suferi văzând-o. Nu avu poftă de mâncare şi Claire trebui să se folosească de toată puterea sa de convingere pentru a-l face să înghită puţină pâine şi dulceaţă. în schimb, Simone, cu nepăsarea vârstei sale, se bucura să petreacă acea zi la grădina zoologică, unde Marie îi promisese s-o ducă.

Când vioaia servitoare veni s-o ia, Simone sări de pe scaun, o sărută în grabă pe Claire şi înconjură gâtul lui Philippe cu braţele ei mici durdulii.

- La revedere, Philippe, îi spuse, sărutându-l sonor pe obraz pe fratele său, pe curând.

Copilul zâmbi cu curaj şi îşi sărută la rândul său sora.

Claire îl duse pe micul bolnav în camera sa. O valiză conţinând pijamaua, câteva lucruri de toaletă şi jucăriile preferate, era deschisă pe pat. Când copilul o văzu, izbucni în plâns.

- Nu vreau să plec, vreau să rămân cu voi! bâigui strângându-se convulsiv lângă Claire.

- Haide, haide, făcu Claire luându-l blând pe genunchi. Fii curajos, dragul meu. Unchiul André vrea să fii complet vindecat, aşa că trebuie să caute ce te oboseşte. Vezi, corpul tău este ca un motor de maşină, continuă tânăra infirmieră punând mâna pe un automobil din plastic pe care Philippe îl iubea în mod special. Dacă elementele care-l compun funcţionează bine, maşina merge bine. Dacă unul dintre ele

este defect, maşina rulează cu viteză mică. Unchiului André i-ar plăcea să cunoască ceea ce merge mai puţin bine în corpul tău, pentru a se putea repara. Ce poate fi mai simplu? Nu crezi că este o idee bună?

- Da, se smiorcăi băieţelul ştergându-şi lacrimile. Unchiul André este un medic mare, nu-i aşa?

- Cel mai bun care există! zâmbi Claire.

- în acest caz, sunt mulţumit că se ocupă de mine. Aşa, voi putea să alerg şi să sar ca Simone! încheie copilul, înseninat.

- Bineînţeles! îl încurajă Claire sărutându-l cu tandreţe. Acum, să ne grăbim, ne aşteaptă Henri...

Ascensorul îi lăsă în parcajul din subsol. Henri le veni în întâmpinare, luă valiza pe care o puse în portbagaj, în timp ce Claire şi Philippe se aşezară în spatele maşinii. Trecu de uşa automată şi conduse luxoasa maşină de-a lungul bulevardului care ducea la Arcul de Triumf.

Traficul era deja foarte aglomerat la acea oră a dimineţii, dar Henri, obişnuit cu circulaţia pariziană, nesocotea dificultăţile.

- Nu mi-ar plăcea să conduc în Paris, observă Claire adresându-se şoferului.

- Oh, vă veţi obişnui foarte repede, replică Henri zâmbind.

Ajunşi la Rond-Point pe Champs-Elysées, o luară în direcţia Place de la Concorde şi Claire se miră de arhitectura acelor bulevarde frumoase din centrul capitalei. Merseră de-a lungul

Senei, traversară Pont Notre-Dame spre Ile de la Cité şi se opriră în sfârşit în faţa vechiului spital aflat acolo.

- Trebuie să vă aştept, domnişoară? întrebă Henri, deschizând portiera.

- Nu, mulţumesc Henri. Nu ştiu cât timp voi rămâne.

- Foarte bine, domnişoară.

Scoase valiza din portbagaj şi o întinse tinerei fete care îl ţinea deja pe Philippe de mână. Claire îi spuse la revedere şoferului şi începu să urce impozanta scară a spitalului. Foarte ocupată să-l ajute pe Philippe să urce treptele, tânăra infirmieră nu remarcă cine îi aştepta sus.

- Aţi întârziat! o repezi André cu vocea sa cu inflexiuni profunde.

Ridicând ochii, Claire îl descoperi înţepenit într-o atitudine dezaprobatoare.

- Am spus ora nouă şi acum este nouă şi cinci, reluă medicul cu severitate. Ce v-a reţinut?

în ciuda acestei primiri dezagreabile, Claire nu se putu împiedica să admire eleganţa naturală a seducătorului chirurg, îmbrăcat într-un costum gri şi cravată de culoare deschisă. Ochii săi care nu se plecară întâlniră privirea foarte supărată a interlocutorului său.

- Ne-a întârziat circulaţia intensă, explică tânăra fată în loc de scuză.

- Şi eu a trebuit să o suport şi oare am întârziat pentru atâta lucru? exclamă André, enervat.

La ce bun să încerce să se justifice? se gândi Claire. Când arbora acel aer acuzator, arogantul medic nu era pregătit să asculte de raţiune. Tânăra fată se aplecă şi-l luă pe Philippe în braţe.

- Bună ziua dragul meu, spuse André, brusc îmblânzit, adresându-se nepotului său. Este în regulă?

- Da, este în regulă, răspunse Philippe zâmbind. Ai să mă vindeci, nu-i aşa?

Andre zâmbi.

- Vom încerca, îl linişti, luându-l la rândul său.

Se întoarse şi duse copilul în lungul culoarului, ca şi când nu cântărea mai mult decât o păsărică în braţele sale puternice. Claire îi urmă şi se simţi brusc aproape nedorită.

- Să ştii că eşti într-un spital foarte vechi, dragul meu. A fost construit acum câteva sute de ani şi chemarea sa, trecând prin ani, a fost întotdeauna să primească bolnavi.

Claire observă cu curiozitate coloanele din piatră şi tavanele înalte ale culoarului, a cărui arhitectură impozantă inspira respect, aproape ca o catedrală, se gândi.

- Totuşi, aceşti pereţi, cât de vechi sunt, închid echipa medicală cea mai modernă şi cea mai eficace din Paris, comentă André.

- Şi cel mai bun doctor din lume! întări spusele Philippe, cuibărindu-se cu încredere în braţele chirurgului chirurgului.

Un zâmbet emoţionat lumină o clipă faţa lui André, dar

când îşi aţinti privirea asupra lui Claire, trăsăturile îşi regăsiră toată severitatea.

- N-are rost să rămâi, domnişoară, spuse fără amabilitate, infirmierele nu lipsesc aici.

- Dar... Philippe nu va avea nevoie de mine? obiectă Claire cu timiditate.

- Va fi pe mâini bune, replică André cu bruscheţe. Ia-ţi liber. Iată, am sosit.

Se opri în faţa uşii de la serviciul rezervat copiilor.

- La revedere, Philippe, spuse Claire.

Se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută cu afecţiune pe băieţel. Făcând asta, părul său atinse uşor haina lui André şi parfumul apei sale de toaletă, uşor aromat, îi gâdilă mirosul. Această senzaţie, aşa trecătoare cum fu, îi aminti de îmbrăţişarea senzuală din ajun şi tânăra fată se dădu repede înapoi. Se întoarse şi se îndepărtă în grabă, simţind în ceafă privirea zeflemitoare a acestui bărbat imposibil, a cărui atitudine arogantă o descumpănea cu desăvârşire. Lacrimi de umilinţă îi veniră în ochi şi reuşi cu greu să le reţină.

Când ieşi din clădirea întunecată, lumina crudă a soarelui o orbi o clipă. Se afla în piaţa Parvis şi putu vedea impozantele turnuri de la Notre-Dame, ieşind în evidenţă pe albastrul cerului. Zărind o cafenea mică învecinată cu catedrala, Claire traversă şi intră repede acolo, încântată că era suficient de pustie pentru a-şi putea reveni şi să-şi găsească stăpânirea de sine.

- Ce doriţi? făcu vocea unui chelner, apărut alături.

- O cafea, vă rog.

De-abia îşi muiase buzele în lichidul cald şi tare că nervii i se domoliră şi tensiunea care o apăsase să relaxa treptat. Oare cum acest bărbat care tocmai o alungase cu atât de puţină politeţe se putuse comporta atât de odios, în timp ce chiar în ajun o ţinuse în braţe cu o asemenea tandreţe? Va reuşi într-o zi să adopte în prezenţa lui o dezinvoltură egală cu a lui?

Dispunea de o zi întreagă de libertate în Parisul pe care îl iubea atât de mult. Oare cum va profita de ea? Brusc, o idee strălucită îi veni în minte. Şi dacă i-ar telefona lui Robert?

Se ridică şi se îndreptă cu hotărâre spre tejghea.

- Există un telefon aici? îl întrebă pe chelnerul ocupat să spele pahare.

- Da, domnişoară, dar rezervat numai comunicărilor în Paris. Doriţi o fisă?

- Da, vă rog.

Şi după indicaţiile tânărului bărbat, coborî la subsol şi se închise în cabină. îşi consultă agenda şi formă numărul lui Robert. După un timp care i se păru foarte lung, de la celălalt capăt al firului îi ajunse la ureche vocea gâtuită a prietenului său.

- Robert? Sunt Claire. Mă temeam să nu fii absent.

- Eram pe punctul să plec când a sunat telefonul. Predau un curs de engleză la ora nouă.

- Oh, făcu tânăra dezamăgită, speram că mă vei putea duce să vizitez Parisul.

- Nu lucrezi?

- Nu, astăzi nu. Am o zi liberă.

- Dar este minunat! Aşteaptă... Sunt ocupat până la ora unsprezece, iar apoi mă pun la dispoziţia ta.

- Este posibil oare?

- Desigur... Suntem plătiţi la ora de curs şi voi găsi cu uşurinţă pe cineva care să mă înlocuiască.

- Dar îţi poţi permite?

- Haide, draga mea, ştii bine că dacă este vorba despre tine, sunt disponibil întotdeauna! glumi Robert pe un ton emfatic. Unde eşti acum?

- într-o cafenea lângă Notre-Dame.

- Perfect! Profită să faci un scurt tur al catedralei, voi fi în faţa ei la ora unsprezece şi jumătate. îţi convine?

- Da, Robert. Pe curând şi... Mulţumesc!

- Plăcerea este de partea mea... Pe curând.

Claire închise şi urcă în cafenea. Schimbă un zâmbet cu chelnerul. Hotărât lucru, ziua se anunţa mai plăcută decât considerase la început!

Traversă piaţa şi pătrunse în interiorul catedralei Notre-Dame. Se înfioră. După căldura şi lumina de afară, contrastul era frapant şi răcoarea puţin cam pătrunzătoare. Lumina filtrată de numeroasele candelabre incita la reculegere. O stranie senzaţie de pace oferită de măreţia locurilor puse

stăpânire pe Claire. îngenunche instinctiv, imitând prin acest gest mulţimea de creştini care, de secole, veniseră să se roage lui Dumnezeu.

Turişti de toate naţionalităţile se grăbeau spre navele laterale, schimbând în şoaptă reflecţii asupra arhitecturii. în trecere, Claire recunoscu englezi, nemţi şi inevitabilii provinciali francezi, profitând de un sejur la Paris, pentru a vizita una dintre cele mai prestigioase bijuterii ale capitalei. De pe o tribună înaltă, o orgă dăruia accentele armonioase şi triumfătoare ale unei fugi de Bach. După câteva minute, Claire se ridică şi coborî în nava principală până la altarul care o cuceri îndelung prin grandoare. O slujbă era pe cale să înceapă şi tânăra fată se retrase şi se îndreptă spre turnul de nord. Acolo cumpără un bilet şi urcă scara abruptă din piatră pentru a descoperi în sfârşit o panoramă grandioasă a Ile de la Cité şi a Parisului. Se desfătă şi în turnul de sud, înainte de a coborî spre corpul principal al catedralei.

Robert nu va întârzia să sosească, aşa că ieşi din biserică şi rămase în pronoos. îl recunoscu pe tânărul bărbat care traversa piaţa şi îi veni în întâmpinare. Acesta o luă de mâini, o atrase spre el şi o sărută sonor pe amândoi obrajii.

- Ce surpriză minunată! exclamă Robert. Când te-ai întors de la Arcachon?

- Ieri.

- Oh! în aceste condiţii, sunt onorat că mi-ai dat un semn atât de repede. Oare care este motivul?

Seducătorul chirurg este atât de ocupat încât nu te poate distra el însuşi? întrebă uşor sarcastic.

- Nu fi stupid, Robert! îl dojeni cu amabilitate Claire. Nu este decât patronul meu şi în plus, este prea arogant pentru a-mi face plăcere compania sa.

- Doar dacă...

- Te rog, îl întrerupse repede Claire, nu doresc să vorbesc despre el.

- Ai dreptate, acceptă Robert cu bună dispoziţie. Suntem în cel mai frumos oraş din lume şi avem toată ziua în faţa noastră, nu este oare minunat? Cu ce doreşti să începem?

- Nu prea ştiu... tu eşti expertul. Oare ce este de văzut? Turnul Eiffel îl cunosc, pentru că l-am vizitat acum câţiva ani, cu şcoala.

- De acord. Şi Montmartre?

- Oh da! Oare nu acolo trăiesc artiştii?

- Da, bineînţeles. Acum, locul a devenit mai ales turistic, dar se întâlnesc încă nişte pictori care-şi vând pânzele în Place du Tertre. în tot cazul, vom putea vedea Sacré-Coeur. Vino, să luăm metroul.

Curând discutau vesel în metroul care-i ducea spre nordul Parisului. După ce schimbară de două ori, ajunseră la staţia Anvers şi ieşiră. Claire era fascinată de nenumăratele prăvălii care mărgineau strada. Propuneau amintiri de toate felurile şi domnea acolo o activitate febrilă care o înveseli pe tânăra fată. Ajungând pe colină, descoperiră bazilica profilându-se pe

cerul complet albastru. Urcară de-a lungul grădinilor care o precedau şi se opriră câteva minute pe trepte, pentru a descoperi vederea splendidă care se desfăşura sub privirile lor uimite. Robert îşi luă prietena de mână şi intrară în biserică. Atmosfera, categoric mai puţin austeră decât cea de la Notre-Dame, o încântă pe Claire. Urcară treptele care duceau la dom şi admirară oraşul care se întindea la picioarele lor. La vest, cartierul industrial Defense, la sud, cartierele pitoreşti. Nu departe de acolo, Sena îşi desfăşura meandrele capricioase, ca o lungă panglică strălucind în soare, iar pe celălalt mal, fin şi ajurat ca lucrul unei dantelărese, se ridica turnul Eiffel, elegant şi impozant.

- Este superb! se entuziasm' Claire, coborând treptele. N-aş fi vrut pentru nimic în lume s' ratez acest spectacol!

- Da, ascensiunea a meritat osteneala şi am fost recompensaţi pentru efort, replic' Robert. Acum, ţi-e foame?

- Mor de inaniţie! exclam' tânăra fat' râzând.

- Bine. Ştiu un loc simplu, dar pitoresc, care cu siguranţ' îţi va pl'cea.

îşi lu' însoţitoarea de mân' şi o conduse de-a lungul şoselei pavate pân' în Place du Tertre.

- Oh! S' ne oprim o clip' pentru a vedea pictorii! îl rug' tân'ra fat', foarte entuziasmat'.

- Mai târziu, promise Robert. Ne vom întoarce dup' ce mânc'm de prânz. Restaurantul unde te duc este aproape întotdeauna plin şi dac' întârziem prea mult, nu vom mai avea

mas'.

Dep'şir' piaţa, coborâr' o str'duţ' îngust' şi p'trunser' într-o aşezare pl'cut decorat' cu feţe de mas' în carouri roşu cu alb, pe care ardeau lumânări înfipte în sticle. într-un colţ, un acordeonist cânta nişte melodii cunoscute. O faună eminamente tânără, formată din studenţi şi din artişti, se înghesuia în jurul meselor. Atmosfera era tonică şi Claire, a cărei dispoziţie era la apogeu, se hotărî să adere la veselia înconjurătoare. Un chelner zâmbitor îi conduse până la două locuri libere, înghesuite între muzician şi bucătărie. Se vârâră cu greutate pe bancă şi chelnerul la propuse o listă de bucate.

- Oh, nu este necesar, interveni Robert. Vom lua felul zilei, este întotdeauina excelent. Ce este astăzi?

- Pui fript, domnule.

- Perfect. Doi pui fripţi, vă rog, şi o carafă cu vin din beciurile patronului.

Claire, căreia i-ar fi plăcut să facă ea însăşi alegerea, se simţi uşor frustrată, dar îşi reveni foarte repede. în definitiv, nu-i revenea oare lui Robert organizarea acestei zile... de sărbătoare? în plus, nu dăduse dovadă de înţelepciune optând pentru felul zilei, care era soluţia cea mai economică?

- Ţin să-mi plătesc partea, se grăbi să precizeze tânăra fată.

- Glumeşti! se indignă însoţitorul său. Poate nu sunt foarte bogat, dar meriţi din plin fiecare franc pe care îl voi cheltui pentru tine, continuă luând mâna lui Claire.

îşi temperă tonul puţin emfatic printr-un hohot de râs căruia tânăra fată i se asocie.

Chelnerul le aduse vinul şi le umplu paharele. Acesta i se păru cam acrişor lui Claire, obişnuită deja cu gustul mai plăcut al celor mai bune vinuri oferite de André. îşi stăpâni un uşor frison şi-i zâmbi lui Robert, ridicând paharul.

- în sănătatea ta!

- în sănătatea ta, replică acesta ciocnindu-şi paharul de al lui Claire.

Puiul se dovedi savuros şi crocant după pofta inimii. Era însoţit de lăptucă proaspătă şi cartofi prăjiţi care se topeau în gură. Pentru desert, Robert comandă îngheţată. Se arătă curtenitor şi atent faţă de însoţitoarea sa şi aceasta era încântată să găsească în el prietenul ideal pentru escapadele sale pariziene.

Chelnerul debarasă masa şi aduse cafelele.

- Doreşti un coniac, Claire? întrebă Robert.

- Oh Dumnezeule, nu, mulţumesc! Dacă voi continua în acest mod, curând voi dansa pe mese! glumi aceasta, deja ameţită de alcool şi de ambianţa entuziasmată.

- Aşa îmi placi, observă Robert. Pari mai relaxată decât când ne-am întâlnit de dimineaţă. Oare care era motivul? Nu-ţi place munca ta?

- Să îngrijeşti un bolnav în particular, nu este atât de uşor cum îmi închipuiam.

în lipsa organizării dintr-un spital, nu se ştie niciodată dacă faci bine sau rău. Şi te simţi puţin singur, iar în ceea ce mă priveşte, îmi lipseşte atmosfera de camaraderie dintr-o echipă, se destăinui Claire, uşurată să poată spune în sfârşit o parte din problemele sale.

- în orice caz, să ştii că poţi conta pe mine de fiecare dată când vei suferi de izolare, draga mea, se grăbi Robert să replice, strângându-i mâna cu afecţiune.

Plăti nota şi se ridică.

- Vino, îi comandă tânărul bărbat. Să mergem să privim artiştii din Place du Tertre.

De la pictorul fără talent la acuarelistul cel mai talentat, acest gen de atelier în aer liber forfotea de pictori din toate şcolile care-şi prezentau operele, sau lucrau în spatele şevaletului. Unul dintre ei se apropie de Robert.

- Permiteţi-mi să fac portretul încântătoarei dumneavoastră însoţitoare, îi propuse.

- Cât? se informă Robert, mereu practic.

- Treizeci de franci pentru o schiţă, răspunse tânărul bărbat. Dar este un tarif special pentru a onora frumuseţea domnişoarei!

- Este mult prea scump! protestă Robert râzând şi prefăcându-se că pleacă.

- Să spunem douăzeci de franci, dar este ultimul meu preţ, insistă portretistul fără să se lase descumpănit.

- De acord, acceptă Robert şi încercaţi să-i semene!

- Robert, chiar nu ţin să pozez, obiectă Claire ridicând mâna în semn de negare.

- Ba da, haide, draga mea, aşază-te şi nu te mai mişca...

Claire se supuse şi luă loc pe scaunul care îi fu întins de tânărul
bărbat. Deja se formase un grup de curioşi care-l priveau pe artist lucrând şi Claire se simţi vexată să devină astfel ţinta unor gură-cască.

- Zâmbeşte! îi ordon' Robert.

Tân'ra fat' o f'cu destul de silit, dorindu-şi s' scape din acest supliciu.

Dup' câteva minute care i se p'rur' lui Claire o veşnicie, artistul desprinse foaia de pe şevalet şi o flutur' victorios deasupra capului.

- Iat'! f'cu el cu mândrie.

- Imaginea nu este la fel de frumoas' ca modelul, protest' Robert, pl'tind preţul convenit. Ce crezi, Claire?

Tân'ra fat' examin' la rândul s'u desenul. în ciuda zâmbetului puţin forţat, privirea r'mânea trist'.

- Cred c' seam'n', mulţumesc, îi spuse tân'rului b'rbat.

Chipul acestuia se lumin'.

- Este o adev'rat' pl'cere s' faci portretul unei fete atât de frumoase! exclam'. La revedere, domnişoar', la revedere, domnule.

Tân'ra pereche îşi continu' plimbarea de-a lungul unor str'zi pavate cu dale şi se afl' curând în Place de Clichy. Se

aşezar' pe terasa unei cafenele şi îşi potolir' setea cu suc de fructe, observând mulţimea neobişnuit' care se plimba prin faţa lor.

- Disear', se d' un concert la care mi-aş dori de asist. Oare m' poţi însoţi, Claire?

- Oh, nu pot, trebuie s' m' întorc, r'spunse aceasta repede.

- De ce? întreb' Robert, iritat.

- Dar... am lipsit toat' ziua. Poate va fi nevoie de mine disear'...?

- Haide Claire, este stupid! Micul tău bolnav este la spital şi o slujnică se ocupă de sora sa. Unde este problema? în plus, concertul începe devreme.

- Dar... La ce oră?

- La ora şase, până la aproximativ şapte şi jumătate. Este o emisiune radiodifuzată care are loc la Casa radioului. Se stă la coadă timp de trei sferturi de oră şi ni se permite accesul gratuit pentru studio. Merg deseori acolo. în seara aceasta este vorba despre o tânără soprană care-şi face debutul. Am auzit-o deja, are o voce remarcabilă. Apoi, te voi duce într-o patiserie unde au nişte plăcinte delicioase. Ce crezi despre propunerea mea?

- De acord, Robert, ai câştigat, te voi însoţi, acceptă Claire râzând.

Traversară Parisul cu metroul şi ieşiră la Alma Marceau pentru a ajunge pe malul Senei, unde se plimbară un timp.

- Este plimbarea mea favorită, declară Robert luând-o pe

Claire de mână.

Mergeau în tăcere.

- Oare la ce te gândeşti, draga mea? întrebă tânărul bărbat, neliniştit că nu-i mai auzea vocea.

- La nimic special, răspunse Calire. îmi spuneam doar că am petrecut o zi minunată, datorită ţie.

- Dar nu s-a terminat...

Brusc, îşi trecu un braţ în jurul taliei tinerei fete şi o trase lângă el. O strânse atât de puternic, încât aceasta îi putu simţi muşchii trupului, iar buzele lui puse stăpânire pe ale sale, înainte ca ea să fi putut schiţa cel mai mic gest. O sărută îndelung, cu o pasiune la care Claire ar fi vrut din toate puterile ei să răspundă, dar sufletul ei nu era acolo. Dacă măcar ar fi putut simţi acelaşi fior pe care-l simţea când o lua André în braţe... Din păcate, era cu neputinţă, şi singura senzaţie pe care o simţise, era un uşor dezgust. îl respinse pe tânărul bărbat cu hotărâre.

- Nu, Robert, să nu stricăm această zi.

- Aşadar, asta este impresia pe care ţi-o produc? îi reproşă tânărul bărbat cu amrăciune. Dumnezeule, Claire, oare nu ne putem comporta şi noi ca un cuplu normal, în loc să ne jucăm fără încetare de-a fratele şi sora? Eşti îndrăgostită de doctorul acela, nu-i aşa? Nu, nu spune nimic! exclamă furios, în timp ce tânăra fată începu să protesteze.

- Nu, Robert. Te înşeli! Nu sunt îndrăgostită de el, nu! protestă, tremurând toată sub şocul unei vii emoţii.

- De acord, de acord... calmează-te, făcu Robert blând.

Urmă o lungă tăcere pe care nici unul, nici celălalt nu voia s-o
rupă, atât de tulburaţi erau.

- Cred că ar trebui să mergem dacă vrem bilete, hotărî brusc Robert.

Traversară Pont de Grenelle şi pătrunseră în Casa radio. Un mic grup aştepta în faţa ghişeului. Se alăturară lui, fără o vorbă.

- Cred că ar trebui să-i telefonez Mariei pentru a şti dacă totul este în ordine, hotărî brusc Claire.

- Cum vrei, spuse Robert cu o voce ursuză, ridicând din umeri.

Claire se îndreptă spre cabina telefonică şi formă numărul familiei Flament. O auzi curând pe tânăra servitoare, care i-o dădu pe Simone. Fetiţa îi povesti amănunţit ziua la grădina zoologică, apoi i-o dădu din nou pe Marie. Nu, nu avea veşti de la Philippe, declară aceasta pentru a răspunde întrebării lui Claire.

- Mă voi întoarce pe la ora zece, Marie. Poţi s-o culci pe Simone?

- Bineînţeles, domnişoară, distracţie plăcută.

Claire observă că Robert gesticula de cealaltă parte a foaierului.

- Trebuie să închid, la revedere, Marie.

- La revedere, domnişoară.

Robert obţinuse biletele, dar se grăbea să intre în studio pentru a avea locuri bune. Se aşezară şi aşteptară o jumătate de oră înainte să înceapă concertul.

- Când ai telefonat, m-am gândit că doreai să ţi se ceară să te întorci, remarcă Robert privind-o pe Claire pe furiş.

- Ei bine nu, te înşeli, Robert!

Şi totuşi, oare nu avea dreptate? Nu avea decât o dorinţă, ca această seară să se termine cât mai repede.

Totuşi, când tânăra soprană începu să cânte, Claire îşi uită toate deziluziile. Avea o voce pură şi uşoară pe care o modela cu un talent de cântăreaţă consacrată. Claire se lăsă cucerită de muzică şi petrecu un timp minunat. Când se termină, se întoarse spre însoţitorul său şi îi zâmbi. Robert îi luă mâna cu amabilitate.

- Prieteni? o întrebă acesta.

- Prieteni, răspunse tânăra fată retrăgându-şi încet degetele.

Dup' recital, ieşir' pe strad', unde domnea înc' acea cldurâ pl'cut' a unei seri de var' şi p'trunser' într-o patiserie nu departe de Casa radio. Claire alese cl'tite flambate cu coniac, pe care le g'si extrem de savuroase.

- Cum fac s' m' întorc? întreb' dup' ce-şi terminar' cafelele.

- Cu metroul, este puţin complicat. Mai bine lu'm un taxi. La naiba cu zgârcenia! Refuz s' te p'r'sesc înainte de a te fi convins c' te iubesc, se înc'p'ţân' Robert zâmbind.

- Oh, Robert, te rog, s' nu mai vorbim despre asta...

- De ce nu... nu este oare adev'rul?

- Nu putem oare r'mâne buni prieteni?

- Deocamdat', da. Dar n-am spus ultimul cuvânt. Vino, s' c'ut'm un taxi.

Ieşir' şi Robert chem' o maşin' cu un gest ner'bd'tor. Dup' ce se instalar' în vehicul, lu' mâna însoţitoarei în ale sale. Claire se d'du înapoi.

- Nu te teme, o linişti tân'rul b'rbat schiţând un zâmbet trist, nu voi profita de împrejurări. Totuşi, r'bdarea nu este una dintre virtuţile mele, nu voi rezista prea mult timp.

- Am petrecut o zi minunat', Robert, spuse Claire cu dezinvoltur', pentru a înveseli atmosfera. îţi mulţumesc foarte mult.

Robert nu r'spunse şi tân'ra infirmier' fu uşurat' când taxiul opri în faţa imobilului familiei Flament. El îi deschise portiera şi îi atinse uşor obrazul cu un s'rut.

- Te voi suna mai târziu, îi promise Claire.

- Sper! La revedere...

Tânăra fată luă ascensorul şi intră în apartament cu ajutorul cheii sale. Domnea o linişte apăsătoare. Fără un zgomot, Claire se duse în camera copiilor şi o găsi pe Marie în bucătărie.

- Doctorul Dubois vă aşteaptă în salon, o anunţă tânăra servitoare.

Inima lui Claire sări în piept în timp ce se grăbea spre

bărbatul care-i tulbura minţile. André era aşezat în faţa uşii-fereastră. Fuma o ţigară şi savura un pahar de alcool.

- S-a întors în sfârşit hoinara! făcu el cu o voce sarcastică.

- Totul este în regulă cu Philippe? întrebă Claire, brusc neliniştită.

- Da, da. Nu i-am făcut decât nişte teste preliminarii. Nu te îngrijora.

- Prezenţa ta aici m-a speriat o clipă, că s-a întâmplat ceva.

- Nu. Doream să-ţi văd mutrişoara drăguţă, atâta tot. Am sosit devreme, în speranţa de a împărţi cina cu tine, dar pasărea zburase din colivie. Ai mâncat?

- într-un fel, da.

- Ce înseamnă asta? Ai cinat sau nu?

- Nişte clătite.

- Asta nu este mâncare. Presupun că ai fost în compania prietenului tău englez? îmi faci plăcerea să iei masa cu mine mâine la prânz?

Luată total pe nepregătite, Claire deschise gura pentru a refuza, dar în clipa în care buzele se pregăteau să dea răspunsul negativ, voinţa îi slăbi.

- Hm... da, se auzi acceptând, bâiguit. Dacă Philippe este încă în spital, voi fi liberă.

- Perfect. îi vom face o electrocardiogramă dimineaţă. Ne vom întâlni la spital pe la ora douăsprezece. Te voi duce la căpătâiul lui, apoi vom merge la restaurant.

Claire stătea în uşă, incapabilă să facă vreun pas, şi André fu cel care înaintă spre ea, cu mersul său suplu. O domina cu statura sa şi o menţinea sub privire asemenea unei fiare care îşi fascina prada. Cu preţul unui imens efort, tânăra fată reuşi să-şi întoarcă ochii cu puncte aurii, pentru a-şi ascunde profunda tulburare. Schiţă o mişcare de a se retrage, dar mai prompt, chirurgul o reţinu de braţ.

- Nu fi aşa grabită, spuse cu o voce mângâietoare, cu inflexiuni profunde. N-am putea bea un pahar împreună?

- Nu, aş prefera să mă retrag, dacă-mi permiţi, replică tânăra fată, sunt obosită.

îi mângâie blând părul diafan, apreciindu-i moliciunea, între degetele suple şi nervoase.

- Noapte bună, pisoi, murmură.

- Noapte bună.

Şi înainte să profite de slăbiciunea ei, Claire se întoarse şi fugi în cameră.

Capitolul 1

A doua zi dimineaţă, devreme, Simone năvăli în camera lui Claire scoţând exclamaţii bucuroase. Sări în patul tinerei fete şi o sărută sonor pe obraz. Trezită brutal din somn, lui Claire îi trebuiră câteva secunde să-şi amintească evenimentele din ajun, vizita prin Paris în compania lui Robert şi invitaţia la prânz din partea lui André. O strânse pe fetiţă în braţe.

- Grăbeşte-te să te îmbraci, draga mea. în câteva minute vin şi eu în camera copiilor.
- Voi avea permisiunea să-l văd pe Philippe astăzi?
- Mă tem că nu, dar îl voi săruta din partea ta.
- Când te duci la spital?
- De dimineaţă.
- Oh! făcu fetiţa, schiţând o mină decepţionată. Speram că te vei juca împreună cu mine. Nu te-am văzut ieri, când m-am întors de la grădina zoologică.
- Dar avem tot timpul să ne distrăm înainte să plec. După micul dejun vom merge la plimbare. Unde doreşti să te duc?
- în grădina Ranelagh! exclamă Simone. Nu este departe şi au leagăne, tobogane şi se fac plimbări pe spatele măgarilor.
- Foarte bine, zâmbi Claire, să ne grăbim să ne pregătim.

Fetiţa ieşi din cameră dansând de bucurie, lăsând-o pe Claire
să-şi facă toaleta.

Imediat după ce mâncară, Claire şi Simone porniră pe drumul spre faimoasele grădini lăudate de fetiţă. Era încă

devreme şi nu era decât puţină lume.

- Vei face o plimbare pe ponei mai târziu, Simone. Vino la leagăne, te voi împinge.

Fericită, fetiţa se aşează pe scândură şi se lăsă împinsă, cerând să urce tot mai sus. Apoi îşi exprimă dorinţa de a aluneca pe tobogan, în detrimentul lui Claire care se temea să nu cadă. Apoi se îndreptară spre pătratul de nisip şi Claire se aşeză pe margine, lăsând-o pe Simone să se joace în compania altor copii care începuseră să sosească.

Timpul trecu repede şi când Claire aruncă o privire la ceas, îşi dădu seama că era timpul să plece la spital dacă nu voia să-l facă pe André să aştepte.

- Simone, o strigă cu amabilitate, acum trebuie să ne întoarcem.

- Dar nu m-am plimbat pe spatele măgarului! exclamă fetiţa, dezamăgită.

Claire îşi dădu seama că-şi uitase complet promisiunea.

- Este adevărat. Vrei să ne întoarcem după-amiază?

De-abia rostise aceste cuvinte că le regretă, dar o promisiune făcută unui copil era sfântă.

Liniştită, micuţa îşi adună găletuşele şi lopeţelele şi porni cu paşi mici şi mărunţi spre Claire.

- Te vei întoarce imediat ce îl vei vedea pe Philippe, nu-i aşa?

- Hm... nu, nu imediat. I-am promis unchiului André să prânzesc cu el. Dar mă voi întoarce cât de repede posibil.

Fetiţa îşi strecură mânuţa plină de nisip în mâna lui Claire şi o urmă cu docilitate.

De-abia ajunsă în apartament, tânăra fată o încredinţă pe Simone Mariei.

- Vrei să fii atât de drăguţă să te ocupi de Simone până la întoarcerea mea, Marie? o rugă Claire.

- Desigur, domnişoară. Haide, vino Simone, vom bea un suc de portocale, spuse tânăra slujnică adresându-se fetiţei.

- La revedere, Claire. Să nu uiţi de plimbarea pe spatele măgarului! exclamă Simone.

- Nu, promit... la revedere, draga mea.

Grăbindu-se spre camera sa, Claire îşi scoase rochia de bumbac. Oare ce să îmbrace pentru a face onoare gazdei sale care, cu siguranţă, o va duce într-un local de primă mână. îşi studie cu grijă garderoba săracă. Va fi oare bine în costumul din mătase crem pe care-l adusese pentru cazul în care ar fi avut de făcut faţă unei serate mondene? Ezită o clipă, apoi hotărî că era ocazia de a-l purta. La urma urmei, nu era oare în Paris, capitala eleganţei?

După ce se îmbrăcă îşi puse la gât colierul moştenit de la bunica sa, amintindu-şi de acea seară în care degetele suple ale bărbatului pe care îl va întâlni, o ajutaseră să-l încheie şi fu străbătută de un fior retrospectiv.

O privire în oglindă sfârşi prin a o linişti. Nu era minunat de elegantă în taiorul uşor care-i punea în evidenţă silueta încântătoare?

în ascensor, îşi privi nervoasă ceasul. Oare va ajunge la timp? Din fericire, găsi imediat un taxi.

- La spitalul Hotel-Dieu, vă rog.

Şoferul aprobă dând din cap şi Claire se rugă să fie suficient de îndemânatic pentru a se descurca în circulaţia intensă de la această oră a zilei. Ruga îi fu implinită şi când vehiculul opri în faţa spitalului, era ora douăsprezece fără două minute. Claire plăti cursa şi privi în înaltul scării. Nu era nimeni. Inspiră adânc şi începu să urce treptele. De-abia atinse ultima treaptă, şi silueta înaltă a chirurgului apăru ca prin farmec.

- Eşti punctuală, este bine, aprobă acesta luând-o de braţ pentru a o conduce de-a lungul culoarului.

- Philippe este nerăbdător să te vadă, continuă.

- Cum se simte?

- Este încă prea devreme pentru a interpreta testele. Voi fi în stare să spun mai multe mâine, când îl voi aduce înapoi în acasă. S-a obişnuit perfect în spital, ceea ce mă bucură, deoarece probabil îl vom opera luna viitoare.

în timp ce vorbea, ajunseră în faţa secţiei pentru copii.

André împinse uşa şi se dădu într-o parte pentru a o lăsa pe Claire să intre. Aceasta îşi dădu brusc seama cât de nepotrivită îi era toaleta şi regretă că nu era în ţinuta de infirmieră, cu părul lung ascuns sub bonetă.

Philippe se odihnea pe perne, palid şi tras la faţă, dar chipul i se lumină îndată ce o văzu pe Claire.

- Oh, sunt încântat că ai venit! exclamă copilul. Mi-ai lipsit, dar am fost cuminte, nu-i aşa unchiule André?

- Da, atât de cuminte, încât mâine te vei putea întoarce acasă, zâmbi acesta din urmă.

- Oh, mulţumesc, spuse copilul, foarte bucuros.

Claire se aşeză la căpătâiul său. Cât de bine era, se gândi tânăra infirmieră, să pătrundă din nou în acea atmosferă de spital! îndată ce contractul cu familia Flament se va termina, se va reintegra cu bucurie în echipa de infirmiere din spitalul său londonez...

- Ce rochie frumoasă ai! se entuziasm' băieţelul. Te duci la o nuntă?

Adevărul iese din gura copiilor, îşi spuse Claire cu tristeţe.

- Nu, Philippe, nu mă duc la o nuntă, răspunse, uşor stânjenită.

André îşi reţinu un zâmbet.

- Domnişoara Baxter vine să mănânce la prânz cu mine şi pentru această ocazie a ales această ţinută încântătoare, replică el, amuzat.

Lui Claire i-ar fi plăcut să dispară într-o gură de şoareci. Oare nu va trece drept mica verişoară provincială pe care o scotea

în Paris? Pat Johnson n-ar fi fost lipsită de gust, ar fi ştiut cum să se îmbrace... Ridică o privire timidă spre chirurgul aşezat alături, dar privirea lui André nu reflecta nici o ironie

Rămaseră câteva minute cu Philippe, până când André dădu semnalul de plecare.

- Acum trebuie să plecăm, Philippe, dar voi veni să te văd după-amiază.

Băieţelul zâmbi cu curaj şi o sărută pe Claire strângând-o foarte tare lângă el.

- Trebuie să se fortifice, deocamdată este prea slab, declară André când mergeau alături de-a lungul culoarului. Când va ieşi de aici, doresc să-l înconjori cu toată grija până când va fi suficient de solid pentru a suporta operaţia.

Această remarcă reuşi să trezească instinctul profesional al lui Claire. în lunile următoare, va avea de jucat un rol important, apoi se va putea întoarce în Anglia, cu sufletul împăcat.

Ieşiră din spital şi traversară piaţa.

- N-are rost să luăm o maşină, spuse André; la această oră a zilei, vom avea prea multe probleme cu staţionarea. Nu este departe.

începură să traverseze Pont de Notre-Dame, când André o luă de braţ. După ce ajunseră pe malul drept, o conduse pe tânăra fată printr-un labirint de străduţe înainte de a ajunge în faţa unui local vechi şi pitoresc, care se înălţa în mijlocul unei curţi pavate. André se dădu într-o parte pentru a-şi lăsa

însoţitoarea să intre. Atmosfera de lux discret dar bogat n-o surprinse pe Claire.

Ghicise cu uşurinţă că André nu frecventa decât acest gen de loc. Un chelner îi însoţi până la o masă şi trase discret scaunul pentru a se aşeza Claire. Eleganţa rafinată a locului, politeţea personalului, totul concura s-o pună în încurcătură pe tânăra fată. André îşi dădu seama şi zâmbi prietenos.

- Nu fi stânjenită, îi spuse în englezeşte, eşti încântătoare.

Claire zâmbi timid şi luă lista de bucate pe care i-o întinse chelnerul. îl auzi pe André comandând aperitivul şi-i fu recunoscătoare că n-o consultase. Ochii înspăimântaţi alunecară peste meniul presărat cu mâncăruri de calitate cu nume misterioase care o descumpăniră până la urmă.

- Ti-ar plăcea să aleg eu pentru tine? întrebă André, venindu-i în ajutor.

- Oh da, te rog... acceptă tânăra fată uşurată.

- Gustă această şampanie de zmeură, mă ocup eu de rest, făcu doctorul cu amabilitate.

Claire se supuse, aruncând o privire pe furiş împrejur. Hotărât lucru, se gândi, acest loc nu avea nici un punct comun cu bistroul zgomotos în care o dusese Robert. Femeile, îmbrăcate sobru, discutau în şoaptă cu însoţitorii lor, în timp ce un şef de sală zâmbitor veghea la confortul clienţilor.

- De câte ori ai fost la Paris? se informă André.

- O singură dată, cu şcoala, când aveam doisprezece ani.

- Dumnezeule, dar vorbeşti minunat franţuzeşte; credeam

că ai avut mai multe sejururi în ţara noastră! exclamă medicul, sincer surprins.

- Bunica a fost franţuzoaică, dar a murit când aveam cinci ani. Obişnuia să-mi vorbească în limba ei şi o înţelegeam perfect. Când am învăţat limba franceză la şcoală, mi-a fost mai uşor decât altor copii.

- Ah, bunica... este cea care ţi-a făcut cadou acest colier încântător?

- Da, spuse Claire, ducând instinctiv mâna la gât.

- Este de toată frumuseţea, adăugă André. Este cu siguranţă cea mai frumoasă podoabă dintre cele pe care le poartă femeile aici prezente.

Acest compliment formulat cu amabilitate îi redădu încredere lui Claire. Hotărât lucru, acest bărbat era în stare de ce era mai minunat, dar şi de ce era mai rău, se gândi cu recunoştinţă.

Un chelner îi puse în faţă farfuria cu stridii, în timp ce un responsabil cu vinurile îi turna vin alb în pahar. Când îl duse la buze, privirea sa o întâlni pe a însoţitorului său.

- îţi place acest loc? o întrebă André.

- Da, este... deosebit de cele pe care le frecventez de obicei, mărturisi spontan tânăra fată. în special de cel în care am mâncat de prânz ieri, continuă ea, zâmbind la amintirea vacarmului vesel care dominase agapele din ajun.

- Ah da, ai ieşit cu prietenul tău, bombăni chirurgul, cu faţa întunecată. Uitasem... Apropo, ce face el?

- Foarte bine. Adoră să trăiască la Paris, răspunse Claire cu dezinvoltură, concentrându-se asupra ultimei stridii.

- Oare ce reprezintă exact pentru tine?

- Oh, un camarad, atâta tot...! De fapt, ştii, este prima dată când mănânc stridi? Sunt delicioase! continuă pentru a schimba subiectul conversaţiei.

- Sunt încântat că eşti de acord cu alegerea mea! îţi place fazanul?

- Poate... nu ştiu, replică tânăra fată cu naivitate.

André izbucni într-un râs vesel.

- Sunt sigur că vei aprecia modul cum îl prepară bucătarul şef aici, declară bine dispus.

Ceea ce se dovedi exact. Claire îl găsi suculent şi cum trebuia de fraged.

- Sincer, voi fi incapabilă să mai înghit orice altceva, declară tânăra infirmieră, după ce chelnerul strânse masa. Nu sunt obişnuită să mănânc atât de copios la prânz.

- Foarte bine, aprobă André. Comand brânză pentru mine, şi apoi cafelele.

întârziară în faţa ceştilor de arabica foarte aromată, în timp ce zgomotul surd al conversaţiilor de la mesele învecinate ajungea până la ei şi o muzică plăcută întreţinea o atmosferă propice confidenţelor. Claire observă pe furiş chipul mândru şi frumos al însoţitorului său şi se simţi cuprinsă de un sentiment de abandon împotriva căruia lupta cu energie. Inima lui André nu era oare ocupată de gândul la altă femeie?

- La ce te gândeşti? o întrebă acesta cu blândeţe.

- Oh... la nimic special, se eschivă Claire, puţin preocupată să-şi dea în vileag ideile.

îşi adânci privirea în a sa şi fu încântată că nu erau singuri. Ar fi fost oare capabilă să-şi păstreze controlul de sine?

- Vei accepta să mă însoţeşti până la apartamentul meu, pentru a bea un coniac? Nu trebuie să mă întorc la spital decât mai târziu, după-amiază.

întrebarea tentantă, rostită cu o voce caldă cu inflexiuni profunde, ajunse până la Claire ca în vis. Cât ar fi vrut să accepte acea propunere ademenitoare!

- I-am promis Simonei să o duc să facă o plimbare pe măgar, se auzi replicând cu voce fermă.

- Dar, micuţo dragă, Simone te va aştepta! Şi eu am întâlniri importante în această după-amiază. Ştii că, în Franţa, ne place să prelungim delectările mesei? Dacă mă însoţeşti la mine, te voi face să savurezi unul dintre cele mai prestigioase alcooluri franţuzeşti. La urma urmei, asta nu face parte din educaţia enologică pe care am promis să ţi-o dau? adăugă, gratificând-o cu cel mai seducător zâmbet.

- Poţi să fii foarte convingător, André, observă tânăra fată.

- Ştiu.

Ieşiră în curtea mică pavată, unde îi aştepta un taxi. Fără îndoială, André făcuse comanda prin şeful de sală? se gândi Claire, apreciind luxul de care era înconjurată. Se strecurară pe bancheta din spate şi André îi dădu instrucţiuni şoferului.

După ce mersese de-a lungul străzii Rivoli, maşina porni pe un bulevard mărginit de copaci, nu departe de Palais Royal. Se opri în faţa unui imobil vechi.

André plăti cursa şi o conduse pe tânăra fată spre intrare.

- Aici locuiesc, spuse cu mândrie. Este o oază de calm în mijlocul oraşului zgomotos. Mi se întâmplă să mă refugiez aici în mijlocul zilei pentru o scurtă siestă, declară chirurgul aruncându-i însoţitoarei sale o privire piezişă, ca şi când voia să-i judece reacţia.

- în ceea ce mă priveşte, eu nu am timp să-mi fac siesta, obiectă aceasta pe un ton ferm.

- Mă aşteptam la acest răspuns din partea ta, observă André râzând.

Traversară un hol vast plin cu plante exotice şi luară ascensorul până la etajul al treilea. Un servitor le deschise uşa. Dispăru discret în timp ce André turna coniac în două pahare pentru degustare.

Claire se simţi cuprinsă de un sentiment de panică. îşi muie buzele în lichidul de culoarea ambrei, în timp ce descoperea decorarea luxoasă a interiorului apartamentului. Mătasea ca damascul în purpură şi auriu a tapetului era asortată cu tapiseria canapelei şi a scaunelor vechi. Un covor chinezesc cu nuanţe amestecate de o încântătoare suavitate adăuga o subtilă notă orientală ansamblului. André avea dreptate, era o oază de pace.

- Ce crezi despre acest coniac? întrebă medicul, în picioare lângă fereastră.

- Este... foarte plăcut.

- Plăcut! eclamă André. Dar îţi servesc cel mai minunat alcool care există şi îl califici plăcut! Ah, Claire.... eşti adorabilă!

Traversă încăperea şi o obligă pe tânăra fată să se aşeze lângă el pe sofa. îi luă uşor paharul din mâini şi îl puse pe o măsuţă.

- în realitate, cred că nu apreciezi prea mult coniacul, nu-i aşa?

- Este... puţin cam tare.

- Prea tare pentru tine, în orice caz. Voi încerca să nu compromit etapele de educare a gustului tău, murmură luând în mâini faţa lui Claire şi adâncindu-şi ochii de culoare închisă în ai săi.

Tânăra fată îşi ţinu respiraţia în timp ce buzele lui André puneau uşor stăpânire pe ale sale. Un fior de plăcere o parcurse când o atrase în braţele puternice. Brusc, îmbrăţişarea deveni mai puternică şi chirurgul ridică trupul subţire al lui Claire, ducându-l fără efort prin încăpere. Trecu de o uşă cu preţioasa sa povară.

- Nu, André, murmură tânăra fată slab.

Brusc, se simţi transportată într-o lume necunoscută, populată de senzaţii noi şi de-abia îşi dădu seama că o aşezase delicat pe o cuvertură de blană. Degetele lungi, suple

şi abile ale lui André îi descheiară vesta şi un lung fior o străbătu când buzele sale atinseră uşor sânii. închise ochii şi gemu încet. Mâinile ferme şi pricepute se plimbară pe formele plăcute, fără să se preocupe de bariera uşoară a veşmântului de mătase, iar acele mângâieri înnebunitoare îi smulseră gemete şi făcură să se nască în ea o dorinţă de nepotolit.

Brusc, André întrerupse acest asalt de voluptate şi, ridicând pleoapele, tânăra fată îl văzu desprinzându-se de ea şi ridicându-se.

- Nu, Claire, comportarea mea este incalificabilă, murmură chirurgul cu o voce răguşită şi stăpânită. N-ar fi trebuit să te aduc niciodată aici.

Dezmeticită, Claire îşi strânse vesta peste piept şi încercă să-şi revină. întinsă pe patul acestui bărbat care nu putea fi prins, se întrebă oare câte fete tinere trăiseră înaintea ei această experienţă şi fu cuprinsă de o puternică mânie.

- Presupun că este un scenariu bine cunoscut? exclamă cu o voce glacială. Apropo, ai adus-o aici?

- Pe cine?

- Oh, să nu facem pe inocenţii.

Se ridică în picioare şi se îndrepta deja spre ieşire când André, mai rapid decât ea, îi bară trecerea.

- Nu pleca aşa, o rugă. îţi datorez nişte explicaţii...

- Nu vreau să aud nimic. M-am comportat într-un mod stupid venind ici. Lasă-mă să trec.

André întrerupse gestul pe care-l schiţase pentru a o

reţine şi lăsă cu resemnare braţele să-i cadă de-a lungul trupului.

- Pascal te va conduce, spuse cu lehamite, apăsând pe o sonerie de lângă uşă.

Valetul o aştepta la intrarea principală.

- Doriţi să vă chem un taxi, doamnă? o întrebă politicos.

- Nu mulţumesc, Pascal, mă voi descurca.

- La revedere, doamnă.

- La revedere, exclamă Claire peste umăr, uşurată să părăsească acel loc primejdios.

Intră în ascensor ca în vis, si numai când ajunse în apartamentul familiei Flament, îşi regăsi pe deplin stăpânirea de sine.

Fu întâmpinată cu exclamaţii bucuroase de Simone.

- Sunt atât de fericită că te-ai întors! Poneii... N-ai uitat de ponei!

Claire zâmbi. Bucăţica asta de femeie, cu entuziasmul său copilăresc, îi oferi o gură de aer proaspăt care-i înlătură pe loc gândurile negre. O luă pe fetiţă în braţe.

- Mă schimb si sunt a ta! îi promise, îndreptându-se spre camera sa.

Atrasă de zgomot, Marie apăru pe culoar.

- De ce vă schimbaţi, domnişoară? Costumul acesta este atât de frumos!

- Nu, îl detest! făcu Claire cu vehemenţă. Nu-l voi mai putea purta niciodată... Il voi arunca!

- Oh nu, să nu faceţi asta, domnişoară! protestă Marie, mai degrabă daţi-mi-l mie!

- Ti-ar face cu adevărat plăcere, Marie?

- Oh da!

- De acord, dar mai înainte trebuie să-l duc la curăţat.

- Nu, nu, domnişoară, mă ocup eu de asta! Puneţi-l mai bine într-un sac.

Se năpusti în bucătărie şi se întoarse cu un săculeţ din plastic.

Claire o lăsă pe Simone jos.

- Aşteaptă-mă aici, Marie, mă întorc într-o clipă.

Se repezi în camera sa şi se dezbrăcă în grabă de acele haine care-i păreau murdărite de amintiri ruşinoase. Işi puse repede rochia din bumbac pe care o purtase de dimineaţă şi se alătură Mariei şi Simonei.

- Iată, Marie, spuse, întinzându-i pachetul.

- Oh, mulţumesc, domnişoară! răspunse aceasta din urmă cu recunoştinţă. Il voi purta luna viitoare la o nuntă.

- Este exact toaleta potrivită, aprobă Claire zâmbind. Vino, Simone, mergem să găsim poneii tăi dragi...

Nu era prea multă lume în grădina publică şi Simone putu să aleagă dintre drăguţele animale de încălecat. Tânărul paznic o cocoţă pe un măgar cu piele moale gri.

- Nu este prea mare pentru ea? întrebă Claire.

- Nu vă temeţi, domnişoară, răspunse tânărul bărbat, am eu grijă de micuţă.

Fetiţa se fixă în şa, scoţând exclamaţii bucuroase şi când turul fu terminat, ceru încă unul, cu asemenea insistenţă, încât Claire nu avu inima s-o refuze.

- Bine, ultimul, apoi vom merge să ne jucăm în nisip.

Simone plecă din nou, foarte bucuroasă. La sfârşitul plimbării,
Simone se lăsă să alunece de pe spatele animalului, fără tragere de inimă.

Işi petrecură restul după-amiezii în nisip, apoi porniră pe drumul spre apartament. Imediat ce intrară, Claire remarcă bagajul luxos care aştepta în hol.

- S-a întors mama! exclamă Simone, foarte agitată.

Mamă! strigă ea alergând de-a lungul culoarului şi năpustindu-se în camera mamei sale.

Cum Claire o urmă pe fetiţă, auzi vocea Helenei mustrându-şi cu severitate fiica.

- Nu puteai să baţi înainte de a intra, Simone?

Prin uşa deschisă, o zări pe Helene întinsă în pat.

- Ah, dumneata eşti, domnişoară Baxter? Ia-o, te rog, pe Simone. Călătoria a fost lungă şi grea şi sunt extenuată.

- Bineînţeles, doamnă. îmi pare rău că v-a deranjat. Vino repede, Simone, mama este obosită.

Simone se dădu înapoi spre Claire şi-şi strecură mânuţa în cea a tinerei fete, în timp ce aceasta închidea uşa.

- Mama se odihneşte, draga mea, şopti Claire.

- Ştiu, dar voiam s-o văd, este atât de mult timp de când n-am sărutat-o, bâigui fetiţa, gata să plângă.

- O vei vedea mai târziu, îţi promit. însoţeşte-mă, vom merge în camera copiilor.

Claire îşi aminti de observaţia doamnei Thiret despre puţinele aptitudini ale Helenei pentru rolul de mamă. Bătrâna guvernantă dădea dovadă de o redutabilă luciditate, se gândi tânăra fată. Oare n-ar fi mai înţelept să-i ducă pe copii la Arcachon? Va avea răgazul să-l pregătească pe Philippe pentru intervenţia pe care va trebui s-o suporte, în cadrul înviorător şi liniştit al proprietăţii familiale...

O găsi pe Marie în camera copiilor.

- Păreţi obosită, domnişoară, lăsaţi-mi-o pe Simone, mă voi ocupa eu de ea.

- Mulţumesc, Marie, cheamă-mă dacă ai nevoie de mine.

- Desigur, domnişoară. Doamna Flament s-a întors, dar doreşte să nu fie deranjată.

- {tiu, Simone tocmai vine din camera sa.

- Oh Dumnezeule! Oare doamna s-a supărat?

- N-a fost încântată, este cel mai puţin ce se poate spune... zâmbi Claire.

- Ar fi trebuit să vă anunţ... N-are importanţă. Duceţi-vă să vă odihniţi puţin, domnişoară.

- Mulţumesc, Marie. Te voi vedea mai târziu.

Claire se retrase în camera sa şi făcu o baie lungă care-i

permise să se relaxeze, apoi se întinse în pat. De-abia închise ochii, că adormi.

O trezi o bătaie uşoară în uşă. Era Marie, care se anunţă. Intră la invitaţia lui Claire, cu o tavă în mână.

- V-am adus ceva de mâncare, domnişoară. Doamna cinează în cameră. M-am gândit că vă va face plăcere.

Puse tava pe noptieră.

- Eşti drăguţă, Marie, îi mulţumi Claire. Ce face Simone?

- A adormit deja. Nu fiţi neliniştită, veghez eu asupra ei.

- Mulţumesc, Marie.

Tânăra servitoare îşi luă rămas-bun de la Claire şi se retrase discret. Oare erau emoţiile zilei sau prânzul prea copios? Orice ar fi fost, Claire avea puţină poftă de mâncare.

Ciuguli câteva frunze de salată şi mestecă o bucată de pui rece.

Singură în sfârşit în intimitatea camerei sale, Claire nu se putu împiedica să-şi amintească de ambianţa liniştită a restaurantului unde, singură cu bărbatul care-i ocupa toate gândurile, petrecuse clipe încântătoare.

De ce oare îi permisese să le strice prin acel divertisment senzual care o lăsase în acelaşi timp frustrată şi ruşinată? Lacrimi de disperare pe care nu încercă să le reţină îi pătară curând obrajii şi se lăsă pradă primei sale suferinţe din dragoste pentru acel bărbat care îi era interzis...

Capitolul 8

Philippe se întoarse de la spital în ziua următoare. André sosi în mijlocul dimineţii, cu băieţelul în braţe. Pătrunse triumfător în camera copiilor unde Claire îi preda o lecţie de engleză Simonei. Fetiţa sări în picioare de bucurie văzându-şi fratele.

- Philippe! strigă alergând spre el şi strângându-l în braţe.

André îl aşeză pe un scaun şi sora sa îl sărută pe obrajii palizi.

- Se simte mai bine? îl întrebă pe unchiul său.

- Nu încă, răspunse André, zâmbindu-i nepoatei. în câteva luni va trebui să se întoarcă la spital, aşa că va trebui să avem mare grijă de el.

- Mă voi ocupa eu de tine, Philippe, decretă cu amabilitate Simone. Eşti fratele meu iubit, continuă într-o engleză ezitantă, dar corectă.

Claire şi André izbucniră în râs şi se priviră pentru prima dată de la sosirea lui André.

- Ai să-mi dai nişte instrucţiuni? se informă Claire pe un ton profesional.

- Desigur. Unde este Marie?

- Cu siguranţă, în bucătărie... Mă duc s-o caut, se grăbi tânăra fată. Marie!

Ieşi din încăpere, fericită de acea diversiune care-i ascundea tulburarea.

Când servitoarea se instală în compania copiilor, André îi

sugeră lui Claire să se retragă în salon, unde vor putea discuta.

- Am auzit spunându-se că s-a întors sora mea? întrebă André în timp ce mergeau de-a lungul culoarului.

- Da, dar n-am zărit-o decât foarte scurt, se recuperează cu greu din decalajul orar.

- Este normal, călătoria este foarte obositoare.

Conversară ca doi străini. Oare visase acele minute pasionate
pe care le trăiseră? se gândi Claire.

Pătrunzând în salon, o găsiră pe Helene lângă fereastră. Purta o rochie de interior din mătase ivoar şi tocmai se ridica.

- Oh, André, nu ştiam că erai aici! Iartă-mă, nu sunt încă îmbrăcată.

- Trebuie să fii extenuată, observă tânărul bărbat, sărutându-şi sora pe amândoi obrajii. Am venit să-l aduc pe Philippe.

- Dar unde a fost? se miră Helene.

- La spital, răspunse calm André.

- Şi pentru ce motiv?

- L-am supus unor teste cardiologice care trebuie să ne dea informaţii asupra treptei următoare. Vezi, funcţia esenţială a inimii este...

- Oh, pentru Dumnezeu, André, îl întrerupse Helene, râzând cristalin, ştii bine că nu înţeleg nimic din limbajul

medical. Fă-i expunerea domnişoarei Baxter, pe mine nu mă interesează.

Claire îi aruncă o privire stupefiată.

- Vrei să bei o cafea în timpul acesta? continuă Helene pe acelaşi ton indiferent.

- Da, mulţumesc, replică André cu voce politicoasă, dar distantă. Dacă binevoieşti să te aşezi lângă mine, domnişoară Baxter....

Luară loc pe canapea, în timp ce Helene continua să privească pe fereastră la ce se întâmpla afară.

- în mod normal, dacă nu intervine nimic până atunci, reluă André, vom opera peste trei luni. Am decelat nişte fibrilaţii ale auriculelor, ceea ce indică o degradare a valvei mitrale, aşa că avem intenţia să procedăm la o intervenţie de înlocuire. Doresc să continui să-i acorzi îngrijiri constante. N-are rost să-l ţii în puf, dar evită să fie expus la orice fel de infecţie. Aş vrea să fie rezistent în clipa când va suferi operaţia. Bineînţeles, dacă vei constata o agravare a stării sale, mă vei anunţa imediat.

- înţeleg, aprobă Claire.

- încântată să te aud spunând asta! făcu o voce plictisită de la fereastră. Cum vreţi cafeaua?

- Neagră, răspunseră Claire şi André în cor.

începură amândoi să râdă, ceea ce destinse în sfârşit atmosfera.

- Veniţi lângă mine, le ordonă Helene şi încetaţi această

discuţie medicală care mă derutează.

André ridică sprâncenele în semn de neputinţă şi veniră să se aşeze lângă Helene. Acceptă ceaşca pe care i-o oferi sora sa.

- Nu doreşti să-l vezi pe Philippe? întrebă doctorul.

- Mai târziu. Sunt încă foarte obosită. îl voi vedea când voi fi îmbrăcată.

- Am două bilete la teatru diseară, spuse André. Ti-ar plăcea să mă însoţeşti, Helene? Se joacă Marie Tudor la Comedia Franceză.

- Marie Tudor? Nu este de Victor Hugo? Oh, Dumnezeule, nu! este mult prea serioasă pentru mine! De ce n-o iei pe domnişoara Baxter?

Obrajii lui Claire se îmbujorară.

- Oh nu, îmi este imposibil să-l las singur pe Philippe, care tocmai s-a întors acasă! protestă tânăra fată, încercând să-şi ascundă tulburarea.

- Ridicol! exclamă Helene. Marie este întru totul capabilă să se ocupe de el şi în plus, eu nu mă mişc de aici seara asta.

- Iată ce mă linişteşte! o ironiză André cu voce sarcastică.

Apoi se întoarse spre Claire.

- Accepţi să mă însoţeşti, domnişoară Baxter? Spune-ţi că asta face parte de asemenea din educaţia ta, adăugă zeflemitor.

- Bineînţeles că acceptă! întări Helene. Ai fost vreodată la Comedia Franceză? Nu! Este o lacună pe care trebuie s-o

umpli. Bine, aşa rămâne.

Claire se gândi că se proceda cu ea puţin cam dezinvolt, dar nu spuse o vorbă.

- Voi veni să te iau pe la ora opt şi jumătate, încheie André.

- De ce n-ai cina cu noi, André? întrebă sora sa.

- Diseară n-am timp, obiectă chirurgul. Am un program încărcat.

- Bine, să nu întârzii.

Se ridică, o sărută pe Helene şi se înclină politicos în faţa lui Claire.

După ce uşa se închise în urma lui, tânăra fată se întoarse spre Helene.

- Sunteţi sigură că nu vreţi să vă duceţi diseară la Comedia Franceză, doamnă? Aş prefera să rămân lângă Philippe.

- Nu fi stupidă, micuţo. Comedia Franceză este cel mai frumos teatru din Paris, va fi pentru dumneata o experienţă extraordinară.

- Dar... N-am nici o toaletă potrivită! bâigui Claire disperată.

- Sărmana mică Cenuşereasă! Dacă asta te reţine, am eu o garderobă foarte bine aprovizionată şi îţi pot împrumuta ceva. Vino, să mergem în camera mea şi să vedem ce vom putea găsi...

Se ridicase şi se îndrepta deja spre uşă.

- Oh nu, doamnă... protestă Claire. Nu pot...

- Ba da, desigur! o întrerupse Helene. Voi fi încântată să te îmbrac. în definitiv, nu este oare meseria mea? Ai aproape talia mea... puţin mai subţire, poate, dar am multe lucruri care ţi se vor potrivi.

Mergea deja de-a lungul culoarului şi Claire se hotărî s-o urmeze. Când Helene deschise uşa dulapului de haine, Claire rămase uluită în faţa bogăţiei şi a fastului ţinutelor care împodobeau umeraşele. S-ar fi spus că era un magazin de lux.

- Lasă-mă să mă gândesc... Ah, iată costumele mele de teatru... Oh, acesta îţi vine de minune! Este un model pe care l-am desenat eu însămi, dar pe care nu l-am purtat niciodată, începu ea cu o voce agitată. Se va potrivi perfect cu carnaţia dumitale.

Sub ochii uimiţi ai lui Claire, scoase o jupă cu bretele din lurex de culoarea aurului vechi şi o tunică din acelaşi material, bine ajustată şi împodobită cu un fald care pornea de la umăr, subliniind decolteul adânc şi reţinut pe şold.

- Haide, încearcă-l! o îndemnă cu nerăbdare. De-abia aştept să văd cum vine pe o siluetă tânără.

Claire îşi dezbrăcă rochia de bumbac şi îmbrăcă veşmântul elegant. Helene aplaudă cu entuziasm.

- Este perfect! exclamă aceasta. S-ar spune că a fost

făcut pentru dumneata. Ti-l fac cadou...

Tânăra fată deschise gura pentru a protesta, dar Helene o întrerupse cu autoritate.

- Ei bine, micuţo, fără obiecţii. Acum că l-am văzut pe dumneata, nu-l voi mai putea purta niciodată. Eşti încântătoare! Vino să te admiri în oglindă.

O duse pe Claire spre oglinda mare, iar aceasta nu-şi putu reţine o exclamaţie de surpriză văzându-se astfel transformată.

S-ar fi spus că altă piele îi punea în valoare silueta tânără şi-i evidenţia carnaţia de blondă.

- Acum, pantofii... declară Helene. Dumnezeule! nu voi găsi niciodată numărul dumitale, ai nişte picioare minuscule!

- Am nişte pantofi de seară negri cu tocuri înalte care se vor potrivi, probabil, spuse Claire.

Helene schiţă o mină de îndoială.

- Du-te şi adu-i, să-mi dau seama, îi ordonă.

Claire se repezi în camera sa şi răscoli în dulap în căutarea unei cutii din carton. Pantofii, complet noi, erau încă în ambalajul original. Ii încălţă în grabă şi se întoarse la Helene.

- Este perfect, draga mea! aprobă spontan Helene. Iţi completează minunat toaleta. Acum, Cenuşereasa poate merge la bal! adăugă în engleză, şi amândouă izbucniră în râs.

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc, doamnă, se grăbi să declare Claire. Acum, mă gândesc să ies cu mare plăcere. Este

de necrezut ce importanţă poate avea o rochie frumoasă!

- Este adevărat, aprobă Helene, iar faptul de a fi însoţită de un bărbat seducător dublează plăcerea, nu-i aşa? adăugă ea, cu un aer maliţios.

In ciuda tuturor eforturilor, Claire nu se putu stăpâni să roşească. Helene o observă, zâmbind.

- Găseşti că fratele meu este un bărbat frumos? întrebă tachinând-o.

- Nu există nici o îndoială, doamnă, răspunse Claire.

- Oricum, este părerea tuturor femeilor, reluă Helene.

Claire rămase tăcută.

- Acum, trebuie să mă întorc în camera copiilor, declară tânăra fată după câteva secunde.

- Evident, micuţo. Oh, poţi să mi-i aduci pe copii aici, într-o jumătate de oră, timp în care fac o baie?

- Desigur.

Claire îşi adună lucrurile şi se duse în camera sa, unde se schimbă. Copiii o întâmpinară cu bucurie.

- Ai văzut-o pe mama, în dimineaţa asta? întrebă Philippe.

- Da, şi doreşte să vă spună bună ziua la amândoi, peste puţin timp.

- Cu atât mai bine!

- Ne mai poţi învăţa câteva cuvinte în engleză, Claire? întrebă Simone.

Claire acceptă cu entuziasm, îl luă pe băieţel pe genunchi şi o aşeză pe Simone alături. începu prin câteva fraze simple,

pe care Simone le reţinu cu uşurinţă. în schimb, Philippe dădu rapid semne de oboseală şi se mulţumi să-şi asculte sora. Curând, se făcu ora să o întâlnească pe Helene Flament şi Claire îi conduse în camera sa.

O găsiră pe tânăra femeie aşezată în faţa biroului, ocupată să deseneze nişte modele. Când intrară, aceasta ridică ochii.

- Veniţi aici să vă văd pe amândoi, îi invită Helene, ridicându-se şi îndreptându-se spre un şezlong de lângă fereastră.

Neastâmpărata Simone sări pe genunchii mamei sale, în timp ce Philippe rămase cuminte alături de ea.

- Mm, mi se pare puţin palid, observă Helene întorcându-se spre Claire. Are nevoie de aer curat. Oare ce crezi, domnişoară?

- Intr-adevăr, nu arată prea bine, aprobă Claire, dar este o consecinţă a stării sale de sănătate.

- Toate astea sunt baliverne! obiectă Helene. Toţi copiii au nevoie de aer curat. Du-i la plimbare, asta le va face cu adevărat bine.

O făcu pe Simone să coboare de pe genunchii săi şi se ridică.

- Vă voi vedea mai târziu, la revedere copii, spuse aşezându-se din nou la birou.

- La revedere, mamă, răspunseră aceştia în cor, mergând cu paşi mici spre uşă.

- Oh, a fost o vizită scurtă! observă Marie văzând trioul întorcându-se în camera copiilor.

- Evident, spuse Claire. Nu se poate spune că instinctul matern o sufocă pe doamna Flament. Două minute în compania odraselor şi a fost de-ajuns... Ies cu ei.

- Vreţi să vă însoţesc, domnişoară? se oferi Marie. O voi supraveghea pe Simone în timp ce dumneavoastră veţi avea grijă de Philippe.

- Este o idee bună, Marie, dar nu este nevoie de tine aici?

- Nu, am terminat până la prânz. Să-i cerem lui Henri să ne lase în Bois de Boulogne, este atât de frumos lângă lac.

- Oh, da! întări Simone, ai cărui ochi străluceau de plăcere, să mergem să vedem raţele, le voi duce pâine.

Zis şi făcut; dispăru în bucătărie, pentru a se întoarce puţin după aceea, ducând cu mândrie o jumătate de baghetă care rămăsese de la micul dejun.

Claire îi zâmbi Mariei.

- Se pare că suntem aproape în drum spre Bois de Boulogne! constată amuzată.

Anunţat prin interfon, Henri îi aştepta la subsol. Marie luă loc alături de şofer şi Claire se instală în spate, cu Philippe şi cu Simone. Când ajunseră pe malul lacului, Henri îi ajută pe copii să coboare.

- Trebuie să vă însoţesc, domnişoară? o întrebă pe Claire.

- Nu, mulţumesc, Henri. în schimb, îţi voi fi recunoscătoare

dacă ne aştepţi aici.

- Cu siguranţă, domnişoară.

Cele două tinere şi copiii coborâră spre lac. Simone se apropie de mal, foarte hotărâtă să hrănească raţele. Pentru mai multă siguranţă, Marie o însoţi, în timp ce Philippe îşi privea sora, aşezat pe genunchii lui Claire.

Atrase de pâinea şi de chemarea fetiţei, raţele îşi croiau drum spre ea pe suprafaţa calmă a apei. Curând, două lebede se apropiară, foarte hotărâte să participe la masa camaradelor lor.

- Vino, Simone, să mergem puţin mai departe, decise Claire. Lebedele pot deveni periculoase.

Făcură încet înconjurul lacului şi ajunseră pe malul opus.

Marie întinse o pătură pe iarbă şi Claire le arătă lui Philippe şi Simonei cum să confecţioneze coliere de margarete.

Philippe se amuză nebuneşte împletind tijele florilor.

- Ii fac un colier mamei! exclamă cu mândrie, încrucişând cu dibăcie tinerele mlădiţe.

- Ce frumos este! se entuziasm' Claire.

- Crezi c'-i va pl'cea? întreb' b'ieţelul cu team'.

- Sunt convins'! îl linişti Claire. Acum, s' plec'm dac' vrem s' fim la timp pentru prânz.

Işi adunar' lucrurile şi micul grup se întoarse spre maşin'. Henri la veni în întâmpinare şi îi ajut' s' se instaleze. Philippe, pe genunchii lui Claire, avea mare grijă de creaţia sa floral'

destinat' mamei.

P'trunser' în apartament cu exclamaţii de bucurie. Uşa camerei Helenei se deschise cu violenţ'.

- Nu se poate avea linişte în casa asta? întreb' tân'ra femeie cu o voce glacial'. Incerc s' lucrez.

- Imi pare r'u, doamn', r'spunse Claire cu voce calm', copiii sunt puţin agitaţi de plimbare.

- Tine-i liniştiţi! îi ordon' cu autoritate. Nu pot s' suport zgomotul când lucrez.

Se preg'tea s' se întoarc' în camer', când Philippe o strig' cu timiditate:

- Mam'... ţi-am f'cut un colier.

F'cu câţiva paşi şov'itori spre ea.

- Este foarte dr'guţ din partea ta, spuse Helene aruncând o privire indiferent' margaretelor împletite. Cere-i Mariei s' le pun' în vaz'.

- Dar este un colier, mamă... bâigui băieţelul, în timp ce uşa se închise după ea.

Aruncă o privire descumpănită în jurul lui şi Claire îl luă în braţe înainte să izbucnească în plâns.

- îl vom pune alături, până când mama ta îşi va dori să-l poarte, îi promise luând cu delicateţe bijuteria efemeră.

- Cred că ar fi mai bine să mâncăm de prânz în camera copiilor, observă Marie. Doamna este în dispoziţie creatoare, deocamdată.

- Este o idee excelentă, aprobă Claire.

Tânăra servitoare se îndreptă spre bucătărie, în timp ce Claire îi conduse pe Philippe şi pe Simone până în camera lor, pentru a se spăla pe mâini.

Masa servită în sufrageria minusculă destinată copiilor, se desfăşură cu bucurie şi cu bună dispoziţie. Li se servi friptură de miel cu mazăre verde şi o salată de fructe. Chiar şi Philippe îşi uită repede dezamăgirea şi participă la veselia contagioasă a surorii sale.

După care, urmă ora de siestă. După ce Simone şi Philippe adormiră, Claire se retrase pe terasă cu o carte şi se instală la umbra plantelor tropicale. Citi câteva pagini, apoi pleoapele i se lăsară în jos şi aţipi.

Fu trezită brusc de zgomotul paşilor Helenei de-a lungul coridorului.

- La ce foloseşte să am servitori, dacă sunt obligată să mă ocup eu însămi de copii! făcu vocea imperioasă a stăpânei casei.

Claire sări în picioare şi se grăbi afară din seră.

- Ah, iată-te, domnişoară Baxter! exclamă Helene cu enervare. Speram că vei şti să o ţii pe Simone în afară de camera mea când lucrez. Am nişte modele de terminat înainte de sfârşitul săptămânii.

Simone, foarte ruşinată, îşi urma mama.

- M-am trezit şi nu te-am văzut, bâigui mergând spre Claire cu paşi mici şi repezi. Putem merege să hrănim raţele?

- Nu, am fost acolo de dimineaţă, dar vom găsi ceva de

făcut. Vino în camera copiilor, Simone, îi spuse Claire, luând fetiţa de mână. îmi pare rău că v-a deranjat, doamnă, continuă adresându-se Helenei. Nu se va mai întâmpla.

- Sper! aprobă cu asprime aceasta din urmă, întorcându-se în camera sa.

"Trebuie neapărat să ne întoarcem la Arcachon, se gândi Claire. Doamna Thiret ne va primi cu braţele deschise şi Helene vă avea liniştea pe care şi-o doreşte. Voi discuta cu André, în seara aceasta".

O găsi pe Marie aşezată în camera lui Philippe. Când copiii nu mai putură să le audă, îi relată ultimul incident pe care-l avusese cu doamna Flement.

- Femeia aceasta nu trăieşte decât pentru munca sa! bombăni servitoarea. Mă întreb de ce a făcut copii...

- Oh, are cu siguranţă probleme, declară Claire cu indulgenţă. Totuşi, îi voi sugera să ne întoarcem să petrecem restul verii la Arcachon. Copiii se vor simţi mai bine acolo.

- O să-mi lipsiţi, observă cu tristeţe Marie, şi copiii de asemenea. Mă întreb... da, oare n-aş putea să vă însoţesc? întrebă cu o voce plină de speranţă. Vedeţi, când copiii sunt plecaţi, practic nu am nimic de făcut, în timp ce acolo, voi fi utilă la ceva.

- Dar este o idee excelentă, Marie! exclamă în mod spontan Claire. Voi vorbi în seara aceasta cu doamna Flament.

Cele două tinere femei se străduiră să-i distreze pe

Simone şi pe Philippe până la ora cinei, apoi Marie o sfătui pe Claire să se ducă să se pregătească pentru teatru, în timp ce ea se va ocupa de micuţi.

- Dar veţi veni să ne arătaţi cât de frumoasă sunteţi, înainte de a pleca, nu-i aşa? o făcu tânăra servitoare să promită.

- Desigur, Marie.

Foarte fericită la ideea de a se face frumoasă pentru această seară pe care o privea cu tot atâta teamă cât şi bucurie, Claire se retrase în cameră.

Făcu o baie lungă, se şterse cu atenţie şi îşi pulverizâ pe pielea mătăsoasă o apă de toaletă cu miros proaspăt. Apoi îşi vârî trupul gol în ţesătura mătăsoasă şi se privi în oglindă.

Ce transformare fericită!

Un lucru o contraria totuşi, i se părea că părul lung căzând în bucle pe umeri nu se potrivea cu stilul puţin sofisticat al toaletei. Dacă măcar ar fi avut nişte agrafe, şi-ar fi putut inventa o coafură mai elaborată, în care ar fi strecurat încântătorul pieptene din baga pe care-l avea de la bunica sa.

St'tea acolo gândindu-se, când se auzi o b'taie discret' în uş'. Era vorba de Marie, care venea s-o anunţe c' micuţii se culcaser' şi c' o cereau.

- Tocmai, Marie, n-ai nişte agrafe pentru a-mi strânge p'rul?

- Bineînţeles, domnişoar'... Oh, cât sunteţi de frumoas'! O

clip', m' duc s' le aduc...

Se întoarse dup' câteva secunde.

- L'saţi-m' s-o fac eu, domnişoar', se oferi Marie. M-am obişnuit s-o coafez pe sora mea şi se spune c' sunt priceput'.

Degetele uşoare prinser' masa de p'r blond şi m't'sos şi o ridic' într-un coc suplu, de unde sc'pau câteva şuviţe ondulate, care-i încadrau frumos faţa. Pieptenul de baga, prins cu atenţie, d'dea tuşa final' ansamblului perfect reuşit.

- Iat', domnişoar', sunteţi mulţumit'?

- Mulţumesc, Marie, eşti o zân'! Acum, s' mergem s'-i vedem pe copii.

Ochii Simonei se m'rir' de surpriz'.

- Parc' ai fi o prinţes'! se mir' fetiţa.

- Ce frumoas' eşti! exclam' Philippe.

- Mulţumesc, dragii mei. Acum trebuie s' dormiţi.

Ii s'rut' cu tandreţe şi se retrase în vârful picioarelor.

In salon, Helene o întâmpin' pe tân'ra fat' cu acelaşi entuziasm.

- Eşti superb', micuţo! spuser' învluind-o într-o privire apreciatoare. Dac' îţi vei abandona vreodat' meseria, voi putea s' te angajez totuşi ca manechin. Vrei un kir?

- Cu pl'cere, mulţumesc, doamn'.

Se aşezar' în apropierea ferestrei.

- Imi pare r'u... mi-am pierdut r'bdarea ast'zi, se scuz' Helene. Dar când lucrez, copiii m' enerveaz'... nu este vina

lor...

- Nu credeţi c' ar fi mai raţional s'-i duc un timp la Arcachon? se gr'bi Claire, profitând de ocazie. Aerul m'rii îi va fi folositor lui Philippe, iar dumneavoastr' veţi dispune de toat' liniştea de care aveţi nevoie pentru a lucra.

Evident, propunerea îi surâse Helenei.

-Ai dreptate, micuţo. Le va face bine copiilor. Nu pot s' lipsesc deocamdat', altfel aş fi venit şi eu.

- Oh, s' nu v' par' r'u, spuse Claire. Poate ne-ar putea însoţi Marie?

- Este o idee excelent'. Ii voi telefona doamnei Thiret chiar în seara asta.

Când trecur' la mas', Claire observ' un pachet aşezat lâng' farfuria sa. Purta numele unui mare marochiner parizian.

- Ce este oare? întreb' Claire, surprins'.

- Oh, este o poşet' pe care am cump'rat-o pentru a completa toaleta pe care o porţi, r'spunse Helene cu dezinvolturi Cred c' îţi va pl'cea.

Claire desf'cu ambalajul şi descoperi o încânt'toare poşet' de sear', din satin negru.

- Cum s' v' mulţumesc, doamn'? murmur' tân'ra fat', emoţionat' de atâta solicitudine.

- Punând în valoare aşa cum faci acest model unicat, care parcă a fost creat pentru dumneata, micuţo, replică Helene zâmbind.

Tânăra fată roşi de plăcere şi masa se desfăşură vesel într-un schimb de opinii despre modă şi despre meseria de stilist. Aruncând o privire la ceas, Claire îşi dădu seama că era deja aproape opt şi jumătate.

- Binevoiţi să mă scuzaţi, doamnă? Doctorul Dubois va sosi şi am câteva lucruri de luat din cameră.

- Desigur, draga mea, grăbeşte-te, fratelui meu nu-i place să aştepte.

- {tiu.

Claire îi zâmbi Helenei şi luă poşeta de seară de pe masă. Ajunsă în cameră, aranjă cu grijă în ea rujul de buze, o batistă şi câţiva franci, apoi se întoarse în salon.

- André n-a sosit încă, se miră Helene. Mă întreb ce l-a putut reţine?

în acea clipă, uşa se deschise şi apăru chirurgul.

- Ne aşteaptă un taxi, eşti gata? întrebă fără nici o ceremonie. Am avut o urgenţă. Acum o jumătate de oră eram încă în sala de operaţie, explică grăbit.

Părea extenuat, dar faţa i se lumină când Claire îi veni în întâmpinare.

- Oh, eşti superbă!

- Nu-i aşa? întări Helene, în timp ce Claire încerca să-şi compună o atitudine. Distracţie plăcută!

André o luă de braţ pe Claire şi coborâră în grabă.

Taxiul străbătu Parisul cu viteză nebună şi opri în faţa Comediei Franceze. Suiră treptele foarte repede şi de-abia îi

conduse plasatoarea la locurile lor, că se ridică şi cortina. Primul act i se păru lui Claire confuz. încerca să prindă cu disperare sensul, dar în zadar, şi fu uşurată când se aprinseră luminile.

- Să mergem la bar, propuse André, vreau să beau un pahar.

Se ridicară şi se strecurară afară din rând. André îşi puse mâna
pe talia tinerei fete, o conduse cu siguranţă, şi acea uşoară atingere o tulbură mai mult decât se cuvenea. Ajunşi la bar, André comandă şampanie. Erau o pereche care nu trecea neobservată, ceea ce pentru Claire era un sentiment încântător.

- îţi place piesa? o întrebă chirurgul, în timp ce tânăra fată îşi ducea cupa la buze.

- Dialogurile sunt puţin cam greu de înţeles, mărturisi aceasta cu sinceritate.

- După părerea mea, îţi vor plăcea mai mult scenele următoare, au mai multă acţiune.

Răsună soneria şi se întoarseră la locurile lor. André nu se înşelase, şi Claire se lăsă prinsă atât de bine de jocul actorilor, încât când căzu cortina, se alie aplauzelor spectatorilor cu entuziasm. întorcându-se spre însoţitorul său, îi surprinse privirea aţintită asupra ei şi citi în ea o tulburătoare blândeţe. După mai multe chemări la rampă, cortina căzu definitiv.

- Să mergem, hotărî brusc André.

Găsiră un taxi şi merseră de-a lungul malurilor Senei.

- André, vezi vreun inconvenient în a-i duce pe copii la Arcachon? întrebă Claire. Asta i-ar face foarte bine lui Philippe şi Helene ar lucra în linişte.

- Ai dreptate, Claire, este o idee bună. Voi veni şi eu cât de des voi putea.

Oare avea nevoie de această scuză pentru a ajunge la Arcachon şi la... Pat Johnson? se întrebă tânăra fată, în timp ce o bruscă dorinţă de a plânge o împiedică să răspundă. Brusc, André îşi trecu un braţ în jurul umerilor ei şi o trase spre el. Apoi, cu o mână, îi scoase încet agrafele din păr şi buclele grele blonde căzură în cascadă pe umerii delicaţi ai lui Claire. Taxiul se opri încet în faţa uşii familiei Flament.

- Te prefer astfel, spuse atingând uşor cu buzele părul auriu.

Apoi, la fel de brusc cum o îmbrăţişase, îi dădu drumul şi deschise portiera din partea lui Claire.

- în seara aceasta nu intru, spuse cu o voce reţinută în care se percepea o ciudată emoţie. Trebuie să mă întorc la spital pentru a-mi vizita operatul.

O sărută uşor pe obraz înainte ca tânăra fată să coboare din maşină.

- La revedere, murmură aceasta şi.... mulţumesc.

Claire o găsi pe Marie aşteptând-o.

- Ce fac copiii?

- Dorm liniştiţi şi le-am pregătit bagajele, cum mi-a cerut

doamna Flament. Plecăm mâine dimineaţă şi doamna Thiret este încântată să ne primească.

- Deja? zâmbi Claire. Doamna Flament este o femeie hot'rât'.

Apoi îşi luar' r'mas-bun şi Claire se retrase în camera sa.

Işi perie p'rul pentru noapte şi îşi d'du seama c' pierduse pieptenul frumos din baga. Cu siguranţ', alunecase pe scaunul taxiului, se gândi cu regret.

Şi asemenea Cenuş'resei, în seara aceea îi trebui un timp s' adoarm'.

Capitolul 9

Dornic s' scape de ambuteiajele pariziene din mijlocul zilei, Henri insistase ca plecarea spre Arcachon s' aib' loc dimineaţa devreme. Aşa c' era de-abia ora nou' când ajunser' pe autostrad'.

Sosir' la Arcachon la mijlocul dup'-amiezii. Doamna Thiret, alertat' de scrâşnetul roţilor pe pietrişul aleii, le veni în întâmpinare.

- Fiţi bineveniţi! îi întâmpin' zâmbind cu pl'cere. Urmaţi-m', v' voi ar'ta camerele.

Claire reg'si cu bucurie înc'perea înalt' şi vesel' pe care o ocupase în timpul sejurului precedent. Apoi, cu o privire maliţioas', b'trâna doamn' deschise uşa camerei care se învecina cu cea a lui Claire.

- Le-am cerut servitorilor s-o preg'teasc' pe aceasta pentru copii, declar'. Va fi mai practic pentru dumneata. Marie se va instala de cealalt' parte a cemerei lui Philippe şi a Simonei.

Această dovadă de încredere o emoţionă pe tânăra fată, care-i mulţumi guvernantei.

- Bine, acum vă las să vă despachetaţi lucrurile, reluă doamna Thiret. Ne întâlnim la ora şapte pentru cină, adăugă coborând scara.

Puţin după aceea, Marie o duse pe Simone să-şi dezmorţească picioarele pe plajă şi Claire se ocupă de Philippe până la ora mesei.

Cina fu servită la ora stabilită. Doamna Thiret servi fiecăruia

o farfurie cu supă de legume.

- Nu mi-e foame, îi şopti Philippe lui Claire.

- Mănâncă cel puţin câteva linguri, îi sugeră aceasta din urmă cu blândeţe.

Băieţelul se supuse cu docilitate, dar foarte repede se întrerupse, oftând.

- Cred că este realmente obosit, declară Claire în faţa aerului dezaprobator al guvernantei. Cred că mă voi duce să-l culc.

- Termină-ţi cel puţin masa, îi ordonă bătrâna doamnă. Până atunci, Philippe se va instala pe canapea.

Băieţelul părăsi masa cu uşurare şi plecă să se întindă pe pernele de pe sofa.

- Cu cât mai repede se vor ocupa de el, cu atât va fi mai bine! oftă doamna Thiret.

- Nu vă temeţi, doamnă, răspunse Claire, doctorul Dubois a luat lucrurile în mâini.

La sfârşitul mesei, Marie veni s-o ia pe Simone şi Claire îl luă în braţe pe băieţelul adormit.

- Bună seara, doamnă, spuse tânăra fată. Nu voi mai coborî, am nevoie de o noapte bună de somn.

Guvernanta aprobă zâmbind.

- Noapte bună, domnişoară.

în timp ce Marie se ocupa de Simone, Claire îl culcă încet pe micul Philippe. înveli trupul plăpând şi-i consultă bătăile pulsului cu îngrijorare. Neregularitatea evidentă a pulsaţiilor o nelinişti.

Oboseala drumului părea să fie cauza. îl sărută cu tandreţe pe frunte pe copil şi se întoarse spre Simone.

- Mai ales să nu faci zgomot, îi ordonă. Philippe are nevoie de odihnă.

Fetiţa aprobă dând din cap şi răspunse sărutului pe care i-l dădu Claire, apoi se întoarse spre perete şi închise ochii.

Claire şi Marie ieşiră pe culoar.

- Mulţumesc pentru ajutor, Marie, te voi vedea mâine dimineaţă. Noapte bună.

- Noapte bună, domnişoară.

Ajunsă în cameră, Claire se duse să se sprijine cu coatele de fereastră. Soarele dispăruse la orizont, acoperind suprafaţa apei cu o lumină purpurie. în depărtare, un velier intră în port, cu toate pânzele desfăcute, şi această imagine îi trezi lui Claire nostalgia unei curse pe mare în timpul căreia crezuse într-o fericire posibilă. Dar o altă femeie i se aşezase în drum şi cuvintele crude pe care aceasta le rostise îi reveniră în memorie: "André m-a cerut de soţie..."

întorcând spatele inutilităţii amintirilor sale, Claire îşi părăsi brusc punctul de observaţie şi intră în mica baie. Nu mai era timp pentru regrete, un copil care îi cerea toate îngrijirile dormea la câţiva paşi de ea şi trebuia să-i consacre toată energia sa.

Când Claire se trezi a doua zi dimineaţă, soarele era deja sus pe cer. Făcu rapid un duş şi se grăbi în camera copiilor pe care-i găsi spălaţi şi îmbrăcaţi, datorită eficacităţii Mariei.

- Oh, Marie, eşti un amor! exclamă tânăra fată. Am dormit buştean.

- Asta pentru că aveaţi nevoie de somn, domnişoară. Vă simţiţi mai bine?

- Oh, da, perfect.

îl aşează pe băieţel pe pat şi-i luă pulsul. Era încă rapid şi neregulat. Regreta absenţa lui André şi hotărî să-i telefoneze la amiază. îi dădu lui Philippe medicamentele prescrise de chirurg şi-l luă în braţe pentru a-l duce la masă pentru micul dejun. Doamna Thiret nu făcu nici un comentariu când îl păstra pe genunchi.

- Vom merge la Mickey Club?

- Te vei duce cu Marie, hotărî Claire, eu rămân aici cu Philippe.

- Vă va conduce Henri, interveni doamna Thiret. Este mai înţelept ca Philippe să se odihnească în grădină în compania domnişoarei Baxter.

După plecarea Mariei şi a Simonei, Claire întinse o pătură la umbra copacilor şi îl duse acolo pe Philippe. încercă să-l distreze culegând câteva margarete pentru ca el să facă un colier, dar copilul obosi foarte repede. Prefer' s' se caţere pe genunchii lui Claire şi, cu capul sprijinit de pieptul s'u, observ' manevrele velierelor pe ap'. Apoi capul îi deveni greu şi adormi.

Exact înainte de prânz, maşina care le aducea pe Marie şi pe Simone ap'ru pe alee. Fetiţa travers' peluza în fug'.

- Philippe, Philippe! strig', am fâcut o curs' şi am ajuns prima!

Copilul se trezi brusc, s'ri din braţele lui Claire şi se repezi în întâmpinarea surorii sale. De-abia f'cu câţiva paşi, şi se poticni, pr'buşindu-se pe iarb'.

- Philippe! strig' Claire, s'rind spre el.

O privire asupra micului chip palid şi cianozat îi confirm' neliniştile.

- Marie, strig' tân'ra fat', du-o pe Simone în cas' şi sun'-l pe doctorul Dubois pentru mine. Cere-i lui Henri s'-mi aduc' valiza de prim-ajutor care se afl' în camera mea.

- Da, domnişoar', se supuse tân'ra slujnic', care îşi d'duse seama de gravitatea situaţiei.

Claire se aplec' asupra siluetei micuţe şi apatice, a c'rei respiraţie se oprise. Prinse n'rile mici între degete, îşi puse gura pe buzele f'r' viaţ' şi începu s'-i insufle aerul care-i lipsea. Dup' câteva secunde care i se p'rur' o veşnicie, pieptul copilului se ridic' lent şi Philippe deschise brusc ochii.

- Oh Philippe! murmur' Claire cu respiraţia t'iat'.

Il înf'şur' în p'tur' în clipa în care Henri sosea cu trusa. Tân'ra infirmier' scoase de acolo masca de oxigen pe care o aşez' pe faţa copilului.

- Domnişoară Baxter, strigă doamna Thiret de la vilă, doctorul Dubois este la telefon pentru dumneata!

- Urmează-mă, îi ordonă aceasta lui Henri, care observa scena cu faţa răvăşită.

Şi Claire, purtând povara preţioasă, continuând să menţină

masca, intră în casă. Se aşeză lângă telefon fără să-l lase pe Philippe, şi luă receptorul din mâna guvernantei

- André, slavă Domnului! făcu ea. Philippe tocmai a făcut un stop cardiac. I-am făcut respiraţie gură la gură şi acum respiră datorită măştii de oxigen.

- Condu-l imediat la spitalul din Bordeaux. Le voi telefona imediat, făcu vocea liniştitoare a chirurgului. Voi fi acolo în două ore, avionul meu este gata de decolare. Tu cum te simţi?

- Bine, bine, dar grăbeşte-te, am nevoie de tine!

- Şi eu... fu răspunsul enigmatic al medicului.

Apoi închise.

Claire îl duse pe Philippe până la maşină şi-i dădu instrucţiuni lui Henri, care se aşeză imediat la volan. Aruncând o privire peste umăr, Claire văzu faţa îngrijorată a doamnei Thiret, în picioare pe treptele de la intrare.

Maşina gonea de-a lungul autostrăzii care ducea la Bordeaux, în timp ce Claire regla fluxul de oxigen, pentru a uşura respiraţia lui Philippe. Acum părea mai bine şi prinsese puţină culoare. Dar ţinea ochii închişi, şi Claire începu să se roage cu disperare să supravieţuiască.

Maşina se opri în sfârşit în faţa spitalului şi Henri o ajută pe Claire să iasă, cu Philippe în braţe. O infirmieră îi veni în întâmpinare.

- Sunteţi domnişoara Baxter, presupun, spuse aceasta cu o voce liniştitoare. Doctorul Dubois ne-a pus la curent cu situaţia.

Se aduse imediat un cărucior.

- Lăsaţi-mi-l acum, domnişoară, îl ducem la terapie intensivă până la sosirea doctorului Dubois.

- Mi-ar plăcea să-l însoţesc, se rugă tânăra fată cu o voce fără inflexiuni.

- Cum doriţi, zâmbi infirmiera. Dar odihniţi-vă puţin, vă vom anunţa când va sosi doctorul.

Trupul mic şi inert fu aşezat pe patul rulant şi Claire urmă grupul până la o sală de aşteptare. Lipsită de răspunderea pentru tânărul său bolnav, Claire se simţi brusc cuprinsă de oboseală şi de disperare.

"Doamne, fă să sosească André!" se rugă cu înflăcărare, dându-şi seama în ce măsură se ataşase de copil. Minutele treceau părându-i ore, apoi telefonul sună. Infirmiera răspunse şi se întoarse spre Claire.

- Este pentru dumneavoastră, domnişoară.

Luând receptorul, Claire recunoscu uşurată vocea chirurgului.

- Unde eşti? îl întrebă.

- Cu Philippe, la terapie intensivă. Ne-am hotărât să-l operăm imediat. Vrei să vii cu noi?

- Oh, da! răspunse tânăra fată fără să stea pe gânduri.

- Bine, dar să nu ne deranjezi, adăugă chirurgul fără menajamente. Dispun de o echipă performantă, care nu are nevoie de serviciile tale. M-am gândit doar că ţi-ai fi dorit să fii prezentă.

- îţi sunt recunoscătoare pentru asta.

La cererea sa, o infirmieră o conduse în sala de operaţie, unde domnea deja o activitate intensă. I se arătă o cabină de duş, unde se săpuni energic sub apa caldă. După ce se şterse, îmbrăcă un halat steril şi-şi puse o mască. Discuţiile încetară la intrarea chirurgului. Ochii săi de culoare închisă reflectau o tensiune uşor de înţeles şi trecu prin faţa lui Claire fără măcar s-o remarce. Grupul pătrunse în blocul operator, în care se proceda deja la anestezie de către anestezistul aplecat asupra minusculei siluete. Dumnezeule, gândi Claire, se putea ca acela să fie Philippe?

Rămase la distanţă, preocupată să nu jeneze pe nimeni, dar avidă să vadă totul. O infirmieră îi întinse un bisturiu lui André, care începu prima incizie, apoi intervenţia atât de delicată se continuă cu o remarcabilă precizie, până la punctele finale de sutură.

André se îndreptă şi tensiunea care domnea în blocul operator se relaxa imediat. Chirurgul părăsi sala în murmure de aprobare. Philippe fu luat, şi Claire le ajută pe infirmiere să strângă instrumentele.

Când termină, se îndreptă spre cabina de duş. Jenată de transpiraţia pe care i-o provocase căldura şi teama, se dezbrăcă de halat şi pătrunse în cabină. Brusc, în timp ce se fricţiona sub apa caldă, perdeaua fu dată la o parte cu brutalitate de o mână nerăbdătoare.

Claire scoase un strigăt de indignare descoperindu-l pe

André, care-i zâmbea cu un aer ironic. înnebunită, puse mâna pe un prosop, îşi acoperi corpul şi închise robinetul.

- Cum îndrăzneşti? protestă ea scandalizată.

- Am venit să te caut şi am crezut că a uitat cineva să închidă apa.

Schiţă un zâmbet sardonic şi întinse mâna spre prosop. Claire
îşi simţi picioarele muindu-se şi îşi adânci privirea în ochii de culoare închisă.

- Eşti un mincinos redutabil! murmură tânăra fată.

- {tiu, recunoscu André simplu.

O trase spre el şi o sărută în timp ce prosopul, protecţie neînsemnată între goliciunea lui Claire şi cel care o strângea lângă sine, alunecă jos.

Mânată de o dorinţă imperioasă, tânăra fată îşi lipi trupul de al doctorului şi se lăsă dusă de un vârtej de pasiune pe care nu-l mai cunoscuse.

- Doctore Dubois!

Chemarea sună ca o explozie şi Claire se desprinse în grabă de André, năpustindu-se în cabină în clipa în care o infirmieră intra pe uşă.

- Ah, aici sunteţi, doctore Dubois, spuse aceasta cu amabilitate. Acum totul este gata în serviciul de terapie intensivă.

- Mulţumesc, domnişoară, răspunse chirurgul cu o voce în care nu se percepea nici o urmă de emoţie.

{i părăsi încăperea în urma infirmierei.

Rămasă singură, Claire se şterse şi îşi îmbrăcă hainele ca un robot. Ieşi din sală cu impresia că pluteşte pe un nor, în timp ce scena pe care tocmai o trăise i se părea ireală. Din nefericire, de-abia ajunsese pe culoar că visul i se spulberă. în faţa uşii de la serviciul de terapie intensivă se afla silueta lui Pat Johnson.

- Am venit imediat ce am aflat, spuse aceasta zărind-o pe Claire. Cum se simte?

-încă nu ştiu, răspunse tânăra fată cu aversiune. De-abia a ieşit din operaţie.

- Crezi oare că-l voi putea vedea?

- îngrijorarea dumitale este mişcătoare, răspunse Claire cu o voce glacială, dar mă îndoiesc că ţi se va permite să-l vezi.

Un uşor zgomot îi atrase atenţia. Se întoarse şi în acea clipă îl zări pe André aşezându-se între ele.

- Nu ştiam că faci legea aici, decretă acesta tăios.

Claire îl privi neîncrezătoare, dar André o ignoră şi se întoarse spre Pat Johnson.

- Dacă vrei să aştepţi, îi spuse foarte politicos, îi voi cere unei infirmiere să te lase să intri câteva minute.

Apoi dispăru în spatele uşii.

O licărire de triumf juca în ochii lui Pat Johnson când se aşeză pe scaunul indicat de André. Stupefiată, Claire îl urmă pe André până la căpătâiul lui Philippe. Sărmana mică siluetă inconştientă, zăcea acolo luptând cu moartea şi o nespusă teamă strânse inima tinerei fete.

Căută un semn de încurajare în expresia chirurgului, dar în zadar. Nici măcar nu-i remarca prezenţa.

- Nu puteţi face nimic, domnişoară, interveni cu amabilitate infirmiera de gardă, care remarcase suferinţa lui Claire. Vă vom anunţa dacă se va produce cea mai mică schimbare în starea pacientului nostru.

- Mulţumesc, murmură Claire, stăpânindu-şi lacrimile.

Se repezi pe culoar şi trecu prin faţa lui Pat Johnson fără să-i arunce măcar o privire. Urmându-şi drumul de-a lungul culoarelor fără sfârşit, ieşi din spital pradă unei inexprimabile temeri. Zărind-o, Henri îi veni în întâmpinare şi se emoţionă în faţa chipului palid şi răvăşit.

- Domnişoară... domnişoară, vă pot oare ajuta?

O luă de braţ şi o conduse spre maşină, instalând-o cu grijă pe scaunul din spate, în timp ce tânăra fată suspina fără să se mai stăpânească.

- Cum se simte Philippe? întrebă Henri cu îngrijorare.

- Nu ştiu, este încă prea devreme pentru a spune, răspunse Claire între două suspine.

- Aveţi nevoie de linişte, vă duc la Arcachon, decretă şoferul cu fermitate.

De-abia ajunseră în faţa vilei, că doamna Thiret apăru pe treptele de la intrare.

- Cum se simte? exclamă aceasta, agitată.

- Trebuie să aşteptăm pentru a o spune, răspunse Claire care îşi revenise.

Operaţia a fost un succes şi acum, totul depinde de rezistenţa
sa.

Apoi începu aşteptarea înfrigurat'. Când tân'ra fat' coborî pentru cin', guvernanta o inform' c' doctorul Dubois telefonase pentru a anunţa c' nu se va întoarce în acea sear'. Incapabil' s' înghit' vreo buc'ţic', tân'ra infirmier' se retrase foarte repede în camera sa, pretextând o migren'. Orele nopţii se lungeau, f'r' a-şi putea g'si somnul. Inc' de la primele raze ale soarelui, se îmbr'c' şi coborî. In acea clip', r'sun' soneria telefonului. Claire se repezi, cu inima palpitând, dar doamna Thiret i-o luase înainte.

- Oh, ce fericit' sunt! Ii voi spune... declar' aceasta, închizând.

O z'ri pe Claire la baza sc'rilor.

- Ah iat'-te, micuţo. A fost doctorul Dubois. A spus c', acum, Philippe este în afar' de pericol.

Acesteia i se lu' o greutate de pe suflet şi simţi o mare uşurare, fâr' a se putea elibera totuşi de profunda sa tristeţe. Fu str'b'tut' de un lung frison.

- Ti-e frig, draga mea? întreb' b'trâna doamn' cu solicitudine. Vino s' bei o cafea.

O urm' pe doamna Thiret pân' în buc't'rie.

- Ce ai? Eşti foarte palid'... se nelinişti aceasta din urm'.

- Totul este în ordine, doamn', se eschiv' Claire. Dar voi pleca.

- Cum? Dar credeam c' eşti fericit' aici? se mir' doamna

Thiret.

- Este adevărat... Dar acum nu mai este nevoie de mine, replică încet Claire.

- Ce idee greşită, micuţo!

- Marie se va ocupa de Simone şi când Philippe va părăsi spitalul, Pat Johnson îi va supraveghea convalescenţa. Mă întorc la Paris. Credeţi că Henri mă va putea conduce până la aeroportul din Bordeaux?

- Dar până la urmă, micuţo, toate astea sunt stupide! insistă bătrâna doamnă.

însă Claire era deja pe scară. Se repezi în cameră şi îşi împachetă în grabă lucrurile. Zece minute mai târziu i se alătura lui Henri, care fuma o ţigară lângă maşină.

- Trebuie să mă întorc la Paris, mă poţi conduce până la aeroport, Henri?

- Bineînţeles, domnişoară, făcu şoferul surprins.

- Domnişoară Baxter! strigă doamna Thiret care apăruse pe treptele de la intrare, faci o mare greşeală!

Claire îi veni în întâmpinare şi luă mâinile guvernantei în ale sale.

- Vă asigur că nu pot rămâne aici, îi declară tânăra fată cu emoţie. Mulţumesc pentru toată amabilitatea dumneavoastră, nu vă voi uita niciodată.

Şi întorcându-se pentru a-şi ascunde lacrimile, urcă în maşină.

- V-aţi făcut rezervare, domnişoară? întrebă Henri peste

umăr, în timp ce maşina ajunse la autostradă.

- Hm... nu. Sper să găsesc loc.

- In acest caz, m' tem c' v' faceţi iluzii. In aceast' perioad' a anului, toate zborurile spre Paris sunt complete. Dac' îmi permiteţi s' v' dau un sfat, ar fi mai înţelept s' luaţi trenul.

- Cu siguranţ', ai dreptate, Henri, oft' Claire, c'reia îi displ'cea ideea unei zadarnice aştept'ri la aeroport. Condu-m' direct la gar'.

- Bine, domnişoar'.

Drumul i se p'ru tinerei fete interminabil şi scoase un oftat de uşurare când ajunser' în sfârşit la gara din Bordeaux.

- Duceţi-v' s' v' luaţi bilet, domnişoar', îi propuse Henri cu amabilitate. Vin eu cu bagajele.

Claire îi zâmbi cu recunoştinţ' şi se îndrept' spre ghişeu. In timp ce-şi pl'tea c'l'toria, Henri fu al'turi, cu valizele în mân'.

- Oh, mulţumesc, Henri, trenul pleac' în zece minute.

- V' însoţesc, domnişoar'.

Şi înainte ca aceasta s' poat' protesta, o preced' spre peron. Claire urc' în compartiment, urmat' de şofer.

- Aveţi grij' de dumneavoastr', domnişoar', îi recomand' acesta, aşezând bagajele în plas'. Nu cunosc motivul plec'rii, dar doresc s' ne întâlnim din nou.

- Şi eu sper asta, Henri, r'spunse Claire.

Şi mânat' de un impuls brusc, se ridic' pe vârful picioarelor şi-l s'rut' prieteneşte pe obraz pe şofer.

- La revedere, Henri, şi mulţumesc pentru tot...

- La revedere, domnişoar', spuse acesta, coborând din tren. Drum bun!

O senzaţie de singurătate o cuprinse când dispăru silueta familiară. îşi reveni totuşi, gândindu-se pentru a nu ştiu câta oară că alesese cea mai înţeleaptă soluţie. Inima i se strânse gândindu-se la micul Philippe. Oare nu-i lipsea deja cu o dureroasă acuitate? Dar era în afară de pericol, şi asta era esenţial. Pat Johnson va veghea asupra lui în timp ce Marie se va ocupa de zburdalnica şi fermecătoarea Simone...

Trenul se urni încet şi Claire lăsă peisajul să i se desfăşoare în faţa ochilor fără să-i dea atenţie. Apoi, legănată de ritmul motoarelor, căzu într-un somn profund.

La trezire, îşi dădu seama că se apropia de Paris. Ei bine, se gândi oftând, zarurile au fost aruncate, nu avea rost să privească în urmă. Şi parcă pentru a fi în concordanţă cu gândurile sale posomorâte, o burniţă fină începu să cadă din cerul cenuşiu. Se ridică şi-şi luă valizele, în timp ce trenul pătrundea în gară.

Surprinsă de vremea rece şi umedă, se înfioră uşor în rochia de bumbac şi vesta din pânză. Se grăbi pe peron şi se opri într-o staţie de taxiuri, unde aştepta deja un lung şir de clienţi, descurajaţi de ploaie. După câteva minute, burniţa îi pătrunse prin haine şi se simţi udă şi necăjită. Bărbatul care o preceda îşi aprinse o ţigară şi tânăra fată se întoarse pentru a evita valurile de fum.

- Iertaţi-mă, făcu acesta în franceză. Sunteţi singură? întrebă plin de speranţă. Poate vom putea împărţi taxiul.

- Nu cred, replică ferm Claire în engleză, evitând privirea insistentă a tânărului bărbat.

Trecu o jumătate de oră înainte de a ajunge în capul rândului şi de a se putea în sfârşit urca într-un taxi. Rebegită de frig şi de umezeală, dădu adresa apartamentului familiei Flament. {oferul o lăsă curând cu bagajele în faţa uşii imobilului. Se repezi în antreu şi deschise uşa ascensorului, clănţănind din dinţi. Doamna Thiret telefonase deja pentru a o anunţa pe Helene, sau va avea timp să se schimbe înainte de a se prezenta în faţa ei?

Pătrunzând în apartament, simţi ca de fiecare dată o impresie de confort şi de lux care aveau efectul unui balsam asupra inimii care o durea. Se grăbi în tăcere spre camera sa, sperând să nu întâlnească nici un suflet de om.

De-abia trecuse pragul, că rămase nemişcată, încremenită de stupoare. Silueta înaltă a lui André se contura în lumina ferestrei. Din câţiva paşi mari şi supli, fu lângă ea şi o luă în braţe.

- André! şopti Claire, neîncrezătoare. Ce faci aici?

- Oh, proastă mică, murmură chirurgul cu uşurare, oare ce crezi că am venit să fac aici?

- Eu... nu ştiu... bâigui tânăra fată, pradă unei profunde tulburări.

- Am sărit la comenzile avionului îndată ce mi-a telefonat

doamna Thiret. Cum te puteam lăsa să pleci? făcu pe un ton răguşit, strângând-o la piept.

- Dar... şi Pat?

André o îndepărtă, ţinând-o cu braţele întinse.

- Pat? Ce este cu ea? o întrebă cu blândeţe.

- Mi-a afirmat că ai cerut-o de soţie.

- Ah, mă gândeam eu că s-a întâmplat ceva de acest gen. Oare nu ţi-am spus deja că era o tânără fată destul de perfidă şi că nu trebuia să crezi tot ce ţi se va spune? Dar, la naiba, n-am cerut-o niciodată de soţie! Singura mea grijă era să se ocupe bine de copii, în special de Philippe. Acesta era motivul pentru care am fost atât de des la Arcachon anul trecut, iar oamenii au tras concluzii greşite.

- Dar, de ce te-a părăsit?

- Pentru că i-am arătat că nu avea nimic de aşteptat de la mine, aşa că l-a urmat pe primul bărbat pe care l-a întâlnit. Aventura lor s-a terminat repede şi Pat s-a întors la Arcachon cu scopul de a găsi un alt bărbat.

- în acest caz, de ce ai acceptat invitaţia sa, în acea zi când ne întorceam de la plimbarea pe mare? întrebă Claire, încă uluită.

- Pentru a o soma să pună capăt zvonurilor false pe care le făcea să circule pe seama noastră. Aparent în zadar, pentru că te-a luat drept ţintă a divagaţiilor sale. Este instabilă mental şi am sfătuit-o să se adreseze unui psihiatru. Dar, draga mea...

tremuri de frig! Eşti udă! Şi eu te reţin în starea asta...

- Trebuie să fiu îngrozitoare de privit, murmură Claire trecându-şi o mână tremurătoare prin părul ud.

- Eşti superbă! o linişti André, sărutând-o uşor pe buze.

Brusc, o luă de mână şi o duse spre baie.

- Scoate-ţi hainele astea îmbibate de apă, îi ordonă deschizând robinetele duşului.

Claire ezită o clipă, apoi o făcu cu timiditate. Zâmbindu-i cu dragoste, André o luă în braţe.

- Claire, draga mea, vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Ce spui? bâigui aceasta, cu ochii măriţi de stupoare.

- Vrei să te căsătoreşti cu mine? repetă André grav.

- Dar... credeam că eşti reticent faţă de căsătorie?

- Sunt, într-adevăr, răspunse chirurgul râzând. Dar cel puţin o dată în viaţă, trebuie să fac o excepţie, nu-i aşa? Oh, te rog, nu mă ţine pe jar, vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Da, oh, da! murmură tânăra fată, oferindu-i gura pe care André puse stăpânire ca un înfometat.

Puţin mai târziu, în timp ce Claire se ştergea la ieşirea din baie, André o observă cu un aer maliţios şi îi întinse pieptele din baga pe care-l pierduse în seara de la Comedia Franceză.

- Oh, am uitat să-ţi înmânez asta. Am jurat să-l păstrez până vei accepta cererea mea în căsătorie. L-am păstrat în buzunar.

Claire acceptă cu emoţie frumosul obiect. Doctorul o trase pe tânăra fată lângă el şi o îmbrăţişă cu pasiune.

- Adorabila mea pisicuţă, murmură cu gura în părul ei. N-ai idee cât te-am dorit în ziua în care ai venit în apartamentul meu. Dar am avut brusc impresia că te-am atras într-o cursă şi am preferat să-ţi las libertatea de acţiune. în plus, mă temeam să nu fii încă îndrăgostită de Robert.

- André, n-am fost niciodată îndrăgostită de Robert, eu...

Dar acesta o întrerupse cu un sărut.

- N-are nici o importanţă, dragostea mea. Mâine, dacă vrei, vom pleca să-l vedem pe Philippe la Arcachon.

- Desigur, dragul meu, te voi urma până la capătul lumii, oftă Claire.

- Dar avem încă toată noaptea în faţa noastră... îi şopti la ureche.

- Da, avem toată noaptea...

Sfârşit